

AHMED HULÛSİ

AKIL ve İMAN

www.ahmedhulusi.org

KAPAK HAKKINDA

Ön kapak zeminindeki siyah renk karanlığı ve bilgisizliği, üzerindeki harflerin beyaz rengi ise aydınlığı ve bilgiyi temsil eder.

Kapakta yer alan amblem, Kûfi hat sanatı ile yazılmış olan "Lâ ilâhe illâ Allâh; Muhammed Rasûlullâh" cümlesidir ve bu “tanrılık kavramı yoktur, yalnızca Allâh adıyla işaret edilen vardır; Muhammed (aleyhisselâm) bu anlayışın Rasûlü’dür” anlamını taşır.

Amblemin ön kapakta ve her şeyin üzerinde yer alması, Ahmed Hulûsi’nin bu anlayışı tüm eserlerinde ve hayatı boyunca her anlamda baş tacı yapmış olmasının sembolik ifadesidir.

Karanlıktan aydınlığa açılan Kelime-i Tevhid penceresinden Allâh Rasûlü’nün nûrunu temsil eden yeşil renkte yansıyan ışık, Ahmed Hulûsi’nin kaleminden, işaret ettiği konuda aydınlanmayı amaçlayan “kitap isminde” beyaz renkte somutlaşmıştır.

Allâh Rasûlü’nün nûruyla yayılan bilginin, onu değerlendirebilenlere sağladığı aydınlanma da kitap içeriğinin özetlendiği arka kapak zeminindeki beyaz renk ile ifade edilmiştir.

AKIL ve İMAN

AHMED HULÛSİ

Yayın ve Dağıtım: KİTSAN

ISBN: 978-975-7557-39-5

1. Baskı: 1993
. Baskı: 2014

Kapak Tasarımı: Serdar Okan
Grafik Tasarım: Öznur Erman

Film, Baskı ve Cilt:
İKON Matbaacılık ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Çobançeşme Cad. NO: 14
Kağıthane - İstanbul
Tel: 0212 3211193, Faks: 0212 2959334
info@ikonmatbaa.com
www.ikonmatbaa.com

KİTSAN KİTAP BASIM YAYIN DAĞITIM LTD. ŞTİ.
Divanyolu Cad. Ticarethane Sok. Tevfikkuşoğlu İşhanı
No:41/3, 34400 Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 0212 5136769, Faks: 0212 5115144
www.kitsan.com

AHMED HULÛSİ

AKIL ve İMAN

www.ahmedhulusi.org

"<u>Ey iman edenler</u>, 'B' harfinin işaret ettiği anlam ile <u>iman edin</u> Allâh'a, O'nun Rasûlüne, Rasûlüne inzâl ettiği (El Esmâ mertebesinden bilincine) **gibi daha öncekilere de inzâl etmiş olduğu hakikat bilgisine..."**

(4.Nisâ': 136)

"Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzünde kim varsa, elbette hepsi toptan iman ederdi... Olayın gerçeği bu iken; sen, iman etmeleri için insanları zorlayacak mısın?"

(10.Yûnus: 99)

"Kim bu dünyada âmâ (hakikati göremeyen) **ise o, gelecek sonsuz yaşamda da âmâdır** (kördür)**!** (Düşünce) **yolu** (tarzı) **itibarıyla daha da sapmıştır!"**

(17.İsra': 72)

"SORU İLMİN YARISIDIR."

Hz. Muhammed (a.s.)

“HERHANGİ BİR KİMSE DİN KARDEŞİNE KÜFÜR İSNAD EDERSE, BU SEBEPLE İKİSİNDEN BİRİ MUHAKKAK KÜFRE DÖNER!.. EĞER O KİMSE DEDİĞİ GİBİ İSE NE ÂLÂ, AKSİ TAKDİRDE SÖZÜ KENDİ ALEYHİNE DÖNER!..”

Sahih Müslim

“Kurân’ı derinlemesine - sistemli düşünmüyorlar mı? Yoksa kalpleri (şuurları) **kilitlerle** (yanlış değer yargıları ile) **mi kilitli!”**

(47.Muhammed: 24)

“Andolsun ki Kurân’ı kolaylaştırdık, hakikatin hatırlanması ve tefekkürü için! Buna göre bir düşünen yok mu?”

(54.Kamer: 32)

“Rabbin dilediğini yaratır ve seçer! Onların ihtiyârı (seçim hakkı) **yoktur!..”**

(28.Kasas: 68)

İÇİNDEKİLER

Sunu 1

1.Nereye Kadar Akıl?..5

2. Niçin İman?..17

3. Tasavvuf ve Felsefe..23

4. "Sünnet" Nedir?...27

5. "Şeytan" Cinler Niçin İnsana Düşmandır? 33

6. Sistem, "İslâm"dır!..51

7. "Nefs"in Hakikatine İman 53

8. Nebi-Velî; Vahiy-İlham 65

9. İman Esasları "Âmentü" 73

10. Âmentü "B"illâhi...83

11. "B" Sırrıyla Anlayış..89

12. "Ve Melâiketihi"... Meleklerine... 99

13. "Ve Kütübihi"... Kitaplarına......................................111

14. "Ve Rasûlihi"... Rasûllerine... 117

15. "Vel Yevmil Âhir"... Kıyamet Sürecine... 125

16. "Ve Bil Kaderi"... Kadere.. 135

17. Kadere İman 139

18. Kader Açıklamaları 159

19. "Hayrihi ve Şerrihi Min Allâhi", Hayır ve Şerr, Allâh'tandır... 197

20. "Vel Bâ'su Ba'del Mevt" Ölüm Akabinde Yeni Bir Bedenle Yaşama Devam... 201

21. İslâm.. 207

22. İslâm'da Zorlama Yoktur 215

23. Kelime-i Şehâdet 219

24. Araç-Amaç 223

25. Dinin Direği "Namaz" 227

26. Allâh'a Yakîn Vesilesi... "Oruç" 245

27. "Hac"ca Gelince... 251

28. Ve "Zekât"... 259

Ahmed Hulûsi Kimdir? Amacı Nedir? 261

SUNU

Günümüzde dünya üzerinde pek çok çevrede âdeta *"şekilcilik dini"* hâline sokulmuş İslâm'ın düşünsel temelini anlatan bir kitabı, çağımızın düşünme yetisine sahip kesimine sunmak zorunlu oldu bize...

Zira düşünen beyinlerce bazı çok önemli soruların cevabı aranmaktadır...

Niçin iman?.. Nereye kadar akıl?.. Nerede iman?..

Bazı gelişmemiş beyinlerde ise bu düşünce hiç yoktur; onlara göre akıl gereksizdir, sadece iman yeterlidir... Elbette onlar da başlarındakini bu kadar değerlendirmektedirler...

Düşünebilen beyinler, Kur'ân-ı Kerîm'i anlamak istediklerinde çok önemli işaretlerle ve uyarılarla muhatap olmaktadırlar...

İşte bir örnek... Nisâ' Sûresi 136. âyetin başı:

"YA EYYÜHELLEZİYNE AMENÛ, AMİNU BİLLÂHİ..."

"EY İMAN EDENLER, İMAN EDİN..." ??????

LÜTFEN DİKKAT EDİNİZ!..

Herhangi bir Kur'ân meâlindeki gibi, "ALLÂH'A İMAN EDİN" diye çevirip olayı GEÇİŞTİRMİYORUM!..

Zira bu âyetin anlamı, Kur'ân-ı Kerîm'in anlaşılması çok önemli sırlarından birini oluşturmaktadır...

Önce şu hususa dikkat ediniz...

Burada iman etmeleri istenen kişiler, "İMAN EHLİ" olanlardır!..

Kur'ân-ı Kerîm'de çeşitli gruplara hitaplar yapılır...

"Ya eyyühen nâs - Ey insanlar"…

"Ya eyyühel kâfirun - Ey gerçeği örtenler"…

"Ya eyyühel münâfikun - Ey ikiyüzlüler"…

Ve bunlar gibi...

Ancak yukarıdaki âyeti kerîmede bu hitap, dikkat ediniz "İMAN ETMİŞLERE"dir!..

Ve dahi, MÜMİNLERİN "İMAN ETMELERİ" istenmektedir!..

Neye?..

"BİLLÂHİ" denerek "ALLÂH"a!..

Esasen kişi ancak "ALLÂH'A", "RASÛLÜNE" ve "KİTABINA" iman ettikten sonra "MÜMİN" olma özelliğine kavuşur!.. Bunları kabul etmeyen birinin "MÜMİN" olma özelliğinden zaten söz etmek mümkün olmaz...

Nitekim yukarıda görüldüğü gibi hitap edilen kişiler "İMAN EDENLER" diye tanımlandığına göre, elbette ki "ALLÂH'A", "RASÛLÜNE" ve kendilerine o an'a kadar gelmiş olan âyetlere inanıyorlardı...

Durum böyle olunca, üzerinde durulması gerekli olan çok önemli husus, işte burada karşımıza çıkmaktadır!.. Şöyle ki...

Niçin, "İMAN EHLİNDEN" iman etmeleri istenmektedir "AMİNU BİLLÂHİ" uyarısıyla?..

İşte KURÂN'IN SIRRI, TASAVVUFUN ÖZÜ ve TEMELİ bu sorunun cevabındadır!..

Bu kitapta size önce, "Nereye kadar akıl, nereden sonra ve niçin iman?" sorularının cevaplarını anlatmaya çalışacak; sonra "Nelere, nasıl iman?*"* hakkında düşüncelerimizi özetlemeye gayret edecek; bu arada da "İMAN EHLİNDEN" istenen ve bir üst anlayış olan "İMAN"dan söz etmeye çalışacağız...

Tasavvufta "HAKİKAT MERTEBESİ" ismiyle işaret edilen bu anlayışa "İMAN" etmek, inşâAllâh nasip olur!..

"ALLÂH" bizlere "HAKİKAT"i görmeyi, idrak etmeyi, yaşamayı ve HAZMETMEYİ kolaylaştırmış olsun!..

AHMED HULÛSİ

1

NEREYE KADAR AKIL?

Değerli okurlarım, tüm eserlerimizde aklın son derece önemli olduğundan ve akılsızın dini olamayacağından söz ettikten sonra; bu kitapta "İMAN" üzerinde duracak ve "Nereye kadar akıl, nereden sonra iman?" sorusunun cevabını vereceğiz...

Aklın önemi üzerinde dururken, bilindiği üzere **İmam Gazâli**'nin **"İhya-u Ulûmid'din"**de yazdığı **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın şu açıklamasını nakletmiştik...

"Yâ Âli, herkes ALLÂH'a BİRR ve sâlih ameller kapılarından yaklaşır!.. Sen, aklın ile ALLÂH'a yakîn olanlardan ol..."

Bugüne kadar hep **ALLÂH**'a **akıl** ile yaklaşmanın değerinden bahsettik. Kitaplarda da özellikle bunu anlattık.

Ancak şimdi daha değişik bir incelik üzerinde duracağız...

Allâh'a niçin, **iman** ile yakîn elde etme esası getirilmiştir?..

Hz. Rasûlullâh (aleyhisselâm) niçin **imanı** öne almıştır?..

Kur'ân-ı Kerîm niçin devamlı olarak **"Elleziyne yu'minune"; "Onlar ki Allâh'a iman ederler"** der de; buna karşın çeşitli âyetlerde de aklı öne sürer.

"Hâlâ tefekkür etmeyecek misiniz?"...

"Hâlâ idrak etmeyecek misiniz?"...

"Hâlâ anlamayacak mısınız?" der.

Öyle ise, insana yakışan davranışların kökeninde düşünce ve idrak yatmalıdır; şartlanmalar ve etraf değil!

Burayı çok iyi fark etmek zorundayız...

Biz koyun gibi, çobanın ya da etrafımızdakilerin güttüğü yönde davranışlar ortaya koyup, sıradan bir mahlûk gibi mi yaşayacağız?.. Yoksa, akıl ve şuur sahibi, düşünen bir yapıyla yaşamına yön veren mükemmel varlık olan, insanlığımızı mı hissedeceğiz?..

Herkes böyle dediği, herkes böyle inandığı için; ne olduğunu anlamadığımız, idrak etmediğimiz şeyleri kabullenerek öylesine bir hayat sürüp geçip gitmek bizi tatmin ediyorsa, diyecek bir şey yok!.. Böylece süregitsin yaşam!

Ama, ben bir insanım; **akıl sahibi** olup, düşünebilme kabiliyetine sahibim; yaşamıma kendi kavrayışımla kendim yön verebilirim; sürüye sayılmak için var olmadığım bilincine erdiysem, bundan sonra yapılacak iş neye, ne kadar ve nasıl inanacağıma karar vermektir!

İnsan olarak en değerli varlığımız olan **"AKIL"**; ya kullanılır ve insan yaşamına idrakıyla yön verir, ya da kullanılmaz, düşünmeden etrafa ve şartlandırmalara tâbi olunur!

İnsan beynine bahşedilen ana zihinsel fonksiyonlar nelerdir?

İnsan zihnindeki diğer doğmatik özellikler nelerdir?

Önce bunların üzerinde duralım...

İnsan dediğimiz varlıktaki bazı **zihinsel fonksiyonlar**ı sayalım;

Nefs (ben kavramı)**, akıl, fikir, hayal, idrak** (kavrayış)**, vehim** (varsayım)**, himmet ve hafıza** (yani bellek).

Bu saydığımız zihinsel fonksiyonlar esas itibarıyla **iki ana kuvvetin etkisi altındadır...** Yani **fikir, hayal, duygu, nefs, himmet** daima iki ana kuvvetin birinin tesiri altına girer. Ya **vehmin** hükmü altına girerek çalışır ya da **aklın** hükmü altına girerek çalışır.

Fikir; çeşitli konularda aklımıza gelen yeni yeni düşüncelerdir. Bize herhangi bir konuyu düşünmemizi sağlayan ana materyaldir. Kökeni ya beynin üretimi ya da dış etkilerdir; ilham, astrolojik etkiler gibi...

Sonrasında **hayal** gelir. Yani, o fikirleri kafamızda hayal ederiz... Anlayıp kavramak için bir sûret hâline sokarız. Bu hayal edişe aynı zamanda **"musavvire gücü"** denilir. Yani tasvir etme, şekillendirme. Beyinde şekillendirme olayı vardır. O fikirler otomatikman şekillenerek anlaşılır. O da nasıl anlaşılır? **Müdrike** yani idrak gücü ile idrak edilir.

Bu idrakın hemen sonrasında, o idrakı hükmü altına alan **vehim** vardır.

Vehim özetle şudur:

Var olmayan şeyi var saymak! Var olan şeyi de yok saymaktır. "Varsayım" dediğimiz cevherdir.

Bunlardan **"Nefs"** dediğimiz yapıyı, **Dünya**'nın ruhaniyeti meydana getirir.

Fikir; Merkür'ün ruhaniyetinden gelir.

Hayal, musavvire; **Venüs**'ün ruhaniyetinden meydana gelir.

İdrak, müdrike; **Güneş**'in ruhaniyetinden gelir.

Vehim; Mars'ın ruhaniyetinden gelir.

Himmet; Jüpiter'in ruhaniyetinden gelir.

Akıl; Satürn'ün ruhaniyetinden gelir. Fakat **Satürn**'ün ruhaniyetinden meydana gelen akıl, maddi bir akıldır. Dünya'ya ve maddeye dönüktür.

Uranüs'ten gelen **akıl** ise **"Akl-ı küll"**den yansımadır! Çok geniş boyutlu, madde ötesine dönük düşünceleri meydana getirir. Madde ötesine dönük düşünceler **Şiron**'un uygun açıyla beslemesi hâlinde, hidâyet dediğimiz **"Allâh'a ve özüne yönelme"** tesirlerini meydana getirir.

Neptün; yüksek sezgi gücünü meydana getirir.

Plüton, ALLÂH'a ait **"var etme ve yok etme"** gücünün yeryüzünde zâhire çıkmasına vesile olur.

Eğer bir kişide **Merkür**'ün tesirleri güçlü ise, onda çeşitli fikirler meydana gelir. **Merkür**'ün güçlü tesirini almış, ruhaniyetinden feyz almış insan, zeki insandır. **Zekâ; Merkür**'ün ruhaniyetine bağlıdır.

Cinlerin büyük çoğunluğu, **Merkür**'ün güçlü tesirlerinden feyz aldıkları için hemen hepsinde **zekâ** güçlüdür. Dolayısı ile **şeytan da çok zekidir.** Buna karşın **cinler, akıl yönünden zayıftırlar!**

Bir insan **zeki** olabilir; fakat yeterince akıllı olmayabilir!.. Akıllı olabilir; zeki olmayabilir!.. Hem **zekâsı** hem de **aklı** kıt olabilir!.. Hem **zeki** ve hem de **akıllı** olabilir!.. Çünkü **zekâ, Merkür**'ün ruhaniyetinden kaynaklanır, **akıl ise Satürn** ve **Uranüs** tesirleri ile meydana gelir.

İdrak (kavrama), gücünü **Güneş**'in ruhaniyeti verir.

Hayal gücü, **Venüs**'ün ruhaniyetinden hâsıl olur. Buna **Musavvire**, şekillendirme gücü de denebilir.

Kişinin himmeti (azmi), **Jüpiter**'in ve **Şiron**'un tesirleri iledir.

Güçlü olarak **Jüpiter**'in ruhaniyetini almışsa o kişi, maddeye dönük bir şekilde şanslı hayat sürer. Maddi sıkıntıları az, refahı fazla olur... **Şiron**'un tesirini güçlü almışsa kişi, maneviyata yönelir ve maneviyatta büyük derecelere ulaşma imkânını elde eder.

Satürn, tamamen maddeye dönük bir akıl verir; yani bu kişi maddeyi ne yönde nasıl değerlendireceğini iyi bilir.

Uranüs'ün ruhaniyetinden feyz alan kişi maddi nesnelere hiç bakmaz, değer vermez. Tamamen madde ötesi soyut değerler ve nesnelerle ilgilenir... Yani gerçek âlemin, madde ötesi bir yapı olduğunu idrak eder. Ona yönelir.

Ancak, madde ötesi yapıya yönelme eğer **Şiron**'dan destek almamışsa o kişi felsefeci olarak kalır. Eğer bu hâl **Şiron**'dan desteklenmişse bu defa tasavvuf ehli, **velâyet** mertebelerinin sahibi olur; icabında **Nübüvvet** mertebesiyle zâhir olur. Aradaki fark **Şiron**'dan desteklenen bir **Uranüs**; veya **Şiron**'dan desteksiz kalmış **Uranüs**'tür.

Felsefeci ile **tasavvuf ehli** arasındaki fark, **"Şiron"** farkıdır! **Şiron**; Güneş sistemi içinde yer alan ve son yıllarda tespit edilen bir gezegendir!..

Ancak şunu dikkatten kaçırmayalım!..

Allâh bir kişinin maneviyat ehli olmasını takdir etmişse, onu uygun tesirler altında dünyaya getirir; mesela **Şiron**'un güçlü açılımı o kişiyi bu olaya hazırlar! Yani, **takdir Allâh'ındır; yıldız ve planet etkileri ise takdiri oluşturan mekanizmadır!** Beyindeki bilincin yanında, elin yeri ne ise; **Allâh takdiri ve hükmü**nün yanında planet ve yıldızların yeri de odur!..

Programında **Uranüs**'ün etkisi güçlü olan yani yüksek akıl sahibi olup maddeye değer vermeyen kişi, eğer **Şiron**'un ruhaniyetinden feyz almamışsa, felsefeci olarak kalır! Madde dünyası ile hiç uğraşmaz ve maddeye değer vermez. Ama maneviyat yönü zayıftır.

Esasen bu tesirler, her insanda vardır... Ancak, bu tesirler kiminde güçlü olarak alınmıştır; kiminde de zayıf olarak... Bizler bu değişik tesirlerin oluşturduğu farklı formüllere sahip bileşimleriz!

Burada önemli olan nokta şudur…

Eğer belli bir akıl gücüne sahip isek... Zira **"Akıl"** arapçada **"Ukl"** kelimesinden gelmiştir. **"Bağlamak"** anlamınadır... Yani bir şeyi, diğer bir şeye bağlayarak, aralarında bir bağlantı kurup, bir sonuç çıkarma özelliğidir...

Bu **akıllı** bir kişidir demek; birtakım nesneleri, birtakım bilgileri, cevherleri birbirine bağlayarak ortaya bir sonuç çıkartıp buna göre kendine yön verebiliyor demektir.

Zeki kişi, o anki menfaatine göre, ne gerekiyorsa onu derhâl bulup gereğini tatbik eder.

Zekâ; kısa vadelidir, günlük çözümler içindir.

Akıl ise; uzun vadeli bakışlar ve değerlendirmeler getirir.

Zeki kişi, günlük menfaatlerinin gerektirdiği bir biçimde yaşar. **Akıllı** kişi ise, geleceği düşünerek hayatına yön verir.

Aklın iki boyutu vardır.

Birincisi **avam** boyutu...

Yaşadığı süreci göz önüne alarak, yapacağı işleri düzenler... **Ölüm ötesini aklına getirmez!** Ömrünü dünyevî değerlere göre düşünür. Bütün ömrü boyunca, kendisine yarar sağlayacak şeyleri tasarlar.

Aklın ikinci mertebesi ve makbûl olanı ise; **ölüm ötesini düşünüp ölüm ötesi hayata göre yaşamını düzenler...** Programa alır... Ancak aklın bir zayıf noktası vardır. O zayıf noktası dolayısı ile de **zekâ** oyunlarına gelerek **vehmin** hükmü altına girmesi ihtimali söz konusudur.

Akıl; daima eldeki mevcut verilere göre, bunları birbirine bağlayarak bir sonuç elde eder. Beş duyu kanalından gelen bilgiler bir kaba konur. **Akıl** onları birleştirir ve neticede bir sonuç çıkarır; buna göre de kendine bir yön çizer.

Ancak **"şeytaniyet"** vasfıyla bilinen **cinler çok zekidirler!** Bunlar kişinin aklını karıştıracak bazı fikirleri insanların beyinlerine

impulslar hâlinde gönderirler. Bu ilka edilen fikirleri kişinin vehim gücü kolaylıkla kabul eder...

Herkeste mevcut olan bu **vehim** gücü, aslı olmayan şeyleri varmış gibi kişiye kabul ettirir!

Vehmin esası nedir?..

Var olmayan şeyleri var zannetmek; var olan şeyleri de yok zannetmek. Yani **varsayım!..**

Vehim gücün, her ne kadar işin doğrusunu bilsen de, buna rağmen bir an içinde, senin akıl ve irade boşluğunu yakalar ve sana bir fikir ilka eder.

Bu **fikirler cinnî, şeytanî** de olabilir. O an gelen **melekî** tesirlerden de olabilir!

O tesir, sende bir fikir meydana getirir, sen bu fikre kapılırsın ve işi geniş planda düşünmeyi geriye bırakırsın.

Oysa, her gelen fikri geniş planda düşünüp; sistemi düşünüp; o sistem içindeki yerini oturttuktan sonra onaylaman gerekir.

Aklına bir fikir geldi!.. O an için sana makûl gelebilir... Tamam bu güzel fikir, ben bunu böyle yapayım, dersin.

O an için doğru gözükebilir. O anki menfaatine uygundur... Ama genel sistem içindeki senin yerine uygun değildir! İşte bu gelen fikri, **vehim** gücü sana kabul ettirir. Çünkü **vehim** gücü, **"nefs"** üzerinde hükmünü icra eder.

Nefs; ya **aklın** doğrultusunda hareket edecektir ya da **vehmin** hükmü altında istikametini bulacaktır... Seyyaldir!

Nefs başta da söylediğimiz gibi **Dünya'nın ruhaniyetinden kaynaklanır.** **<u>Birimsel nefs</u>**, Dünya üzerinde var olmuştur.

Yani, **"nefsim"** dediğin şey; yanlış anlamayalım...

Eskilerin bir kısmı, özellikle de **taklit** ehli **"nefs"**i yanlış tarif etmişlerdir... **"Nefs"**; sadece ve yanlızca **"benlik"** duygusudur.

“Ben varım” dersin ya; işte bu, **“ben”** kelimesi ile kastettiğin şey, **nefs**tir. Bu bedene ait tüm özellikler ise, **“tabiat”** kelimesi ile anlatılır. **Bedenin tabiatı, tabii istekleridir...** Yani tabiat, tabii isteklerden meydana gelir. Doğal istekler de bedenin çeşitli organlarının çalışması sırasında oluşturduğu istek ve arzulardır.

Nefsî istek ayrıdır, **tabii istek** ayrıdır!

Bu ikisi tamamen birbirinden ayrı şeylerdir. Bunu bilmeyenler karıştırır; **nefsin** isteğine tabii istek der; veya **tabii** isteğe yani tabiatının oluşturduğu isteğe nefsin isteği der.

Hayır!

Nefsin isteği; benliğinin yücelmesi, benliğinin mertebe kazanması, benliğinin sayılması, sevilmesi, korunması, yüceltilmesidir.

Bedenin isteği ise; güzel yemek, güzel içmek, güzel uyumak, güzel çiftleşmek... Yani kendi tabiatına uygun hâllerle bezenmek. Bu tabiatının isteğidir. Nefsin isteği değildir.

HAC’da **şeytan taşlama** vardır... Üç şeytan taşlanır! O taşlanan şeytanlardan her biri ayrıca bir semboldür... Mesela **birinci** büyük şeytan, varsayım benliktir... **İkinci** şeytan, tabiattır. **Üçüncü** şeytan da, âdetler yani şartlanmalardır!

Evliyaullâhtan Şah **Nakşıbend** der ki:

“*Biz halkın âdetlerini terk ettirmek için görevdeyiz. Nebi ve Rasûller halkın âdetlerinin yanlışlığını ispat için gelmişlerdir. Çünkü âdetler insanı Allâh'tan alıkoyar, dünyaya ve maddeye yöneltir.*”

İnsanın zihinsel oluşumunda üç ana girdisi var:

1. NEFS

2. TABİAT (bedensel istek ve arzular)

3. ŞARTLANMALAR

Basit bir tâbirle şöyle de açıklayabiliriz.

"Etraf ne der?"... "Etraf"ı atmadıkça **"Allâh"**a yönelemezsiniz! Çünkü çevreniz kendini madde beden kabul edip, bedene dönük zevkler, arzular ve istekler içinde yaşayan kişilerle dolmuş.

Kişideki **vehim** gücü nefsi etkileyerek, onu yanlışa saptırır...

Nefs neyin tesiri altındadır? Şartlanmaların tesiri altında...

Sana sorduğum zaman **"Sen kimsin?"...**

Sen dersin ki: **"Ben buyum!.. Yani, bu bedenim!"**

Hâlbuki sen, bu beden değilsin!

Senin, kendini bu beden olarak kabul etmen; **bedenin tabiatı içinde kendini tanımaya başlamandan** ve **etrafının, çevrenin seni bu yolda şartlandırmalarından ileri geliyor.**

Sen kendini, bu bedenin tabiatı içinde hapis olarak buldun...

Sonra da herkes sana "*Sen busun, sen bedensin*" demeye başladı.

Böylece, sende **"Ben bu bedenim"** fikri geldi yerleşti, oturdu... Bu böylece oturduğu için, bu defa vehim sende hükmünü icra ediyor.

Vehim sende hükmünü nasıl icra ediyor?.. **Nefsi tahrik ederek!**

Vehim ne idi?.. Var olmayanı var göstermek, var olanı da yok göstermek…

Gerçekte, senin **nefsinin benliği, Rabbinin benliğidir!** Senin kendine has bir benliğin yoktur! Kâinatta var olan tek mutlak benlik **"Allâh"ın benliğidir.**

"Benlik Allâh'a aittir. Senin ben demeye hakkın yoktur" diyerek bunu basite indirgemişlerdir.

Yani bu varlığa **"Ben"** kelimesi ile işaret ettiğin zaman, o **"Ben"** aslında senin nefsin değil, **"nefs"**in hakikati olan **"Rabb"**indir. O yüzden denmiştir ki:

"NEFSİNİN HAKİKATİNİ BİLEN, RABBİNİ BİLİR."

Çünkü Rabbi bilmek, nefsi bilmeye bağlıdır. Zira **nefs**in hakikati **Rubûbiyet** mertebesinden gelir.

"Nefs", "Rubûbiyet" hakikatinden var olduğu için, mutlaka aklettiğini yapmak ister! **Nefs** için iyi-kötü diye bir ayırım yoktur. Çünkü aslı, Rabbanî hakikattir!.. **Rab ise dilediğini yapar!..**

Nefsin hakikati de Rab olduğu için **nefs** daima ne dilerse, kendisine ne fikir gelirse onu hemen yapmak ister. Bunun benliği kuvvetli deriz. Nefsi kuvvetli, deriz... Yani, bu kişideki **Rubûbiyet zuhuru kuvvetli**dir, demektir...

Yalnız Rubûbiyetin oradaki **zuhur şekli** bu saydığımız iki yoldan biri ile olur:

Ya **vehim** yollu olur...

Ya **akıl** yollu olur...

Vehim yollu olursa; gelen fikre tâbi olur, bu fikri genel sistem içinde, ilâhî nizam içinde düşünmeden, yerine oturtmadan, hemen geldiği gibi tatbik etmek ister.

Nefs bu durumda, kendi hakikatinden gâfil ve kendini beden olarak sandığı için, gelen istek ve arzuları hemen tatbik etmek ister ve dolayısı ile bedene dönük yaşamaya çalışır.

Hâlbuki **nefs**, hakikati olan Rabbanî güç ve kendi hakiki vasfı olan **ilim** sıfatından kaynaklanan bir şekilde; yaşadığımız sebepler âleminde, **akıl yolu** ile varlık üzerinde hükmünü icra etmek ister.

Şimdi bizim, aklımıza bir fikir geldiği zaman, hemen o fikri **Allâh düzeni** içinde, genel idare sistemi içinde yerine oturtup; bu yapacağımız işin, tabiatımıza mı dönük; varsandığımız, fakat aslında var olmayan izafî benliğimize mi dönük; yoksa kendi hakikatimizi bilmemize, **Allâh**'a yönelmemize, **Allâh**'ı tanımamıza vesile olacak bir biçimde özümüze mi dönük diye düşünüp değerlendirmemiz gerekir...

Şeytanın silahı iyi bilelim ki, fikirdir!

Çünkü bütün **cinler**, **Merkür**'ün güçlü tesiri ile beslenmişlerdir. Bu yüzden onlarda fikir çok yüksektir. Fakat bu fikri, insana kısa süreli menfaatler istikametinde kullandırırlar.

O an için senin bedeninin ve benliğinin amaçları ne ise, o doğrultuda yeni yeni fikirleri sana telkin eder ki, sen daima bedene dönük düşünesin, bedene dönük yaşayasın.

Hâlbuki **akıl**, seni daima maddenin ötesindeki bir boyutta kendini bulup değerlendirmeye yönelik biçimde düşünmeye sevk eder.

Çünkü **akıl**, çok geniş boyutta düşünür. Çok kapsamlı olarak meseleleri ele alarak, bunları birbirine bağlayarak yeni yeni sonuçlar çıkartmaya sevk eder... Bu çalışmayı yaptığın zaman otomatikman manevî âleme girersin; madde dünyasından çıkarsın!..

Ne var ki **aklın**, beyine gelen fikirleri her an gerektiği gibi değerlendirememesi tehlikesi vardır. Zira **vehim, "nefs"** üzerinde ağır basar.

İnsan için eğer şerr diye kabul edilebilecek bir şey varsa o da **vehim**dir. **Vehim**den daha şerrli bir şey yoktur!

Eğer **vehmi, aklınla** hükmün altına alırsan; velâyetin en üst mertebesine çıkarsın!

Eğer **akıl, vehmin** hükmü altına girerse; şekavetin, sapmışlığın en berbat derecesine düşersin!

Bütün evliyanın kerâmeti, **vehim kuvvetinin tasarrufuyladır.** Kendindeki **vehim** kuvvetini tasarruf altına alarak o kerâmetleri izhar eder.

Şimdi, eğer burayı anlayabiliyorsak **"iman"** olayının neye dayandığını çıkartabiliriz.

2

NİÇİN İMAN?

Niçin "Din" olayı akla değil de, imana dayandırılmış?..

İşin sır noktası bu!

Akıl herhangi bir noktayı düşünürken, bütün bağlantıları gereği gibi kuramayıp, herhangi bir yanlış fikrin etkisi altında kalma tehlikesi ile yüz yüzedir!

İşte o anda da **vehim**, onun üzerinde hükmünü icra eder; yani nefsin, benliğin üzerinde tesirini icra eder. **Aklın** gücünü, tesirini keser, geleceğe ve bilince dönük biçim yerine; bedene ve benliğe dönük istikamette bir harekete sürükler... O zararlı hareketi yararlıymış gibi gösterir!

Çünkü **vehim**, her şeyi tersine gösterir... İşte bu yüzden de zararlı hareketi yararlıymış gibi zannettirip, seni yanlışa çekebilir.

Ancak **vehmin** üstesinden yüzde yüz gelebilecek bir güç vardır... İşte o güç, **iman** gücüdür.

"İman"da, akıl ve mantığa yön veren **"fikir" durur!..**

Mesela sana biri geliyor, hiç aklının ve mantığının kabul etmeyeceği bir şey söylüyor. Şu işi şöylece yap diyor...

Eğer sen, o kişiye tam bir itimatla güvenmişsen, daha önceden aklın yatmışsa; bu kişi mutlaka doğru söyler, kendi menfaatine dönük bir şey söylemez, söylediği doğrudur diye tam inanmışsan; işte o zaman söylediği ters bile gelse, **vehim** seni o işi yapmamaya tahrik etse dahi, ona olan o güvenin, **teslimiyet**in dolayısı ile o işi yaparsın!

İşte o işi yapman anında sen **vehmini yenmişsindir.**

Ama işi o **iman** ve teslimiyetle yapmayıp da, "*Acaba ben bu işi böyle mi yapsam..? Bu böyle diyor ama, bu böyle olursa, böyle böyle sonuçlanır; yok böyle olmazsa, şöyle şöyle neticeler doğurur*"un içine girdin mi, işin içinden çıkamazsın ve o işi gerektiği biçimde yapamazsın.

Yapamadığın zaman da **vehim** sana galip gelmiş olur! Yani yapamamak, **vehminin sana galip gelmesindendir.**

Bu yüzdendir ki **ölüm ötesi yaşam** konusu, **teslimiyet** ve **iman esasına** dayandırılmıştır.

Tasavvufta bütün tarikatlar esas olarak teslimiyeti ele alır... Yani der ki: "Eğer tarikata girdiysen şeyhine teslim ol, ne diyorsa hiç üstünde fikir yürütmeden onu yap!"... Yani şeyhe teslimiyetin esası, herhangi bir konuda fikir yürütmeden uymaktır.

Tarikat olayını bir yana bırakırsak; **İslâmiyet** çerçevesinde, **Allâh Rasûlü'nün fikirlerine, karşı fikir öne sürmeden güvenerek teslim ol, dediğini yap…**

Ondan sonra o olay niye gelmiştir, hikmeti nedir, onu araştır!.. Onu araştırma denmiyor!..

O yüzden de Hz. **Âli**'ye **"Sen Allâh'a aklı ile yakîn olanlardan ol..."** buyuruyor.

Yani niye öyle diyor?

Zaten teslimiyeti ele almış, teslimiyetle ilerliyor. İlerlerken neyin niye olduğunu, hikmetini anlamak için **aklını** kullan, diyor.

Kendine yön verme sırasında, istikametini çizme sırasında **imanını** kullan!

Ama o yolda yürürken de **akılla** yürü ki sağlam olsun!

Bir an gelir **iman** zayıflar... **İmanın** zayıfladığı anda **akıl** sana destek olsun!

Eğer o konuda bir araştırma yapmışsan; neyin niye olduğunu kavramışsan; o işin hikmetlerini çözmüşsen; **imanın** zayıfladığı noktada **akıl** sana destek olur.

Ama **aklını** kullanmadan sırf **imanla** gidiyorsan, o zaman tehlikedesin!.. Çünkü **iman** daha önce de bahsettiğim gibi zaman zaman zayıflar...

Niye?..

Çünkü **"iman nûru"** denen şey **Şiron** yıldızının ruhaniyetindendir!..

Venüs'ün, **Jüpiter**'in ve **Şiron**'un birbirleriyle yaptıkları bazı açılar sırasında ve bunların kişinin horoskopunda **9. evi** ile yaptığı açılarla; yaşamın belli devrelerinde, belli günlerinde **iman artar**, belli zamanlarda da **zayıflar.**

Onun için hiçbir zaman sen aynı imanı, aynı şevki, aynı arzuyu kendinde devamlı duyamazsın. Belli zamanlarda imanın artar, kuvvetlenir; belli zamanlarda zayıflar; işte bu yüzden, **"İman ile yürü, ancak aklını da sakın elden bırakma!"** diyor.

Çünkü **iman** dediğimiz olay **Şiron yıldızının tesiri iledir.**

Âyeti kerîmede;

"ONLARA YILDIZ OLARAK HİDÂYET EDERİZ." (16.Nahl:16) denmektedir...[1]

---

[1] Bu konuda geniş bilgi **"HZ. MUHAMMED NEYİ OKUDU?"** isimli kitabımızda mevcuttur…

Yani **"O yıldızın ruhaniyeti ile biz ona tesir ederiz"** deyişindeki ifade buradan kaynaklanıyor. Çünkü yıldızın tesiri zaman zaman artar, zaman zaman eksilir.

Mesela şu anda (1993 Eylül) Şiron, Başak burcundadır. Toprak grubundan olan kişilerin hidâyet bulma sırası gelmiştir.

Bütün insanlara bu hidâyet olayı devir devir gelir. Önümüzdeki yaklaşık iki buçuk senelik bir sürede horoskopunda 9. ve 12. evini Şiron'un etkilediği kişiler, büyük feyz alacaklardır. Onların devresi gelmiştir.

Buna karşın yeterli tesirleri alamayan grup eğer zamanında aklını kullanmışsa, o **iman** sürecini iyi değerlendirmiş ve güçlü temeli elde etmiş ise; gelen tesirlerdeki bu zayıflama ona fazla tesir etmez.

O, bu defa akıl gücü ile yoluna devam eder. Yani gündüz Güneş vardı, kayboldu; gece Ay çıktı! Ay'ın ışığı ile devam eder, gider yoluna.

İman nûru, Güneş gibidir; Dolunay'ın ışığı da akıl gibi!

Güneş'in yani **iman** nûrunun kaybolduğu yerde **akıl** gücü ile gidersin. İman o zaman vardı ama, belli şartlar sende o imanı zayıflattı. Akıl temeline de dayanmıyorsan, olayın tesiriyle ve yanlış fikirlerin etkisiyle imanı kaybetmek çok mümkündür.

İnsanın davranışlarına yön veren en önde gelen iki unsur **"akıl"** ve **"duygular"**dır...

Ne var ki **"Şeytan"** lakabıyla bilinen **cinler** için, **akıl ve duyguları** etkileyerek kişiyi saptırmak çok kolaydır!.. Zira, bunların her ikisi de kolaylıkla **"vehmin"** hükmü altına giriverirler!..

Akıl; kesitsel algılama araçlarımız olan beş duyu verilerine dayanan bir biçimde, şartlanma yollu verilere dayalı hükümler vererek, kendine tayin ettiği hedefe doğru yürür...

Oysa aklın bu kanallardan elde ettiği veriler, genel veri potansiyeli içinde, okyanusta bir damla oranında bile değildir!..

Eldeki tüm verileri en mükemmel bir biçimde değerlendiren süper bir akıl düşünelim... Ama dikkat ediniz!.. **“Eldeki tüm verileri”** dedik...

Evet, bu **akıl**, bu verilere göre kendine bir rota çizdi... Sonra, bunların dışında öyle verilerle karşılaştı ki, belki de kendisine tayin ettiği rotanın tam yüz seksen derece zıddını tercih etmek zorunda kaldı!..

Nitekim, nice çok akıllı okumuş, dalında büyük uzman olmuş kişiler görürüz ki, bunlar bir anda hem de ileri yaşlarda, büyük birikimlerine rağmen o güne kadar yaşadıklarının tam aksine bir hayatın içine dalarlar...

Zira **akıl, eline geçen verilere göre, bir mantık kullanarak kendine yol bulur...**

Oysa “ölüm”le başlayan sonsuz yaşam ise, aklın hiçbir zaman elde edemeyeceği veriler ihtiva eder... Aklın veritabanını oluşturan beş duyunun yani kesitsel algılama araçlarının, bu sahada bir şeyler elde etmesi olanaksızdır!..

Aklın ölüm ötesi yaşam konusunda kendisine yön verebilmesi belki şu verilerden hareketle bir dereceye kadar mümkün olabilir...

“Var olan hiçbir şey yok olmaz; yoktan da hiçbir şey var olmaz!..” prensibi bir gerçek olduğuna göre... Benim de, bedenin tüm değişimlerine rağmen bunlardan etkilenmeyen bir ‘BİLİNCİM’ olduğuna göre... Demek ki, bedenim ne tür değişimlere tâbi olursa olsun, ‘BİLİNCİM ASLA YOK OLMAYACAKTIR!’... Bu da insanın ölümsüzlüğü, demek olur!..

İşte bu yoldan akıl, ilim sayesinde bir dereceye kadar ölüm ertesinde de yaşamaya devam edeceğini kavrayabilir...

Ya sonrası?..

Kişi ölüm ötesine dair Nebi ve Rasûllerin verdikleri sayısız bilgiler hakkında nasıl malûmat toplayacak beş duyu ile?..

İşte bu sebepten dolayı dinin esası, **“iman nûru”**na dayanır!

İman nûru olmayan kişi, ne kadar akıllı olursa olsun hidâyete eremez. Yani Şiron’un güçlü tesirlerinden nasip almamışsa, Uranüs’ün üstün akıl özelliklerine sahiptir, fakat felsefeci kafası vardır.

Maddi değerlerden arınmış, madde ötesi değerlerle meşgûldür; ancak felsefede kalmıştır. Buna eskiler “İman nûrundan mahrum kaldığı için felsefecidir” derler... Söz doğrudur!

Burada hazır söz felsefeden açılmışken, aynı konularla ilgilenen iki ayrı yoldan ve aralarındaki çok önemli farktan söz etmeden geçemeyeceğiz...

3

TASAVVUF ve FELSEFE

Nedir birbirinden farkları?..

Tasavvuf, dinin temelindeki düşünsel tabandır! Dolayısıyla biz bu olaya daha geniş kapsamlı olarak **"Din ve Felsefe"** diye yaklaşalım isterseniz...

Din ile **felsefe** arasındaki en önemli fark şudur:

Felsefe; *görülenden* yola çıkarak varlığın, yaşamın, yaşam içinde insanın yerinin ve davranış kökeninin tespit edilebilmesi çalışmalarını yapar... Bilgiye, görgüye, kültüre, ilme dayanır yani zâhirde mevcut beş duyuyla algılanan verilere dayanır.

Din ise; ***görülmeyenden* yola çıkarak, görülmeyenin verilerine dayanarak görülenlerin deşifre edilmesi sistemine dayanır.** Zira dini vahiy esasına dayanarak bildiren **Allâh Rasûlü**'dür.

Nebi ve Rasûller normal göz ile, beş duyu ile algılanamayan bir biçimde algıladıklarını esas alarak, onlara dayalı bir biçimde görülenleri deşifre edip değerlendirme sistemini getirmiştir. Bu ikisi arasında uçurum vardır. Zira **gördüklerin, göremediklerin yanında nedir?.. Bir hiç!.. Sonsuzda bir hiç!**

Bu yüzdendir ki **felsefe** her hâlükârda **yanılmaya mahkûmdur.**

Gördüğüne göre bir sonuç çıkaracak; ama göremediği bir başka esasın yanında o sonuç değerini yitirecek, hiç olacak...

Buna karşılık **din**, görülmeyen gerçekleri de esas alan bir biçimde varlığı değerlendirme yoluna gidecek; bunun neticesinde gerçek değerler idrak edilebilecektir. Onun içindir ki **felsefe**, eldeki mevcut bilgilere dayalı bir sistemdir; değerleri de ele geçenlere **GÖRE**dir; yani izafîdir!

Din (sistem) ise başlangıçta kolaylıkla kavranamayacağı için, **imana dayalı bir sistemdir...** Ama yanlış anlamayalım, din imana dayalı bir sistemdir derken, burada **imanla iş biter anlamında kilitlenmeyelim!..**

İmandan gaye ameldir!

İnandığın yolda yürümek ve bir şeyler yapmaktır!.. Bir şeyler yapmak için de önce onun yapılmasına **iman** etmek lazımdır.

İman etmek, görülmeyene olur; görülen şeye **iman** olmaz!.. Gördüğün bir şey için, **iman** ediyor musun, denmez... Zaten onu görüyorsun, bu yüzden burada **iman** söz konusu olamaz...

İman, görülmeyene olur... Görülmeyene **iman** etmek suretiyle, o görülmeyenin yapısal özelliklerine, yapısına, tarzına, sistemine, şekline göre gerektiği gibi fiiller ortaya konulur. Yani, görülmeyen gerçeklere dayalı bir şekilde çalışmalar yaparak, varlığın sırrına, aslına, orijinine ermektir din...

Felsefe ise; eldeki mevcut verileri değerlendirmek suretiyle, varlığın yapısını ve sistemini çözmeye çalışmayı ve bunların içinde insanın yerini tespit etmeyi hedef almıştır.

Felsefe ile **din** arasındaki farkın muazzamlığı apaçık ortada değil mi?..

Beş milyon veya beş milyar ile sonsuz arasındaki fark ne ise; **felsefe** ile **din** arasındaki fark da budur işte!..

Felsefede çeşitli bilgileri alıp değerlendirmek suretiyle belli bir dünya görüşüne sahip olabilir; bununla beraber dilediğin gibi yaşayabilirsin...

Buna karşılık **dinde** ise, birtakım çalışmalar yapma zorunluluğu söz konusudur; bu zorunluluğu ise **idrakın** veya **imanın** oluşturur.

Çünkü, **din** sana diyor ki...

Gelecekte senin için şöyle şöyle bir yaşam söz konusu...

Bu yaşamın üzüntü ve sıkıntılarından kurtulmak; güzelliklerini yaşamak istiyorsan, bunun için şu tarz çalışmaları ve davranışları ortaya koymak zorundasın! Aksi takdirde o hedefe ulaşabilmen mümkün değildir!

Evet, din bunu söylüyor!

Öyle ise **dinde** esas mesele, **"iman"** edilen konularda yapılması gereken çalışmalardır... Yani, **iman**dan öte, esas olay, **inancın sonucu olan ameldir**, yani **fiillerdir...**

Zira, sadece **"iman ettim"** demek yeterli olmayıp; **önemli olan, o imana dayalı hususlarda belli fiilleri ortaya koymaktır!**

Âyeti kerîmede ne deniyor:

"ŞÜPHESİZ Kİ ALLÂH, İMAN EDİP İMANIN GEREĞİNİ UYGULAYANLARI, ALTLARINDAN NEHİRLER AKAN CENNETLERE DÂHİL EDER..." (22.Hac: 14)

"İNSAN İÇİN YALNIZCA ÇALIŞMALARININ (kendisinden açığa çıkanların) **SONUCU OLUŞACAKTIR!"** (53.Necm:39)

İnsan daima kendisinden çıkan fiillerin sonuçlarıyla karşılaşacaktır!

Her aşamada yaptıklarının neticeleri, bir sonraki aşamada o kişi için otomatik olarak oluşmaktadır...

İşte, ölüm ötesi yaşamda otomatik gelişmelerin olmasının sebebi de budur!.. **Yaptıklarının** neticeleriyle karşılaşma olayı!..

Öyle ise, bir insan, hangi mertebede olursa olsun; neleri bilirse bilsin; neleri hissederse hissetsin; neleri yaşarsa yaşasın; yapması gereken çalışmalar yönünden geri kalması hâlinde, gelecekteki güzelliklere de erişme yönünden geri kalacak demektir.

"*Ben şu mertebeye geldim; ben şu idraka şu seviyeye geldim; ben şöyle kendimi hissediyorum; öyle ise artık benim namaz kılmama gerek yok; öyle ise benim oruç tutmama gerek yok; öyle ise benim birtakım çalışmalar yapmama gerek yok; zikir yapmama gerek yok!.. Mâdemki benim varlığım Allâh'ın varlığı; ben Allâh'ı mı zikredeceğim, ben kendimi mi zikredeceğim; kimi zikredeceğim? Nedir bu olay?*" gibi düşünceler tamamen **şeytanî - cinnî ilhamların** neticesi olarak oluşur ve kişiyi ikileme düşürür.

Nasıl ki **İblis, Âdem**'i cennet yaşamında **iltibasa** (ikileme) düşürdü; aynı şekilde Dünya'da da insana bu tür görüşler ilham ederek, onu belli çalışmaları yapmaktan geri bıraktırır! Kişi yapılması gerekli çalışmalardan ne nispette geri kaldıysa, o çalışmaların karşılığı olan hâllerden ve ortamdan da geri kalır!..

Kesin kuraldır bu!..

Çünkü senden meydana gelmeyen çalışmanın neticesi de asla senin için geçerli olmayacaktır...

Ayağını bir adım ileri attın mı, bir adım ileri gidersin; iki adım ileri attın mı, iki adım ileri gidersin! Çünkü ilâhî sistem, nizam, düzen, bu esas üzerine kurulmuştur...

4

"SÜNNET" NEDİR?

"…VE LEN TECİDE Lİ <u>SÜNNETALLÂHİ</u> TEBDİYLA" (48.Feth: 23)

"…SÜNNETULLÂH'TA ASLA DEĞİŞME BULAMAZSIN!"

Falanca için "sünnet" başka türlü, filanca için "sünnet" başka türlü, fişmekanca için "sünnet" başka türlü olmaz...

Herkes için geçerli tek bir **"SÜNNET"** vardır!.. **"ALLÂH SÜNNETİ"!..**

Şimdi burada üzerinde düşünmemiz gereken önemli bir konu daha var gibi geliyor bize...

"SÜNNET" deyince, sadece **Hz. Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın sakalını, bıyığını, entarisini, başına doladığı sargıyı, üzerine oturduğu hasır yaygıyı; ya da elle yemesini mi anlayacağız?.. Ya da diğer bir ifade ile, sadece **O**'nun **"*âdetlerini*"** mi anlayacağız?..

Bildiğimiz, inandığımız, kabul ettiğimiz kadarıyla; **"Hz. Muhammed'in ahlâkı, ALLÂH ahlâkı"**dır!..

Yine, bildiğimiz, inandığımız, kabul ettiğimiz kadarıyla, **"Hz. Muhammed'in sünneti de ALLÂH SÜNNETİ"**dir...

Hz. Rasûlullâh'ın "SÜNNETİ", "ALLÂH SÜNNETİ" ise; acaba **ALLÂH "SÜNNETİ"** nedir ki, **Rasûlullâh "SÜNNETİ"** de o ola?..

Ki bu arada yukarıda naklettiğimiz âyette, **"ALLÂH SÜNNETİNİN HİÇBİR ZAMAN DEĞİŞMEDİĞİ"** vurgulanmaktadır!..

Buna göre, hangi zamanda yaşanırsa yaşansın, yani ister bin küsur yıl önce ister beş bin yıl sonra, **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın da hiç değişmeyecek **"SÜNNETİ"**dir bu!

Yüz bin ya da on milyon yıl önce de, sonra da **"ALLÂH SÜNNETİ"** değişmediğine göre... **Allâh Rasûlü'nün "SÜNNETİ"** de **"ALLÂH SÜNNETİ"** olduğuna göre; hâlâ sadece, **Rasûlullâh**'ın biçim, kıyafet ya da davranışlarını mı anlayacağız **"SÜNNET"** kelimesinden?..

Yoksa, **"ALLÂH"ın zamanüstü yaratış hüküm ve sisteminin Allâh Rasûlü tarafından fark edilip; ALLÂH sistem ve düzeninin zamanüstü değerlerinin benimseniş ve bize fark ettirilmek istenişinden mi söz edebileceğiz?**

Unutmayalım ki!..

Hatırlayalım ki!..

Ya da fark edelim ki!..

Allâh Rasûlü, bize **"ALLÂH"**ı bildirmek, fark ettirmek, kavratmak, hissettirmek ve sonuçlarını yaşattırmak için görevlendirilmiştir!

Allâh Rasûlü'nün yaşadığı zaman ve ortam gereği zorunlu olarak ortaya koyduğu davranış ya da görünüşlerle **"Allâh"**ı kayıt altına

almak; bize **"Allâh"**ı tanıma konusunda sayıya gelmez çok önemli gerçekleri kaybettirir...

Şunu çok net bir şekilde fark edelim ki!..

"Allâh"ı tanıma bâbında gerekli olan tüm ipuçları **Kur'ân-ı Kerîm'de** bize bildirilmiştir...

Ayrıca, Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın dahi, tarafımızdan nasıl değerlendirilmesi icap ettiği hususunda gerekli bütün işaretler gene **Kur'ân-ı Kerîm** tarafından bize açıklanmıştır...

Bütün bunların ışığında; biz **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın da sahip olduğu **Kurân**'da açıklanan **"ALLÂH"ın zamanüstü "AHLÂK"** ve **"SÜNNET"** anlayışını hakkıyla anlayamazsak; konuyu fevkalâde basit ve dar kapsamlı değerlendirme vartasına düşeriz!.. Ki bu değerlendirme yanlışının bize kaybettirdiklerini de bir daha hiçbir şey kazandıramaz!..

"ALLÂH İNDÎNDE DİN, İSLÂM'DIR!.." (3.Âl-u İmran: 19)

"…SÜNNETULLÂH'TA ASLA DEĞİŞME BULAMAZSIN!" (48.Feth: 23)

Âyetlerine dikkat ediniz, **zamanüstü gerçeklere** işaret buyurmaktadır!

Örf, âdet, zaman, mekân üstü "ALLÂH AHLÂKIYLA AHLÂKLANIN!.." buyuran Rasûlullâh (aleyhisselâm), elbette ki "ALLÂH" ahlâkıyla ahlâklanmıştı!..

"BENİM SÜNNETİMDEN YÜZ ÇEVİREN BİZDEN DEĞİLDİR!.."

Buyuran o yüce **Zât**, acaba **"SÜNNET"** kelimesiyle neye işaret etmişti?

Toplumlara, zamana, örf ve âdetlere ***GÖRE*** değişebilen değerlerden mi söz ediyordu **"SÜNNETİM"** diyerek?..

Yoksa, **"ALLÂH AHLÂKIYLA AHLÂKLANMIŞ"** bir kişi olarak, **"ALLÂH SÜNNETİNE"** mi işaret ediyor; **"ALLÂH SÜNNETİ OLAN SÜNNETİMDEN YÜZ ÇEVİREN"** mi demek istiyordu?

"ALLÂH" beşerî kavram ve değer yargılarından berî olduğuna göre, acaba **zamanüstülükte,** **"SÜNNET"** kavramını nasıl anlamamız gerekir... Ki bu **"SÜNNET"**, zamanla hiç değişmemektedir!..

"ALLÂH SÜNNETİ" acaba nedir?..

"ALLÂH" isminin işaret ettiği kavramı bir düşünün ve ondan sonra da "O"nun "SÜNNETİ" ne olabilir, lütfen bunu derinliğine bir biçimde iyi değerlendirin...

Yani, acaba zaman içinde değişebilen kavram ve değerler, bu **"SÜNNET"** kelimesinin işaret ettiği anlam ile bağdaşabilir mi?

Ârif olan elbette bu işaretleri değerlendirir; diyerek konuyu daha fazla uzatmadan; geldiğimiz noktadan devam edelim...

Ya **"Allâh"**ın sistemine uyar, buna göre yaşar, neticesine erersin; ya da kendi sistemine göre yaşar, bunun da sonuçlarına katlanırsın! Ancak bu takdirde de pişman olursan, bil ki pişmanlık sana hiçbir şey kazandırmayacaktır!

Bil ki, **"Allâh"** sisteminin dişlileri, **"O"**nun takdirine uygun bir biçimde sonsuz zaman öncesinde çalışmaya başlamıştır ve sonsuza dek de aynı sistemle devam edegidecektir...

İşte bu yüzdendir ki, **dini** kabul eden bir insan belli bir noktaya geldikten sonra; özellikle **tasavvuftakiler** farkında olmadan **felsefe** sahasına kayma, düşme ve **farkında olmadan tasavvuftan çıkma** tehlikesi ile karşı karşıyadır.

Esas itibarıyla **cinlerin** de yaptığı budur zaten!..

Cinlerin bütün gayesi; insanı dinin getirdiği çalışmaları yapma alanından uzaklaştırmaktır!

Cinlerin sürekli insanlarla uğraşmasının sebebi nedir?..

Cinler niçin insanlara düşmandır?..

Niçin Kurân’a göre cinler, insanların ekseriyetini yönetimleri altına almışlardır?..

Cinlerin büyük bir kısmı niçin “Şeytan” diye tanımlanmıştır?..

Şimdi önce, **Kur’ân-ı Kerîm**’in bu konuyu nasıl açıkladığına bakalım...

5

"ŞEYTAN" CİNLER NİÇİN İNSANA DÜŞMANDIR?

"Gerçek ki, sizi yarattık... Sonra sizi şekillendirdik... Sonra meleklere 'Secde edin Âdem'e' dedik... İblis hariç secde ettiler; o secde edenlerden olmadı." (7.A'raf: 11)

"Hani biz meleklere 'Secde edin Âdem'e' dedik de İblis hariç hepsi hemen secde ettiler! İblis CİN (türün)**dendi;** (bu nedenle) **Rabbinin hükmüne** (hakikat ilmi yoktu {Cin türünde hakikat ilmi ve kader sistemi bilgisi yoktur - RUH İNSAN CİN Kitabı. A.H.}) **uymadı** (hakikatinden gelen bilginin gereğine, benliği dolayısıyla uymadı)**!"** (18.Kehf: 50)

"İblis müstesna; (bilincine dayanarak) **benlik tasladı ve hakikat bilgisini inkâr edenlerden** (karşısındakinin hakikatini göremeyenlerden) **oldu."** (38.Sâd: 74)

"Buyurdu: 'Sana emrettiğimde seni secde etmekten engelleyen neydi?'... 'Ben daha hayırlıyım Ondan; beni Nâr'dan (ateşten - radyasyon - bir tür dalga boyu yapı; {dikkat edile ki burada kullanılan

'nâr' kelimesi, cehennemdekileri yakacağı belirtilen 'nâr' kelimesiyle aynı anlamdadır. Bunun anlamı iyi düşünülmeli! A.H.}) **yarattın, Onu tıynden** (maddeden) **yarattın' dedi.' Buyurdu: 'İn makâmından!.. Bir başkasına büyüklük taslama makâmı değildir bulunduğun makâm! Çık! Muhakkak ki sen** (böyle düşünmekle) **kendini küçülttün!'"** (7.A'raf: 12-13)

"Muhakkak ki, hüküm sürecine kadar lânetim (benden uzaklık) **senin üstündedir!"** (38.Sâd: 78)

"'(İnsanların ölüm sonrasında) **Bâ's olacakları güne kadar bana mühlet ver' dedi."** (7.A'raf: 14)

"Sonra andolsun ki, onlara önlerinden (hırslarını tahrik ederek - benliklerini yücelterek hakikati inkâra sürükleyerek)**, arkalarından** (gizli şirke yönelterek - saptırıcı fikirlerle)**, sağlarından** (senden alıkoyacak hayırları ilham ederek) **ve sollarından** (kötülükleri güzel - süslü göstererek) **geleceğim... Onların çoğunluğunu, verdiklerini değerlendiren olarak bulamayacaksın!"** (7.A'râf: 17)

"(İblis) **dedi ki: 'İzzetine** (karşı konulmaz gücüne) **yemin ederim ki, onların hepsini şaşırtıp** (kendilerini beden kabul ettirerek, bedenin zevkleri peşinde koşturarak; hakikatlerini oluşturan ruhun konusundan) **saptıracağım. Ancak onlardan ihlâsa erdirilmiş** (hakikatlerini yaşattığın) **kulların müstesna.'"** (38.Sâd: 82-83)

"(Oysa İblis - bedensel dürtüler) **Allâh'ın lânetine uğramıştır... İblis: 'Senin kullarından bir mukadder pay alacağım... Elbette onları saptıracağım, onları boş heveslerde** (bedensellikte) **boğacağım; onlara emredeceğim de en'amın** (kendilerinden kurban olan davarların) **kulaklarını kesecekler ve dahi onlara emredeceğim, Allâh'ın yarattığını değiştirecekler.' Kim Allâh'ı bırakır da şeytanı** (egosunu-bedensel dürtülerini) **yönetici edinirse, gerçekten o apaçık bir hüsrana uğramıştır. Onlara vaatlerde bulunur ve onlara umut verip sonu hüsrana çıkacak arzular**

peşinde koşturur. (Oysa) **şeytan, aldanıştan başka bir şey vadetmemektedir.”** (4.Nisâ’: 118-120)

“Ey Âdemoğulları... Size ahdetmedim mi (bildirip bilgilendirmedim mi) **şeytana** (bedene - hakikatinden habersiz bilince) **kulluk etmeyin, muhakkak ki o sizin için apaçık bir düşmandır? Bana kulluk edin** (hakikatin gereğini hissedip yaşayın)**! Sırat-ı müstakim budur** (diye?)**. Andolsun ki** (kendinizi yok olup gidecek beden zannınız) **sizden pek çok cemaatleri saptırdı! Aklınızı kullanmadınız mı?”** (36.Yâsiyn: 60-62)

“Gerçektir ki, onun (İblis ve neslinin) **iman eden ve Rablerine tevekkül edenler üzerinde bir sultası** (gücü) **yoktur! Onun sultası, sadece, kendisini velî edinenler** (ilham ettiği fikirlere uyanlar) **ve Rablerine ortak koşanlaradır!”** (16.Nahl: 99-100)

“İş bitirildiğinde (hakikat ortaya çıktığında)**, şeytan der ki: ‘Muhakkak ki Allâh size Hak vaadi bildirdi... Ben de size vaatte bulundum, fakat hemen sonra vaadimden döndüm... Ben** (zaten) **sizin üzerinizde bir sultaya** (zorlayıcı güce) **sahip olmadım... Sadece size fikir ilham ettim, siz de benim verdiğim fikre** (nefsinize hoş geldiği için) **uydunuz! O hâlde beni suçlamayın, nefslerinizi suçlayın! Ne ben sizin imdadınıza koşarım, ne de siz benim imdadıma koşup kurtarabilirsiniz. Daha önce beni ortak tutmanızı da ben kesinlikle kabul etmemiştim! Muhakkak ki zâlimler için acı bir azap vardır.’”** (14.İbrahiym: 22)

“Şeytan (yalnızca beden olma fikri) **onlara yerleşti de, onlara Allâh’ın zikrini** (hatırlatılan hakikatlerini, bedeni terk edip Allâh Esmâ’sıyla var olmuş yapılarıyla {şuur} sonsuza dek yaşayacaklarını) **unutturdu! İşte onlar Hizbüş Şeytan’dır** (şeytanî fikir yandaşları - kendini yalnızca beden sananlar)**... Dikkat edin, muhakkak ki Hizbüş Şeytan** (kendini yalnızca beden sananlar) **hüsrana uğrayanların ta kendileridir!”** (58.Mücâdele: 19)

Evet, en büyük önderleri **"İblis"** lakaplı, **"şeytaniyet"** vasıflı, **"AZAZİL"** isimli cinin, **Allâh'a** karşı; **"Tüm insanları saptırma"** sözüne uymak amacıyla; **İslâm'ı ve Hz. Muhammed'i kabul etmeyen** cinlerin en büyük zevki, **insanları aldatıp iman esaslarından saptırmaktır!..**

Yukarıda meâlen anlamlarını vermeye çalıştığımız âyetlerden çıkan bazı önemli noktalar üzerinde duralım biraz...

İnsan yaratılmadan önce yeryüzünde **"CİN"** denilen dalga (wave) bedenli tür yaşamaktaydı...

Bu **cinlerin** o devirdeki önderi de **"AZAZİL"** adıyla bilinen bir **"Cin"** idi...

ALLÂH kudretiyle, **"insan"** denen varlık moleküler yapıdan oluşan bedenle Dünya üzerinde meydana geldiği zaman, yeryüzü melekleri onun hangi üstün meziyetlere sahip olduğunu fark edemediler...

Ne var ki **"insan"**, hakikati itibarıyla **"NEFS"**in **"Sâfiye"** hâlinde yaşanacak **"Allâh"** yakînine istidatlı varlıktı; ve bu yüzden de **"HALİFE"** olmak şerefi üzere fıtratlanmıştı!..

"AZAZİL" denen, sûrete bürünmüş yeryüzü meleklerini de algılayan **"Mülhime nefs"** mertebesinde olan **cin**; daha sonra vahiy yollu insanın özündeki yüceliğe secde eden meleklere uymadı ve secde etmedi!..

Bunun esas sebebi de meleklere vahyolan hakikatin kendisine vahyolmamasıydı!..

"Azazil" esas itibarıyla, tasavvuftaki **"MÜLHİME NEFS"** mertebesinin irfanına; yani **"İlm-el yakîn"** mertebesinde **"TEK"**lik bilgisine sahipti!.. Bu yüzden de **diğer bütün cinlerin önderi** durumundaydı!..

Nitekim, A'raf Sûresi'nin 16. âyetinde işaret edildiği üzere, yaptığı yanlışın; yani **"İBLİS"** ismini almasına yol açan içine düştüğü

iltibasın (ikilemin) **Allâh tarafından** kendinde meydana getirildiğini itiraf etmekteydi...

Bu arada, içine düştüğü ikilemde yanlışı seçmesi yüzünden **"İblis"** adını alıyordu...

İşte İblis'in, bu olay sırasında, yapısında bulunup da o an'a kadar ortaya çıkmamış olan **"şeytaniyet"** vasfı açığa çıkmakta; bu yüzden de bütün insanları kendi durumuna düşürme gayesini hedef edinmektedir...

İblis'in bu özelliğini ortaya çıkarma kararı, artık hem kendisinin hem de **onun önderliğini kabul eden tüm cin nesillerinin "şeytan"** diye anılmasına ve bu lakapla çağrılmalarına vesile olmuştur...

Bütün bunların sonucudur ki, **Kurân'ı** ve **Hz. Muhammed'in getirdiklerini** ya tamamıyla ya da bir kısmıyla reddeden **tüm cinler, en büyük amaç olarak insanları "İMANDAN SAPTIRMAYI" kabullenmişlerdir...**

"Buyurdu: Birbirinize düşman olarak inin!.." (7.A'raf: 24)

Âyetinin yorumunda, en önemli yorumculardan **Fahreddin Razi** şöyle der:

"Adı geçenler: Âdem, eşi ve İblis'tir... 'İniniz' sözü, bu üçünü de kapsar... 'Birbirinize düşmansınız' sözü, CİNLERLE İNSANLAR arasında düşmanlığın kökleştiğini, bunun hiç kalkmayacağını ifade eder."

Gelelim bu âyetlerdeki işaretlerden bazı anladıklarımıza:

"Oradan İn" diye işaret edilen mahal **"MÜLHİME NEFS"** mertebesidir!..

Çünkü **"Mülhime nefs"** mertebesi **"TEK"**liği biliş mertebesi; yani **"İlm-el yakîn"** hâlidir ki, orada birimsel **"BEN"**liğe, yani "tekebbür"e, yani büyüklenmeye asla yer yoktur!..

Çünkü **"TEK"**lik anlayışında birimsel mânâda **"ben"**liğe yer yoktur... Bu anlayış bir alt basamak olan **"Levvâme"** mertebesinde olabilir...

"Mülhime nefs" ilhamlarının idrakında tüm varlık **"TEK"**tir, ve dolayısıyla secde edilen varlık da **"TEK"**tir!..

Şayet secdeden kaçınırsan, Âdem'e değil, "TEK"e secdeden kaçınmış olursun!.. O takdirde de orada, yani "Mülhime nefs" mertebesinde kalamazsın! Allâh'tan ayrı varlıklar görme mertebeleri olan "Levvâme" veya "Emmâre" basamaklarına inmen icap eder!

"Mülhime Nefs"in ne olduğunu tasavvufa yakınlığı olmayanlar pek bilemez... Bu nedenle, kısa bir şekilde bunu anlatmaya çalışayım...

Kendini beden kabul eden insan tamamıyla bedene ait tatmin ve zevkler doğrultusunda yaşar ki, bilinç bu düzeydeki düşünceleri itibarıyla **"Emmâre nefs"** adını alır...

Bilinç, kendinin beden olmayıp, bedenden sonra da yaşamı devam edecek madde ötesi bir varlık olduğunu fark ettiği zaman; gerek kendi özünü, hakikatini tanıma yolundan alıkoyan davranışları, günahları, gerekse de düşünceleri dolayısıyla pişmanlıklar içine girer; yani arapçasıyla kendisine **"levm"** eder... Bu yüzden de **"Levvâme nefs"** adını alır... Bu anlayış içinde olan kişiye; abid, zâhit, derviş gibi isimler verilir...

Bu pişmanlığın sonucunda kendi hakikatini araştıran bilinç, yaptığı çalışmalar ve aldığı ilhamlarla da fark eder ki, evrende var olan her şeyin aslı ve hakikati **"TEK"**tir!.. Her şeyi vareden varlık her şeyiyle **"TEK"**tir ve **"O"**ndan gayrı da mevcut değildir!

Öyle ise yine fark eder ki, **"ben"** dediği zaman işaret ettiği varlık eskiden beri zannedegeldiği kendisi değil, her şeyin hakikati olan **"O"**dur!..

NEFS, bu noktadan çıkışla ve aldığı ilhamlarla, çok değişik tespitlere erer ki; ilhamlar alan anlamına **“Mülhime nefs”** diye isimlenir... Bu kişiye de **“Ârif”** denilir...

“Nefs” mertebelerini bugüne kadar hiç anlatılmadık yönüyle **“NEFS”** isimli ses kasetimizde açıklamaktayız... Arzu edenler detayları oradan dinleyebilirler... Ayrıca **“BİLİNCİN ARINIŞI”** isimli kitabımızda da bu konuya çok geniş yer verdik...

Evet… **“Büyüklenmekle”** kişi, o mertebeden, **“Nefsi emmâre”** düzeyine **“inme”** durumuna girer; ki bu da mecazî ifadeyle **“ALLÂH’TAN UZAKLAŞMAK”**; yani **“Allâh’ın lânetine uğramak”** demektir!

“LÂNET”; Allâh’tan ayrı düşme, yani reddedilmiş olma; yani **“Emmâre nefs”** hâliyle yaşama düzeyidir!..

“Mühlet isteme”; “Mülhime nefs” ilmiyle yaşayarak bu ilmin marifetiyle insanlar üzerinde **tasarruf etme** gücünün muhafazasıdır!..

Cinlerin, **“Mülhime nefs”** irfanından ileri gelen tasarruf gücüne karşı, insanın savunma silahı ya **“İMAN”dır**; ya da **“Mülhime”**nin bir üstü olan **“Mutmainne nefs”** durumundaki **“İKÂN” hâlidir!..**

Cinlerden ve bu yolla yapılan büyülerden korunmayı sağlayan, Rabbine güvenenlere tavsiye edilen, Kur’ân-ı Kerîm’deki dua ise aşağıda verilmiştir:

KORUNMA DUASI

“RABBİ İNNİY MESSENİYEŞ ŞEYTANU Bİ NUSBİN VE AZÂB; RABBİ EÛZÜ BİKE MİN HEMEZÂTİŞ ŞEYÂTIYN VE EÛZÜ BİKE RABBİ EN YAHDURÛN. VE HIFZAN MİN KÜLLİ ŞEYTANİN MÂRİD.” (38.Sâd: 41 – 23.Mu’minûn: 97-98 – 37.Sâffât: 7)

“CİNLERİN”, Ruhçulara verdikleri tebliğler; **uzaycılara** verdikleri tebliğler; Anadolu’da **“*Ben Evliyayım*”** diyerek insanların

karşısına çıkıp verdikleri tebliğler; ***"Biz falanca büyük zâtız, seni yetiştirmek ve insanlara faydalı olmak için sana yardımcı olmaya karar verdik"*** gibisinden verilen söyleşiler hep aynıdır...

Amaç, insanları "İMAN ESASLARINDAN", din esaslarından, din hükümlerinden saptırmak; ibadetten, dinin getirdiği çalışmalardan uzaklaştırmak!..

"İMAN"ın iki mertebesi vardır:

1. TAKLİT yollu İMAN...

2. İDRAK (tahkik) yollu İMAN...

"Levvâme nefs", yani nefs mertebelerinin ikincisindeki **İMAN, taklit** yolludur ki; bu düzeydeki kişiyi **cinler**, kendisine zarar verecek fiillere sürüklemek ve **Allâh**'ı kimi işlere karışıp kimi işlere karışmayan bir **gök tanrısı** gibi kabul ettirmek yoluyla saptırmaya çalışırlar...

Abid ya da zâhit veya derviş diye isimlenen bu düzeydekiler için akla hayale gelmeyecek oyunları vardır cinlerin; ki bunlar saymakla bitmez... Bu konuyla ilgili eserlerde bu oyunlar sıralanmıştır...

"Mülhime nefs" yani **nefs** mertebelerinin üçüncü basamağı olan ilhama dayalı olan **İMAN** sonucu oluşan idrak ise, kişiyi varlığın **"hakikatine dair marifete"** götürür... Ki bu yüzden de bu kişiye **"ÂRİF"** ismi verilir!..

Cinlerin, "ârif"leri kandırmaları ise, **"varlıklarının 'Hak' olması sebebiyle hiçbir ibadet ve taate ihtiyaçları olmayacağı, ne yaparlarsa yapsınlar cehennemin onları yakmayacağı"** yolundaki telkinlere dayanır!.. Ancak burada fark edilemeyen son derece önemli bir husus vardır…

Her boyutun kuralı kendine hastır; bir boyutun kuralı diğer bir boyutta geçmez!..

Yani, Zât boyutunun veya Esmâ boyutunun gerçeği; Efâl boyutunun kurallarını ortadan kaldırmaz, veya geçersiz kılmaz!..

Bu sebep iledir ki... **Yeterli çalışmayı yaparak gerekli enerjiyi ya da nûru toplamayan kişi, hakikati itibarıyla "HAK" da olsa, cehennem ortamına gittiği zaman yanar!..** Tıpkı bugün, **hakikati "HAK"** olan kağıdın, **hakikati "HAK"** olan ateşte yanması gibi!..

Tasavvufta, tarikatta öğretilen bilgiler; **hakikatte** öğretilen bilgiler; **marifete** dair bilgiler; bunların hepsi de doğrudur!.. Ama bunların hepsi de **bilinç boyutunda, şuur boyutunda** geçerlidir!

"Ârif"in şayet bu basamaklardan geçmiş bir yetiştiricisi yoksa, burada rahatlıkla **"mülhime marifetine sahip cinin" yoldan çıkartıcı telkinlerine** kapılarak, **"Mülhime nefs"** mertebesine gelmişken yeniden **"Emmâre nefs"** düzeyine düşer!..

Taklidî iman yani **"Levvâme nefs"** düzeyinde olanları **cinler, "Mülhime"**nin **"marifetinden"** mahrum bıraktırmak için **"B"** sırrından perdelerler... Bunun için de her türlü saptırıcı fikri ilham ederler…

İnsanın kendindeki üstün özellikleri keşfetmesi; ancak Allâh varlığıyla mevcut olduğunu anlamasından ve özündeki Allâh'ı keşfetmesinden geçer!..

ŞEYTAN denen cinler ise, insanı özündeki "ALLÂH"ı keşfetmekten perdelerler ve insanın kendini madde bedenden ibaret bir varlık olarak, bir hayvan türü olarak kabullendirmeye çalışırlar...

"ŞEYTAN" lakabıyla bilinen Cin neslinin insana verdiği en büyük zarar, onu ÖZÜNDEKİ ALLÂH'ı keşfetmekten alıkoymak ve bu yolda ona ulaşan bilgilere karşı perdelemektir!

Şunu kesinlikle bilelim ki, fiiller sahasında; davranışların ve yapıların kuralları, kanunları geçerlidir.

Nasıl ki yeterli gıda almadığın zaman, vücudun enerjisiz kalırsa; aynı şekilde, namaz, zikir, oruç gibi çalışmalar yapılmadığı zaman da **ruh** yani **holografik dalga** (wave) **beden** enerjisiz kalır!.. Bu bedenin kanunudur!..

Beden kanunu deyince, yalnızca şu andaki madde, biyolojik bedeni algılamayın... İster madde, ister madde ötesi holografik dalga (wave)-ruh beden!

Yani senin, her hâlükârda bir madde beden yapın var!.. İster bu Dünya'da ister bunun ötesinde...

Bugün için beş duyuna **GÖRE**, sadece bu bedenine **"madde"** diyoruz ama; yarın o dalga (wave) ortama geçince, **o holografik dalga (wave) bedenine de "madde beden"** diyeceksin!..

Zira o ortamın şartlarına ve **algılama organlarına göre**, o beden de yine **"bir tür madde"** bedendir.

Dolayısıyla, senin madde bedenin sonsuza kadar ortadan kalkmaz!

Bu yüzdendir ki, **madde bedenle yapman gereken çalışmaları, şu andan ölüm gerçekleşene kadar, yapmak zorundasın!**

Ne zaman beyin ortadan kalkar bu ölüm denen olayla birlikte, ondan sonra zaten bu çalışmalar da biter; böylece ruha yeni enerji ve ilim yükleme olayı da sona erer... Ruh artık, o güne kadar yüklenmişiyle baş başa kalır.

Burada çok önemli bir nokta var... Dikkat edin!..

Eğer hakikat bilincini taşıyan madde bedenin, o bilinci taşıyacak holografik dalga bedeni, yani ruh gücünü dünyadayken gerekli çalışmaları yaparak yükseltmemişse; vay hâline!

Zira ruh bedenin, bu enerjiden yoksun kaldığı için, güçsüz bir hâl ile son derece güçlü bambaşka varlıkların ortamına gidecektir!

Yani, şu anda sen hakikat bilincini ruhuna yükledin ama maddi çalışmalar yapmadın; namaz, oruç, zikir, hac gibi... Dolayısıyla da bunların sağlayacağı enerjiden de mahrum kaldın!..

O ortamdaki şartlar içinde, mevcut olan yüklenmiş tüm bilgiler, kendini tüketip gidecektir; çünkü o ilmi değerlendirecek yeterli enerjin yok!.. Hakikate dair bildiğin bilgilerin hepsi de, Güneş'in

altındaki buzdan heykelin yavaş yavaş eriyip buhar olması gibi eriyip buhar olacaktır... Sana öbür tarafta bir yararı olmayacaktır.

CİNLERİN de sahip oldukları “Mülhime irfanı”; aynen **“Mülhime”**den **“Emmâre”ye** düşmüş kişilerin hakikate dair irfanının bir süre sonra kayboluşu gibi, **cehennem ortamında yok olup gidecektir...**

İşte bunun basit misali...

Şu anda hakikate dair bilgilere sahipsin, ama giriyorsun öyle bir toplumun içine ki, kavga gürültü, üstünde yoğun baskılar ve o fiiller devamlı sürüp gidiyor... Derken yavaş yavaş sendeki o hakikat bilinci, azalıp hafifliyor ve nihayet o ortama kendini kaptırıp; oranın bir bireyi gibi davranışlar ortaya koymaya başlıyorsun!

İşte aynı şekilde, öbür dünyada, yani ikinci bedenle yaşamda, eğer bu hakikat bilincini taşıyabilecek düzeyde bir enerji potansiyeline sahip değilse ruh bedenin; içine gideceği ortamda ister istemez karşılaşacağı şartlar altında, o hakikat bilgisi yavaş yavaş kaybolup silinecek; neticede, azap verecek olan bir ortamın yaşamı seni kuşatacaktır.

İşin bu yanlarına, yani **marifetullâha dayanan bu sırlarına** vâkıf olmayan gerek tarikat ve gerekse hakikat ehli olduklarını kabullenen kişiler; o hissettikleri hâlin veya **saptırıcı fikirler ilham eden cinin etkisi altında, yapılması zorunlu çalışmaları ihmâl ederler.**

İşte bu ihmâl, onların öbür tarafta pek çok şeyleri yitirmelerine ve bildiklerinin gereğini yaşayamamalarına yol açar, ruhlarındaki güç yetersizliği dolayısıyla!.. İşte işin bütün püf noktası buradadır.

İşte, ister **Hz. Rasûlullâh** olsun; ister **Muhyiddini Arabî** olsun, ister **Abdulkâdir Geylânî** olsun; **üst düzey marifete ermiş** kim olursa olsun, çalışmalarına devam etmelerinin kökeninde bu sır yatar.

Hakikati bilmenin getirdiği sarhoşluk ya da cinlerin bilincine yolladığı saptırıcı fikirler, mesajlar eğer seni birtakım çalışmaları

yapmaktan alıkoyuyorsa, bu hakikat bilgisi senin için yararlı değil zararlı oluyordur!

Peki "HAKİKAT" ilmini terk edelim mi?

Kesinlikle hayır!..

O ilmi değerlendirmezsek pek çok şeyden mahrum kalırız! O ilme sakın uzak kalmayalım!

Evet dostum, **"HAKİKAT" ilmini** mutlaka değerlendir!.. O ilmin hâlini **şuur boyutunda** muhafaza et; ama beden boyutunda da, nasıl yemenin, içmenin, giyinmenin, soğuğa-sıcağa tedbir almanın hakkını veriyorsan; aynı şekilde bedenen yapılması gereken **"ibadetlerin"** de hakkını vermek zorundasın!..

Kim ki bu dediklerimin aksini söylerse, o hâl lisanı ile **"Henüz benim marifet konusunda ilmim yoktur"** diyerek kendini tarif etmektedir...

Evet… Bütün bunlardan sonra herhâlde fark ettik ki, görünenlere dayanarak, eldeki verilere GÖRE çözüm arayan felsefe, hiçbir zaman, görülemeyen gerçekleri esas alan dine, tasavvufa alternatif olamaz!..

Öyle ise şimdi geldik dini değerlendirebilmek için gerekli olan **"iman nûru"**nun kişide ne şekilde oluştuğuna; yani **"hidâyet"** hâline...

Bu konuyu şimdiye kadar hiç açıklanmamış hâliyle **"HZ. MUHAMMED NEYİ OKUDU?"** isimli kitabımızda tüm detaylarıyla yazdıysak da, yine de, konuyla ilgisi sebebiyle burada bir miktar anlatalım...

"İman nûru" denen **iman**ı, Güneş sisteminin son yıllarda keşfedilen gezegenlerinden **Şiron**'un yansıttığı etkiler meydana getirir.

Üstün aklı ise **Uranüs** meydana getirir. Uranüs'ün getirdiği feyz, eğer Şiron'un da nûruyla desteklenmişse, o kişi **velâyet**

mertebelerinde yüksek derecelere gider. Bunlara ilaveten **Plüton**’un da uygun açıyla kişinin din evinde yer alması ise **“Müceddid”**lik görevine imkân sağlar...

Şiron’un 120. gündeki tesirleri **saîdlik - şakîlik** olayında güçlü rol oynar!

Hani **“bir melek gelir saîd mi, şakî mi olduğunu yazar”** diye **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)’ın tarif ettiği olay Şiron’un 120. gündeki diğer gezegenlerle açılarından doğan tesirdir.

Ondan sonra **Şiron**’un 9. aydaki tesiri kişinin **maneviyata olan istidatını** verir.

Şiron’un yükselen burçtaki, doğduğu dakikadaki tesiri de, kişinin kabiliyetini meydana getirir... Elbette burada maneviyata dönük **kabiliyetten** söz ediyoruz.

Saîd-şakî noktası 120. günde belirlenir...

İstidat 7. ve 9. ay arasında aldığı tesirlerle oluşur...

Doğduğu anda aldığı tesirler de **kabiliyeti** meydana getirir.

Bir kimsenin **kabiliyeti** vardır, **istidatı** olmayabilir...

İstidatı vardır, **kabiliyeti** yoktur.

Kabiliyeti ve **istidatı** yoktur; fakat **saîd** olarak meydana gelmiştir... İlk tesiri almıştır... En ufak yaptığı hasene sevap olarak yazılır... Cennete gider! Ancak hangi sınıftan olarak cennete gider?..

“Cennet ehlinin çoğunluğu bühldür” der **Hz. Muhammed** (aleyhisselâm)... Yani çoğunluğu ahmak veya **saf** kişilerdir cennet ehlinin! Hiçbir şeyi bilmez, anlamaz, kavrayamaz!.. Ama yap dendiği için, birtakım şeyleri yapar ve cennete gider!

İşte demek ki üzerinde duracağımız önemli nokta; **aklın yerini iyi tayin etmektir.**

İman noktasına gelene kadar, akıl gereklidir.

Aklın kavramakta zorluk çektiği konularda iman noktasına gelinmiş demektir ki, burada aklı zorlamayıp, imanın gereğini yapmak gereklidir.

İman noktasını geçtikten sonra, gene aklı kullanmak gerekir.

Burası çok önemli bir noktadır!..

Yani; **imanın gerekeceği noktaya kadar, aklı kullanıp, ilerliyebileceğin kadar akılla yürüyecek ve iman noktasına ulaşacaksın...** Burada aklın yapısı dolayısıyla yetersizliğini kavradığın için de **"İMAN"**a gerek olduğunu fark edecek ve iman kapısından içeri gireceksin!

İman noktası sende açıldığı zaman, imanın neden, niye ve nasıl olduğunu idrak ettiğin zaman; aklının, hikmetini kavrayamadığı birtakım teklifler sana ulaştığı zaman ise, aklını fikrini durdurup; imanının gerektirdiği bir biçimde o fiili ortaya koyacaksın!

İmana dayalı bir biçimde gerekli çalışmaları yaptıktan sonra, gene aklını kullanıp, o imana dayanan olayın hikmetini kavramaya çalışacaksın! O olayın da hikmetini kavradın mı, artık imanla akıl kenetlenmiş olur ki, onu cinin ilhamı ya da vehim yıkamaz!.. Senin için sağlam bir kale meydana gelmiştir!

İnsanı **Allâh**'a **iman** noktasından engelleyen en büyük üç perde; **nefs, tabiat** ve **şartlanmalar**dır; dedik...

Şartlanmalardan ve tabiattan kurtulabilmek **felsefe yolu** ile de mümkündür!

Tasavvuf ise, iman nûruna dayanan tarzdaki bir çalışmalar bütünüdür.

Felsefe; daha önce de izah ettiğimiz gibi, iman nûrunu esas almaksızın, sırf **akıl gücü** ile yapılan çalışmalardır.

Bir kişi **tasavvufa** yani **iman nûru**nu esas alan çalışmalara dayanmadan, kendindeki şartlanmaları ortadan kaldırabilir...

Şartlanmaları kaldırması, eğer **iman nûru**na dayanmıyorsa, tamamen beşerî zevk ve arzular istikametinde bir yaşam yolu oluşturur.

Bunun neticesi; **“zındık”** denen, **“Allâh”** kavramını inkâr ederek; kendini bir birimsel yapı kabul edip, tümüyle bedene dönük zevk ve arzular peşinde, hiçbir korkusu kalmaksızın yaşamayı doğurur.

Eğer ki; **şartlanmalar** perdesini kaldırmakla birlikte **tabiat** perdesini kaldırmışsa, ancak dikkat edelim bunu **akıl yolu ile** başarıyor; **iman nûru yok!..** O zaman bu kişide olağanüstü hâller gözükebilir!.. Onda gözüken bu olağanüstü hâller, **“istidraç”** adını alır.

Eğer bu kişi, **tabiat** perdesini **iman nûru ile** kaldırmışsa o zaman onda gözüken olağanüstü hâllere **“kerâmet”** adı verilir... **Allâh ikramı** anlamında! Yani kişi bu hâlde **iman nûru** ile hareket ediyor... **Akıl, iman nûru ile hareket ediyor!**

Birinci aşamada, **şartlanmaları** kaldırdı... Şartlanmaları kaldırarak, halka tâbi olmak durumundan kendini kurtardı!..

İkinci aşamada, **tabiat** perdesini kaldırdı...İlâhî ikram denen özünden gelen birtakım hâllere nail oldu!.. Kerâmet sahibi oldu!

Ve üçüncü aşamada, nasip olursa eğer; o zaman **nefs** perdesi de kalkar, **“ölmeden evvel ölmek”** denen hâl meydana gelir! **Yakîne** erer!.. **Yakîne** erdiği zaman, ondaki **ubûdiyet** hükmü kalkar. Hâli, **ubûdet**tir.

Ubûdet; Allâh'ın fiilinden ibarettir!

Burada önemli bir nokta var.

İman nûru olmayan kişi, **felsefe yolu ile** kendisindeki **şartlanmaları, âdet** perdesini ve de **değer yargıları** perdesiyle, **duygular** perdesini kaldırabilir.

İman nûru ile hareket eden de bu iki perdeyi kaldırabilir. Fakat bunlardan sonraki ana perde olan **NEFS** perdesinin kalkması **iman nûruna bağlıdır.**

Eğer **iman yoksa** o kişide, **şartlanmalar ve tabiat ve duygular** perdelerini kaldırmasına rağmen; **nefs** perdesi onda **kalkmaz! Nefs** perdesinin onda kalkmayışının sebebi **iman nûru**nun onda açığa çıkmamasıdır!..

Nefs perdesi kalkmadığı sürece kişi hakikate eremez, zâhirde kalır.

İman nûru ile **nefs** perdesi kalkar! Ancak, **iman nûru** da saadet hükmünü almış kişide meydana gelir.

Eğer 120. günde saadet hükmünü almamışsa, o kişide **nefs** perdesi kalkmaz!.. Niye? Çünkü **iman nûru yok! İman nûrunun** varlığı, kişide ana rahminde 120. günde saadet hükmünü, açılımını almasına bağlıdır. Onu almadıysa ne yaparsa yapsın bu mümkün olmaz!

İşte **Eflâtun**'un cehennemde olmasının sebebi **"ŞAKÎ"**olarak varoluşuydu!

Esasen **Eflâtun; âdet yani şartlanmalar** ile **tabiat** perdesini kaldırmıştı. **Eflâtun**'da **istidraç** denen hâller de görülmüştü!

Birçok **Budist**te de bu perdeler kalkar!.. Fakat 120. günde saadet hükmünün sonuçlarını oluşturan antiçekim dalgaları beyinde üretilerek ruha yani holografik dalga bedene yüklenmediği için cennet boyutuna geçemezler...

Tabiat perdesinin kalkmaması yüzünden kişi **NEFSine ârif olamaz**, kendini beden kabullenmekte devam eder**...**

Kendi kabul ettiği bedenine güç geldiği için de yapmakta zorunlu olduğu ibadet adı verilen çalışmaları yapmaz! Bu yüzden de ister istemez cehennemden uzun bir sürede geçer...

Zira, **iman nûru** var olmadığı için, kendini cehennemden kurtaracak olan o **nûr** veya **antiçekim** dalgalarından oluşan

holografik dalga enerji ruha yüklenmez!.. Ruha yüklenmeyince de ister istemez cehennem ortamında kalır; dışarıya çıkamaz!.. İşin ilmine, hakikatine bilgi yollu vâkıf oluş, kendini bu olaydan kurtaramaz.

Din konusunda yanlış anlaşılan bir nokta daha var...

6

SİSTEM, "İSLÂM"DIR!

Gelmiş geçmiş **tek bir din** vardır o da **Hz. Muhammed** (aleyhisselâm)'ın yaşadığı devirde ilk defa bildirmiş olduğu **İslâm**'dır, değil!.. Bu yanlıştır! Burada bir yanlış anlama söz konusu…

İsa (aleyhisselâm)'ın, **Musa** (aleyhisselâm)'ın, **İbrahim** (aleyhisselâm)'ın devirlerinde tebliğ edilen din de **"İslâm"**dır!

Peki öyle ise **İslâm** nedir?

Bu konuyu ileride değişik yanlarıyla ele alacağız; ancak şimdi de sırası gelmişken biraz inceleyelim...

<u>İslâm</u>, Allâh'a teslim olma sistemidir!

Yani varlığın üzerinde mutlak mutasarrıf, hâkim, yönetici, varlığın sahibi **"Allâh"**tır; **her şey O'na teslim olmuş olarak mevcuttur** anlayışı!

Bu anlayış hangi devirde kimden gelirse gelsin, o tek gerçek dindir.

Yani, **İslâm** diye günümüze özgü ya da **Hz. Muhammed** (aleyhisselâm)'ın getirmiş olduğu bir dini anlamayalım.

“KESİNLİKLE ALLÂH İNDÎNDE DİN İSLÂM’DIR!..” (3.Âl-u İmran: 19)

Yani, **Din denen olayın aslı; varlığın, Mâlik’el Mülk olan ALLÂH'ın hükmü, iradesi, kudreti ve tasarrufu altında olduğu gerçeğinin fark edilmesidir...**

Bu anlayışı getirmiştir **Hz. İbrahim** (aleyhisselâm), **Hz. Nuh** (aleyhisselâm), **Hz. İsa** (aleyhisselâm), **Hz. Musa** (aleyhisselâm)... Hepsi de bu **Dini**, bu esası getirmiştir!

Hepsi de demiştir ki;

“Bu dünya fânidir, geçicidir. Sahip olduğunuzu sandığınız her şey bu madde dünyasında kalacaktır... Siz Allâh'a ve ölüm ötesi yaşam boyutuna yalnız ve hiçbir şeyinizi götüremeden geçeceksiniz. Ona göre hazırlanın.”

Bütün Allâh Nebi ve Rasûllerinin dediği istisnasız budur!

Bu yüzdendir ki **İslâm Dini** denen **Din, Allâh'a teslim olma dinidir**; yani inancıdır; anlayışıdır!

Biz **“İslâm Dini”** deyince, sadece **Hz. Muhammed** (aleyhisselâm)’ın getirdiği **“Din”** zannediyoruz; ki bu yanlıştır!..

İşin ve **Kurân**’ın özüne vâkıf olmayışımızdan ileri gelmektedir bu hata! Bu konuya ileride **“İSLÂM”** bölümünde tekrar geleceğiz...

7

“NEFS”İN HAKİKATİNE İMAN

İşte kişinin **vehmî nefsinden** kurtulması, nefs perdesini kaldırması ancak ve ancak **iman yolu ile** mümkündür.

Tabiat ve **şartlanmalar** perdelerinin kalkması, **akılla** mümkündür. Ancak **nefs** perdesinin kalkması, ancak ve ancak **iman ile** mümkündür.

Niçin?

Şimdi bu sualin cevabını iyi anlayalım... Çünkü burası çok iyi anlaşılmalı...

Akıl, ilk olarak **şartlanmaların terk edilmesi** gerektiğini kavrar ve idrak eder.

Mesela, ben sana derim ki; bu toplumda şöyle bir âdet var... Sen bu âdetlere değer veriyorsun; bunların kaydına giriyorsun; herkes böyle yapıyor, diyorsun; ancak sen bu toplumdan çıkıp da falanca yerdeki bir topluluğun içine girersen, şu an’a kadar edindiğin bu âdet orada yanlıştır.

Orada daha değişik bir âdet vardır... Orada öyle bir âdet olduğuna göre; eğer orada doğsaydın, doğru olarak onu kabul edecektin.

Demek ki tam olarak geçerli, kriter olan bir âdet yok... Burada böyle, orada öyle...

Demek oluyor ki **değer yargıları** ve **âdetler**, yani **şartlanmalar**; kesinlikle **rölatif** yani **izafî** yani **GÖRESEL**DİR!..

Dolayısıyla hiçbiri **"mutlak doğru"** değildir!

Biri esas olmadığına göre, hiçbiri esas değildir! Öyle ise bunların hepsini bir yana koy.

Akıl yoluyla **âdetlerin** yani **şartlanmaların** hükmünden kendini kurtarmanı empoze edebilirim. Sen de idrak edebilirsin ve kendini **âdetlerin** hükmünden, **şartlanmalardan** kurtarabilirsin. **Akıl** yolu ile bu mümkün.

İkinci olarak, **tabiatın hükmünden kurtulma** olayı gelir...

Tabiatın hükmünden kurtulmak için yine **aklını** kullanmanı tavsiye ederim...

Derim ki... Bu madde beden... Bu bedende şu organların şu çalışmaları nedeniyle şu fonksiyonlar vardır. Sen yemeye, içmeye, sekse, uyumaya, rahatına düşkün olursun... Sebebi, kendini bu beden olarak kabul ediyorsun ve bu bedenin belli özellikleri de bu istekleri meydana getiriyor. Öyle ise sen kendini bu bedenin ötesinde bulmak için, bu bedenin istek ve arzularını frenle veya kes ki, bu bedenin ötesindeki varlığını bulup hissedesin, tanıyasın.

Akıl bunu da kavrar! Bu çalışmalara da girer! Nitekim doğuda birçok ekol bunu anlıyor, kavrıyor ve bu çalışmalara giriyor.

Bu ikisinin ötesinde bir üçüncü yol var ki; bunun **akılla** kavranması mümkün değil. Niye?

Çünkü sana misalini veremeyeceğim, örneğini gösteremeyeceğim bir olayla karşı karşıyayım!..

Nefsinin, senin **"nefs"** dediğin, **"ben"** dediğin şeyin hakikati **"Allâh"**tır. Senin **"Ben"** kelimesiyle işaret ettiğin varlık, hakikatte

"Allâh"tır. Ancak sen bunu bilemiyorsun ve gereğini yaşayamıyorsun, diyorum.

İşte bunu senin **aklına** izah etmeme imkân yok!..

Çünkü bunun eşi, benzeri, misli, dengi yok! Eşi, benzeri, misli olmayan bir şeyi **akılla** kavramak mümkün değil...

Akıl daima bir şeyi, bir şeye bağlayarak, yani sentezler yoluyla bir yeniyi ortaya çıkarır.

Ben diyorum ki; senin **"Rab"** dediğin şey, **Nefsinin hakikati**dir. Yani **"ben"** dediğin zaman o **"ben"** kelimesinin hakikati gerçekte **Allâh**'tır.

"Ben" diye, **O**'nun gayrı olarak bir varlık yoktur. Senin **"ben"** kelimesiyle varsaydığın varlık **izafî, vehmî** bir varlıktır.

Oysa senin hakikatin, **"ben"** dediğin şey, **Allâh**'tır; dediğim zaman, senin bunu **akıl** yoluyla kavramana imkân yoktur! İşte bunu **akıl** yoluyla kavramana imkân olmadığı için de burada **akıl yolu kapandı.**

Akıl yolu kapanınca, tek bir geçiş köprüsü vardır...

O da **İMAN** köprüsü!..

Yani sen ancak, **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın söylediğine **iman** edip, bu **inancın** istikametinde **O**'nun dediğini yaparak; **akıl** yoluyla geçemediğin bu engeli **iman** desteğini kullanarak geçebilirsin... Zira başka türlü takıldığın o engeli geçme imkânın yoktur!

Niye?.. **Rasûlullâh**'ın seni uyarmasına karşın, **vehmin ya da cinin** seni sürekli baskı altında tutarak şöyle düşündürtecektir:

"*Hayır! Sen bu kadar senedir biliyorsun, bu bedensin veya ruhsun, birimsin; senin hakikatin nasıl Allâh olur. Allâh nerede, sen nerede... Allâh o kadar büyük ki, sen çok ufaksın. Sen ondan ayrı bir şeysin!..*"

Evet, **vehmin ya da cinin** bu gibi **fikir**lerle, sürekli olarak bu gerçeği kabullenmemen yolunda etkiler...

İşte bu noktada sen, eğer **şartlanma yollu, edindiğin değerlere dayalı mantığını kullanan aklını** bir yana koyar; **Allâh Rasûlü'nün tebliğini, Kurân'ın açıklamalarını** esas alır; oradaki işaretleri çözersen veya en azından bu bildirilen gerçeklere **aklın ermese de İMAN EDERSEN**, yaşamının en büyük hazinesine ulaştın demektir...

Kur'ân-ı Kerîm ne buyuruyor:

"...NE YANA DÖNERSEN VECHULLÂH KARŞINDADIR (Allâh Esmâ'sının açığa çıkışıyla karşı karşıyasın)**!.."** (2.Bakara: 115)

"NEFSLERİNİZDE (Benliğinizin hakikati)**! HÂLÂ** (fark etmiyor) **GÖRMÜYOR MUSUNUZ?"** (51.Zâriyat: 21)

"...BİZ ONA (insana) **ŞAH DAMARINDAN DAHA YAKINIZ!"** (50.Kaf: 16)

Gibi âyetlerle bu gerçekleri sana işaret yollu bildiriyor; tâ ki **iman** edip gerçeğine eresin...

Buna **iman** ederek; evet, benim de, bütün varlığın da hakikati **Allâh**'tır ve **O**'nun dışında bir şey yoktur; diyebiliyorsan **iman** yollu, ne âlâ!.. **Evrensel mutlak tek hakikatin yolu** sana açıldı demektir...

Gerçekte kim, **"BEN"** derse, bu **"BEN"** kelimesiyle özündeki varlığını oluşturan **Allâh'ın isimler bileşimine** (terkibine) işaret etmektedir!..

Bu **imana** sahip olursan ve bu istikametle sana söylenen şeyleri yaparsan, işte o zaman kendini beden kabulünden de, ruh kabulünden de kurtarır; varlığın hakikati olan **Allâh'a kurbiyet**, yakınlık elde edersin...

Bu da ancak **iman ve Rasûlullâh'a teslimiyet** yoluyla mümkündür! Bundan öteye **akılla** geçilmesi mümkün değildir!

İşte o yüzdendir ki **iman, aklın önüne alınmıştır...**

Bu noktaya kadar **akılla** gelinir... Ancak, bu **“hakikat” sırrına** ermek; **hakikat**i yaşamak; **benlik**ten yani **nefs**ten kurtulmak; veya dinî tâbiriyle **şirki hafî**den arınmak, ancak ve sadece **iman ve Rasûlullâh’a teslimiyetle** mümkündür.

Nasıl **iman ve teslimiyet?..**

Sana, varsayalım, git şuradan at öldür kendini, diyecek. Oradan gidip kendini aşağı atacaksın, gibisine!..

Veya senin ters bildiğin bir şeyi sana söyleyecek; sen onu yapacaksın, gibisine!.. Ama böyle bir şey denir mi; elbette denmez!.. Bunu **iman ve teslimiyete** bir ölçü, misal olsun diye anlatıyorum...

Vehim, sana yapma diyecek; ama sen en azından şunu düşünmelisin...

“Rasûlullâh’ın benden ne menfaati var ki bunu böyle demiş... Rasûlullâh, benim iyiliğim için demiş! Mâdemki böyle demiş, ben bunu böyle yaparım”; deyip yapacaksın! Neticesi de senin için mutlaka selâmettir.

Bu **“İMAN”** yoluna karşılık, **şeytanî cinler** de senin **vehmini** tahrik edecek; aklına, çeşitli şartlanma yollu edindiğin verilerle oluşmuş mantığa dayalı fikirler getirecek; böylece de seni **iman**ının gereği olan şeyi yapmaktan alıkoyacaktır...

Yani, **cinler** seni **ALLÂH** yolunda mantık oyunlarıyla vurmak isteyeceklerdir ki; bundan da tek kurtuluş yolu **“İMAN”** ipine sarılmaktır!

İşte bu yüzden **Din, “iman”** esası üzerine kurulmuştur!..

Tasavvuftaki bütün **gerçek tarikatlar** da, **Rasûlullâh’a teslimiyet** esasına dayalı olarak, gelen kişiye yardımcı olabilirler. Eğer **Rasûlullâh**’ın bildirdiklerine teslim olabilirsen, sana yardımcı olabiliriz, derler!

Mutlak teslimiyetin söz konusu olmadığı yer, hâl ve ortam, **tarikat** değil ***“iyi ahlâk derneği”*** çalışmalarıdır!..

Onun için **teslimiyet** şarttır! **Rasûlullâh'a teslimiyet** olmadığı sürece, yetiştirici yardımcı olamaz. Çünkü her şeyi **akılla** izah etmesi mümkün değildir...

1. ve 2. aşama yani **tabiat** ve **şartlanmaları terk** bâbında her ne kadar olayı **akılla** izah mümkünse de; **nefsî** yani **vehmî** (varsayılan) **benliği** terkin, misali ve benzeri yoktur!.. **Misal ve benzeri olmayan konuda akıl hükmünü yitirir! Zira akıl, daima örneğini gördüğü veya kavradığı şeyleri birbirine bağlayarak bir netice çıkarır.**

Nebi ve Rasûller ise özünden gelen bir şekilde, **vahiy** yoluyla bu hakikate vâkıftır. Onların bu iş için **aklı kullanmaya ihtiyacı yoktur.**

Nebi ve Rasûlde mutlak hakikati kabul bâbında, **iman** da olmaz, **akıl** da olmaz!.. Çünkü **vahiy** gücü var! **Vahiy gücünün olduğu yerde vahyi kabullenmek için aklî delillere veya imana yer yoktur!..**

Esasen **iman** da sonuçta hedefe varıldığında terk edilen bir şeydir!.. **"İman" araçtır; amaç değil!..** Bunu çok iyi kavramak gerekir!

Hedefe varmak için, yolda gerekli olan araçtır **İMAN!..** Yolcunun ihtiyaç duyduğu bir hâldir...

Nasıl, **akıl** seni bir noktaya kadar götürür ve sonuçta da belli bir hedefe erdirirse; **aklın** durduğu yerde de **iman** başlarsa; **iman** da, sana belli bir aşamayı yaptırıp, belli bir hakikati gösterinceye kadardır!

O **hakikati gördükten sonra**, artık o hakikate karşı imana da gerek kalmaz!

İman; aklının eremediğini kabul etmektir, inanmaktır. Gördüğün bir şeye artık **iman** olmaz!..

İman görmediğini kabullenmektir, inanmaktır! Gözünün önünde olan; görmekte olduğun bir şeye, artık **"iman"** diye bir kavram kalmaz.

İşte o noktaya geldiğin zaman **iman** terk edilir!.. Ne olur..?

İşte o zamanki hâlin adına **“İKÂN”** demişler!

İman biter... İKÂN başlar!

İKÂN, basîretinin görüşü ve tasdikidir!.. Yani, gördüğünün gereğini yaşamaktır.

Hazreti **Âli**’nin şu sözü, **“yakîn”** hâli olan **ikân**ın apaçık tarifidir...

“Gözümdeki perde kalksa da yakînim artmaz!”

Yani, gerçeğe öylesine vâkıfım ki, gözümle görmem buna bir ilave sağlamaz... İşte bu **“yakîn”** hâline **“İKÂN”** denir...

Önce **akılla** gidiyorsun... Sonra, **akıl imana** dönüyor, teslimiyete giriyor...

Teslimiyette, **imanın** gereğini yaşıyorsun... Görmediğin hâlde, o şeyi kabul edip onun gereğini yaşıyorsun...

Bunun neticesine geldiğin zaman orada **“iman”**ı da terk ediyorsun! Niye..? Çünkü yaptığın çalışmalar sonucunda **iman** ettiğin şeyi görür hâle geliyorsun... İşte bunu yaşadığın zamanki hâlin adı **“ikân”**dır.

Kurân’da **Bakara Sûresi**’nin hemen başında **“İKÂN SAHİPLERİ”** der.

Ne var ki insanların pek azı **“İKÂN”** sahibidir!..

Allâh âyetleri yani işaretleri, alâmetleri apaçık ortada iken; bunları göremezler ve **İKÂN**'a eremezler!

“O hüküm (kıyametleri veya genel kıyamet öncesi) **onlara eriştiğinde, onlar için Dabbet-ül Arz’dan** (arzın {beden} bir tür konuşanı - bedenden ayrılık saati olan ölümün tadılma sürecinde) **çıkarırız ki; onlara, insanların varlıklarındaki işaretlerimize** (hakikatlerine) **ikân sahibi olmadıklarını söyler!”** (27.Neml: 82)

Konu **iman**la başlar, **ikân**a döner; şayet o kişinin istidatı elveriyorsa!

İşte o hakikat müşahedesine erenler, o hakikati yaşayanlardır.

Ondan sonra **"ikân"** ehlinin yaşamı **"marifet"**tir... Oradaki yaşam **"Marifeti Billâh"**tır.

"Marifet" ikiye ayrılır:

1 - Maarifi İLLÂLLÂH.

2 - Maarifi "B"illâh.

Maarifi İLLÂLLÂH; Allâh'a olan imanın dolayısıyla erdiğin sırlardır.

Henüz **nefs** ortadan kalkmamıştır... Yani, **şirki hafî** dediğimiz şey hâlen mevcuttur! **Varsayımın olan nefsin** vardır!

Ancak buna rağmen, nefsinin yöneldiği **Allâh** ve **Allâh**'a ait bazı hakikatler sana açılmaya başlar... Bu açılan hakikatler dolayısıyla, belli sırlara agâh olursun.

Bu **"Maarifi İLLÂLLÂH"**tır... Yani, **Allâh'a yönelik marifet!**

"Maarifi 'B'illâh"a gelince...

"Hakikat"e erip **"ikân"** noktasını geçtikten sonra artık **ikilik** kavramı kalmaz!.. Şirk kalkar!

Var olan tek varlık, mutlak varlık **Allâh**'tır!

Bâkî olan Allâh! Fâni olan zaten yoktu; **"yok"**luğu fark edilerek ortadan yani idraktan kalktı!

"Bâkî olan Allâh" gerçeği ortaya çıktığı zaman; senin gözünde gören, kulağında işiten, dilinde söyleyen, elinde tutan, ayağında yürüyen hep ve sadece **Allâh**'tır!

Allâh bilir; Allâh görür; Allâh algılar; Allâh söyler; Allâh şehâdet eder!

İşte o zaman sende izhar olan ilim, **Maarifi Billâh**'tır. İzhar olana da **"Ârifi Billâh"** derler.

“Ârifi Billâh” ile **“Ârif”** arasındaki fark, şu odadaki toz tanesi ile Everest dağı arasındaki fark gibidir!..

Birisi **“Allâh’ın izhar ettiği marifet”**; diğeri ise **“kulun Allâh’a olan irfanı”...** Hadde hesaba, kıyasa gelmez bir olay!

Nefsin mertebelerinde üçüncü mertebedeki **“Mülhime”**nin hâsılıdır **“Marifet”**; nefsin mertebelerinden altıncı mertebedeki **“Mardiye”**nin sonucudur **“Maarifi Billâh”!..**

Büyük kutuplar yani **“Kırklar”** ve üstündekiler **“Ârifi Billâh”** hükmündedir... **“Ârifi Billâh”** olanlar her şeyin sırrını bilirler. Neyle? Kendilerindeki ilmi ilâhî ile!

Zira varlığı **Allâh’a teslim** ettikleri için, onlarda izhar olunan ilim, ilmi ilâhîdir! Artık orada vehmin yeri yoktur! Artık orada fikre yer yoktur!

İnsanın **Allâh**’**a yakîn** sahibi olabilmesi için **önce akla** ihiyacı vardır... Bu **akıl** yolu ile önce **şartlanmalardan** yani **âdetlerden** oluşan bakış ve değerlendiriş açısından kendisini kurtarması gerekir...

Ayrıca, **tabiatı** ile mücadeleden yani **bedenin doğasından gelen istek ve bağımlılıklarıyla** mücadeleden başlayarak yola çıkması gerekir.

Bu arada **“nefs”**inin **hakikatine** irfan sahibi olması gerekir!..

“Men arefe nefsehu fekad arefe rabbehu”, uyarısında işaret edilen bir biçimde **“nefs”**inin **hakikatini** bilmesi icap eder.

“Nefs”inin **hakikatini** bildikten sonra da, nefsinin hakikatine ermesi için dahi, o hakikati yaşayan birini bulup, ona varlığını teslim etmesi gerekir ki, bu teslimiyet gerçekte kişiye değil, **Allâh’a olan teslimiyettir!..**

Çünkü o hakikati yaşayan kişide gören göz, söyleyen dil, işiten kulak, tutan el, yürüyen ayak **Allâh**'a aittir. Dolayısıyla, bu vasıflarla vasıflanmış kişiye olan teslimiyet ancak ve ancak **Allâh**'a olan teslimiyettir!

Allâh'a teslimiyet; hayaldeki, varsayılan bir kavrama teslimiyetle olmaz!..

Allâh'a teslimiyet RASÛLULLÂH'a teslimiyet ile mümkündür.

"ALLÂH'A VE RASÛLÜNE İTAAT EDİN…" (8.Enfâl: 46) âyeti bunun sonucudur.

"Ben kendi düşüncemdeki Allâh'a teslim oluyorum" diyen kişi; "Ben Rasûlullâh'ı kabul etmiyorum, ben Rasûlullâh'sız Allâh'a teslim oluyorum" diyen kişiye benzer!..

Hâlbuki; Rasûlullâh'a gerek olmadan Allâh'a vâsıl olmak, Allâh'ı bilmek, idrak etmek hiç mümkün değildir!

Mutlaka **Allâh Rasûlü**'ne ihtiyaç vardır... Niye..?

Şimdi bunun izahını yapalım...

Nebi ve Rasûl, **"vahiy"** gücüyle **Allâh**'ı bilmiştir... Normal bir kişi ise **akıl** gücü ile **Allâh**'ı bilir!

Vahiy gücü ile **akıl** gücü arasında çok büyük fark vardır.

Vahiy yolundan **Allâh**'ı bilmek, varlığın hakikatinin **melek** aracılığıyla kişiye açılması sonucunda varılan hakikattir... Yani akıl, fikir, mantık kullanılmaksızın; kendi özündeki hakikatin, sende **melek** aracılığıyla açığa çıkmasıdır.

Hz. Muhammed (aleyhisselâm) bu yoldan **Allâh**'ı bildiği için, bütün insanlara yol gösterici olmuştur!

Ama sen kendindeki hakikati, **Allâh**'ı **akılla** bilmeye kalktığında ne oluyor?.. Bunu biraz düşünelim...

Genele bir bakalım...

Bugün sayısız insan **"Allâh'a inanıyorum"** diyor... Ancak tahkik ehli bir yana, hiç kimse **Allâh Rasûlü Hz. Muhammed'in açıkladığı Kurân'ın tarif ettiği Allâh'a iman etmiyor!..**

İşte bunu kesin bir dille vurgulayan âyet:

“İnsanlardan bir kısmı 'B' işareti kapsamınca (varlıklarını Allâh Esmâ’sının oluşturduğu inancıyla) **Allâh’a ve âhiret süreçlerine** (sonsuzluk içinde, kendilerinden açığa çıkanın sonuçlarını yaşayarak yer alacaklarına) **iman ettiklerini söylerler; ne var ki imanları gerçekte bu kapsamda değildir!”** (2.Bakara: 8)

Hepsi de kendi kafasında, hayalinde, şartlanmaları neticesinde oluşan ***“ötesindeki” bir gök tanrısına*** inanıyor ve ona **“ALLÂH”** adını veriyor!

Ondan sonra da, **O’nu hesaba çekiyor!!!**

“*Bunu da böyle yaptı olur mu*”; “*Bunun da sırası mıydı*” diye O’na bir yığın **“*eksiklik*”** atfediyor!.. Kime?..

Kendi kafasında yarattığı tanrısına eksiklik atfediyor! Neden?.. Çünkü, **Allâh Rasûlü**’nün bildirdiği **Allâh**’tan haberi yok!

Hz. Muhammed (aleyhisselâm) Efendimizin bize bildirdiği **Allâh** ile, bugünkü sayısız insanın inandığı ve **“Allâh”** adını verdiği tanrısının hiç alâkası yok! Zira bugünkü insanlar tasavvurlarında yarattıkları ***ötelerindeki*** bir gök tanrısına **“Allâh”** adını veriyorlar!

Hz. Muhammed’in bildirdiği **Allâh’a iman** etmek için önce **“LÂ İLÂHE İLLÂLLÂH”**; sonra da **“Kul HÛ VALLÂHU AHAD”** âyetlerinin mânâsını idrak etmek **zorunludur!**

Bu ikisinin arasındaki anlam farkı kavranılmadan **Hz. Muhammed**’in bildirdiği **Allâh’a iman** etmek asla ve asla mümkün değildir!

Bu fark anlaşılmadığı takdirde de, düşüncende tasavvur ettiğin, aklının gücüne göre kendi hayalinde oluşturduğun bir tanrıya **“Allâh”** adını verirsin!..

İşte o takdirde **Kurân**’daki şu âyeti hatırlamamız icap eder:

"HEVÂSINI (içgüdüsel dürtülerini - bedenselliğini - kuruntuladığını) **TANRI EDİNENİ GÖRDÜN MÜ?.."** (25.Furkan: 43)

Niye..?

Çünkü, **kendi basit anlayışına, sınırlı fikrine, vehmin hükmü altındaki aklına göre bir tanrı** varsayıp yarattın! Sonra da, O'nun kimi işinden memnun olup, kimi işini de eleştiriyorsun!..

Oysa, **Âlemlerin Rabbi** olan **Allâh**'tan haberin bile yok!

İşte bu sebepten dolayı, **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın vahiy yoluyla alıp bize bildirdiği **Allâh'a iman** etmek ve aklı o istikamette kullanarak değerlendirmek, ancak ve ancak yaratılışında **"iman nûru"** nasip olmuş kişiye mümkün olur. Başka türlü mümkün olmaz!

Olmadığı zaman da biz o kişiyi eksik kusurlu görmeyiz! Şükrederiz, bize nasip etmişse, ne âlâ!.. Nasip etmemişse, takdirî ilâhî, deriz... Hükmüne razı olmaktan başkaca bir şey elimizden gelmez!

8

NEBİ-VELÎ; VAHİY-İLHAM

Şimdi burada bir diğer önemli husus üzerinde sırası gelmişken duralım...

Nübüvvet, Nebi; Velâyet, Velî; vahiy ve ilham mevzuları üzerinde konuşalım.

Nübüvvet; Allâh'ın bildirdiği gerçeklerin beşeriyete açılması ve açıklanması görevidir.

Eğer bir **Nebi**, yeni bir çalışma, yaşama biçimi getiriyorsa; o günün şartlarına göre geçmiş Nebilerin tatbik ettiğinden daha farklı bir çalışma sistemi getiriyorsa; veya dinî ifade ile yeni bir şartlar bütünü getiriyorsa o zaman **"Rasûl"** denir.

"…SİZDEN HER BİRİNİZ İÇİN BİR ŞİR'AT (yaşam ortam ve şartlarına göre kurallar) **VE BİR MİNHAC** (zamanla değişmesi mümkün olmayan realiteler üzerine kurulmuş sistem) **OLUŞTURDUK... EĞER ALLÂH DİLESEYDİ, ELBETTE SİZİ BİR TEK TOPLUM YAPARDI!.."** (5.Mâide: 48)

Eğer yeni bir çalışma biçimi ve yeni şartlar getirmiyorsa; o zaman kendisinden evvelki son yeni şartları getirmiş olanın getirdiklerini yürütür ve **"Nebi"** adını alır.

Nebi ve **Rasûl, vahye** dayanan bir sistemle görev yaparlar.

Velî ise **ilhama** dayanan bir sistemle faaliyet gösterir ve Nebilerin işaret ettiği gerçekleri kendi içinde yaşar, veya görevliyse, halka da bu konuda yardımcı olur.

Nebi ile **velî**yi ayıran ana fark nedir?

Bunu şöyle açıklarız:

"Nebi"deki açılım, **"Hakk'tan halka"** denen bir biçimdeki açılımdır.

Nebinin herhangi bir çalışması, gayreti ve emeği söz konusu değildir! Tamamen Hakk'tan gelen bir biçimde, kendisinde birtakım gerçekler fışkırır ve bunlar halka sunulur. Yararlı olma gayesiyle…

Velîliğin kemâlâtı esası ise **"halktan Hakk'a"** denen bir biçimdedir.

Yani **velî**de belli çalışmalar görülür. Bu çalışmalar neticesinde velî **Hakk'a ulaşır.**

Kişinin ALLÂH'a ERMEsinde iki sistem vardır...

Birisi **"Hakk'tan halka", "nüzûl"** şeklidir... Öteki ise **"halktan Hakk'a", "urûc"** şeklidir.

Velîde, çalışmalarla birlikte belli bir tekâmül gözükür ve nasibi, istidatı oranında Hakk'a vuslata erer!

Nübüvvet ise Nebinin herhangi bir çalışması, gayreti olmaksızın, Hakk'ın kendi hakikatlerini o Nebinin dilinden açığa çıkarmasıdır.

Bunu misalle anlatmaya çalışalım:

Hakk'tan birime açılan bir manevî kanal ile Nebiden hakikatler zuhur eder!..

Velî ise, bizâtihî yaptığı belli çalışmalar sonucu açılan bir tünelle Hakk'a varır. O hakikatlere vâsıl olur...

Olduktan sonra da, bazısı halka yararlı olmak amacıyla ilâhî vuslata ermiş olarak, belli vasıflarla vasıflanmış kişi olarak halk arasında görev yapar veya yapmaz... Bu da Hakk'ın takdirine bağlıdır.

Nübüvvet (Nebilik):

1. Nübüvveti Teşrîye,

2. Nübüvveti Târifiye olarak ikiye ayrılır.

"Nübüvveti Teşrîye"; bir şeriat göreviyle görevli Nebi, demektir.

Halkın içinde belli bir şeriatı anlatıp, izah edip; onlara kabul ettirmekle görevli kişidir. Ama bunda muvaffak olur veya olmaz! O ilâhî takdire bağlıdır.

"Nübüvveti Târifiye" sahibi **Nebi** ise; **"Ârifi Billâh"** kemâlâtına sahiptir.

Ama sakın ola ki bu marifet kemâlâtını, velâyet kemâlâtı gibi anlamayalım... Belki, velîdeki kemâlât Nebideki bu kemâlâttan bir hissedir!.. Mesela **Hızır** (aleyhisselâm)'ın nübüvveti, **Lokman Hekim**'in nübüvveti, hep bu **"Nübüvveti Târifiye"** hükmündendir!

"Târifiye", "irfan" anlamındadır... Yani, **"Maarifi Billâh"**a agâh olan ve bu marifetin gereklerini zâhirde yaşayan; gerekiyorsa yaşatan anlamındadır... Velâyetin en üst basamağı **"Nübüvveti Târifiye"**ye dayanır!

Bu basamağın kemâlâtı, çalışmakla elde edilen bir kemâlât değildir. Tamamen ilâhî ihsan yollu kişide meydana gelen bir açılım neticesi olur.

Hz. Muhammed'den sonra **"Nübüvveti Teşrîye"** söz konusu değildir. Fakat **Nübüvvetin irfanı, Hz. Rasûlullâh**'tan sonra gelen Velîlerin bazılarına ihsan olunur.

"Benim ümmetimin Velîleri, Beniİsrail Nebileri gibidir" buyuran **Hz. Rasûlullâh** (aleyhisselâm), velâyetin bu mertebesine işaret etmiştir. Buna **"Nübüvveti Târifiye"** denir. Yani kişinin kendi çalışması karşılığı olmaksızın, ilâhî lütuf gereği birtakım **Allâh marifetinin** onda zâhir olması şeklidir. Tasavvuf dilindeki adıyla **"Velâyeti Uzmâ"**dır...

Şimdi burada önemli olan bir başka nokta da şudur.

İman, vahye dayanan sistemde geçerlidir. Yani **iman**, vahyedilene dayalı kılınmıştır! Çünkü insanın duyguları veya aklı birçok şeyi çözemez. Göremediğini, beş duyu ile algılayamadığını kolay kolay değerlendiremez.

Akıl, beş duyuya dayalı olarak çalışır...

Ancak **akıl** belli bir kemâle gelmişse, beş duyuya dayalı örnekleri alıp kendi bünyesinde değerlendirir ve buna dayalı bazı çalışmalar yapabilir... Bu arada altıncı, yedinci, sekizinci duyular durumunda olan sezgi veya sezginin ötesinde olan feraset veya ilham yolları ile gelen çeşitli bilgileri de bir potada eritip değerlendirir ve bunun çok üst neticelerini yaşar!.. İşte o zaman **"Akl-ı küll"**e yaklaşmaya başlar.

Yani açık, basit donelerden çıkıp, geniş kapsamlı bir algılama sistemiyle gelen bilgileri değerlendirip, birtakım gerçekleri görebilme durumuna girer.

Bunun **tasavvuf** dilindeki adı **"keşif"**tir. Yani üst düzeydeki alıcıların çalışması neticesinde hâsıl olan algılama, kavrama, bilgi, değerlendirme vs...

İnsanı ilâhî mânâlara yaklaştıran en değerli yol, **ilham**dır!.. **Vahiy ile yeni düzen getirme** yolu, **Hz. Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'dan sonra kapanmıştır.

"Vahiy" ile **"ilham"** arasındaki fark nedir?

"Vahiy"; özden dışa gelen, yani **"Hakk'tan halka"** gelen sezginin adıdır. Melek aracılığıyla direkt özden gelen akıştır!

"İlham"lar ise, kişinin kendi çalışmaları sonucu, kendisinden meydana gelen fiillerin hâsılası olarak, kendisinde oluşan hassasiyetin kazandırdığı algılamalarıdır.

"Vahiy"; Hakk'tan direkt olarak, herhangi bir çalışma söz konusu olmadan kendisine nâzil olan ve kendisinde fışkıran ilâhî ilimdir.

"İlham" ise, kişinin çalışmaları sonucu kendisinde meydana gelen hassasiyetle, bazı ilâhî gerçeklere muttali olması, bunların perdelerinin kendisinde açılması; bunları hissedip yaşaması hâlinin adıdır.

Dolayısıyla, her ne kadar genelde, **"vahiy"** ile **"ilham"** arasında fark yoktur, derlerse de aslında çok büyük fark vardır!

İşte bu temel fark dolayısıyladır ki, bir **Nebi** ile bir **Velî**nin kıyaslanması asla mümkün olmaz!

Bu ana neden yüzündendir ki, insanlar Velîlere itaat ve teslimiyet için mecbur tutulmamışlardır... Fakat Nebilere itaat ve teslimiyet zorunlu kılınmıştır!

Çünkü, ilhamlarda bazı yanılmalar söz konusu olabilir... Fakat vahiyde yanılma olmaz; bireysel değer yargıları asla gerçekleri bulandırmaz!..

Niçin..? Çünkü, **"vahiy"** direkt **"Hakk'tan nüzûl"**dür!.. **Yanılma payı yoktur!**

Çünkü, beyin faaliyetlerinin ve verilerinin, o gelenin üzerinde bir rolü yoktur! Direkt olarak beyinde o mânâ oluşur.

Hâlbuki **"ilham"**da ise, kişinin beyninin açılma kapasitesine göre alıcılık durumu ortaya çıkar...

O kapasitenin oluşumunu meydana getiren yan faktörler Velîde hâsıl olan mânâyı etkileyebilir! Mesela o anda duyguları, istek veya arzuları o gelen nesneye karışabilir... Ve o gelen nesneyi o istikamette değerlendirebilir... İşte bu durum, ilhamda yanılmalara yol açabilir.

Velî yalnız **ilham** yolu ile birtakım gerçeklere erdiği için; velîye itaat, teslimiyet zorunlu değildir.

Ama **Nebi** için böyle değildir... Nebideki vahye hiçbir şey karışmaz! Ondan sâdır olan mânâ tamamıyla ilâhî hakikatlerdir.

Demek ki**, ilham**da kişinin birtakım yanılmaları, duyguları, arzu veya istekleri, ya da o şeyi alış anındaki ruh hâli yanılmalara yol açabiliyor.

Burada açıklığa kavuşturulması gereken bir başka husus da şudur:

Nebi, ana karnında Nebidir!

"Nübüvveti Târifiye" sahiplerindeki de **"vahiy"** hükmündedir!

Ancak şimdi burada, bir noktanın açıklığa kavuşturulması gerekir.

Diyelim ki kişi, **"Nübüvveti Târifiye"** sahibidir... Fakat o görev yüklenmeden evvel, velâyeti hükmüyle yaşar. Görevle birlikte ondaki olay **"vahiy"** hükmüne dayanır. Fakat zâhiren **Nübüvvet** görevi açıklanmadığı için aldığına **ilham** denir. O, doğuşundan görev alışı anına kadar velâyeti hükmüyle yaşar, aldıkları ilhamdır. Görevinin başlamasından itibaren aldığının şekli değişir. Fakat bu değişmeyi de ancak kendisi bilebilir. Başkası dışarıdan bunu bilemez. Çünkü dışarıdan ancak **"velâyet"** söz konusudur.

Ayrıca o mertebedeki bir kişiyi tanıyabilen de ancak yeryüzünde iki veya üç kişidir. O düzeydeki bir kişi zaten zamanın ya **"Gavsı"**, ya **"Kutb-ul Aktabı"** ya da **"İnsan-ı Kâmili"**dir... Ve o düzeydeki bir kişiyi de ancak ya **"Gavs"** veya **"Kutb-ul Aktab"** bilebilir.

Alttakiler, üstlerindekinin kendilerinden üstün bir Velî olduğunu bilir; ama hangi mertebede olduğunu bilemez! Ne olduğunu bilemeyeceği için de alışının ne yoldan, ne şekilde ve ne kadar olduğunu değerlendiremez...

Onu değerlendirmesi de asla mümkün değildir!

Bunu biz de ancak bu kadar anlatabiliriz! Çünkü bu, o mertebe ehline ait olan bir ilimdir.

“Vahiy” ile **“ilham”**ın önemine ve ağırlığına bir de şu yönüyle işaret edelim…

Mesela siz aklınızla, bazı bilgilere sahipsinizdir. Bu bilgileriniz gereği bir işin böyle olması gerektiğini bilebilirsiniz. Fakat sizin duygularınız ağır basar ve bilmenize rağmen bir türlü o şeyi yapamazsınız.

İşte bu, bir noktada aklın tasarrufunun zayıflığındandır.

“İlham”ın gücüne en güzel misal bildiğimiz **rüyalar**dır. Gece bir rüya gördünüz… Ertesi sabah kalktığınızda hâliniz bambaşka olur!.. Ve o rüyanın tesiri altında, siz o güne kadar yapamadığınız bir işi kolaylıkla yapabilirsiniz... Size bunu yaptırtan, **“rüya”** dediğiniz **“ilham”**dır... Yani, o şeyi hissediş sonucu, size o iş kolaylaştırmıştır! İşte bu, **“ilham”**ın **“akla”** olan üstünlüğüdür!..

Normal şartlarda **“aklınızla”** bir gerçeği bilmenize rağmen; **duygularınız** ya da **şartlanmalarınız** ağır basarak, o şeyi size yaptırtmaz... Ama o yapamadığınız şeyi gecenin çok kısa bir süresi içinde; 30-40 saniyelik bir sürede gördüğünüz şeyler yani aldığınız **ilham**, sizi kolaylıkla o işi başarır hâle getirir. İşte bu, bütün yaşamınız boyunca elde ettiğiniz bilgilere, yani **aklınıza “ilham”**ın galebe çalmasıdır.

9

İMAN ESASLARI “ÂMENTÜ”

“**Âmentü**” bilindiği üzere, **“İslâm Dini”**nin bildirmiş olduğu **iman** edilmesi zorunlu esaslar bütünüdür.

“ÂMENTÜ “B”İLLÂHİ VE

MELÂİKETİHİ VE

KÜTÜBİHİ VE

RASÛLİHİ VEL

YEVMİL ÂHİRİ VE

BİL KADERİ,

HAYRİHİ VE ŞERRİHİ MİN ALLÂHÛ TEÂLÂ VEL

BA’SÜ BA’DEL MEVT...”

Bundan sonra da şehâdet gelir:

“EŞHEDÜ ENLÂ İLÂHE İLLÂLLÂH VE EŞHEDÜ ENNE MUHAMMEDEN ABDUHÛ VE RASÛLUHÛ.”

Burada hemen öncelikle şunu belirtelim ki, **“Âmentü”** sonradan formüle edilmiş bir inanç esasları listesidir.

Kur'ân-ı Kerîm'de **"Âmentü"** diye bir şey yoktur; tıpkı **Kurân**'da **"İslâm'ın beş şartı vardır"** hükmünün bulunmayışı gibi!..

İslâm'ın şartları bölümünde bu **beş şart** hususunu inceleyeceğimiz için, o konuyu yerine bırakıp, burada **"Âmentü"** ile ilgili hususa bir göz atalım...

"ÂMENTÜ", Bakara Sûresi'nin 285. âyetindeki müminlerin iman ettiği hususlar açıklamasıyla, gene **Kur'ân-ı Kerîm**'deki **"müminlerin iman ettikleri hususlar"**, olarak belirtilen konuların bir formül şeklinde derlenmesidir!

Eğer karşınıza birisi çıkıp da, **"Kurân'da 'Âmentü' yoktur, ben de Âmentü'ye inanmıyorum!.."** derse şaşırmayın... Zira, bugün böyle diyenler var!..

Ancak bilin ki, **Kur'ân-ı Kerîm**'de bütün olarak **"Âmentü"** diye bir şey olmamasına karşın; onun içinde belirtilen bütün hususlara iman etmemiz konusunda bizi uyaran ayrı ayrı âyetler mevcuttur ve buna dayanılarak **"Âmentü"** formülü oluşturulmuştur!

Mesela bazıları, **"Âmentü"**deki **"kadere iman"**ın **Kurân**'da olmadığını öne sürmektedirler; ki onların bu beyanlarının geçersiz olduğunu **"KADERE İMAN"** bölümünü okuduktan sonra siz de tasdik edeceksiniz...

İşte bu sebepledir ki, **"Âmentü"** şeklinde formüle edilmiş **"inanç esaslarını"** gelin beraberce incelemeye başlayalım...

Önce şunu anlamaya çalışalım...

Niçin **"Âmentü"..?**

Bir şeye **"iman"** etmek için, **önce o iman edilecek şeyin ne olduğunu bilmek** gerekir.

Size; **"İman ediyor musun?"** diye bir sual sorulduğunda; **"Neye?"** diye sorarsınız. Bu **"neye"** sorusunun sorulmasındaki gaye; **iman** edilecek konu veya nesnenin ne olduğunu anlamaktır.

Zira insanın, anlamadığı bir şeye **iman** etmesi mümkün değildir! Şayet **mânâsı bilinmeden iman ediliyorsa**, bu **"lafta iman"**dır, **"fiili bir iman"** olmaz.

Gerçek mânâda **"iman"** edebilmek için, önce o **"iman edilecek şey"**in ne olduğunu bilmek gerekir!

Ne olduğunu bilmediğiniz bir şeye **"iman"** etmeniz mümkün değildir.

Bu sebeple **iman** edecek kişinin aklının başında olması, belli bir idrak derecesinde olması, sarhoş olmaması gibi şartlar aranır.

İman edilecek şeyin, önce ne olduğunun bilinmesi zorunludur!..

Önce, **neye iman edilecek?..**

Bunun daha evvelinde ise şu soru var...

Neden "iman" etmek gerekli?..

"Âmentü" diye bildiğimiz esaslara niçin **iman** etmek mecburiyetindeyiz?

Evet, konuya buradan girelim...

Neden iman; sorusunun cevabı şudur:

Bir insan yeryüzünde kendisini şu bedenle tanımaya başlar...

Küçük yaştan itibaren kişi, yetiştiği çevre hangi inançlar, değer yargıları, şartlanmalara -ki bu şartlanmalar kelimesi âdet, örf, anane gibi kelimelerin işaret ettiği anlamları da içine alır- bağlı ise, o da onlara bağlanarak büyümeye başlar...

Dolayısıyla, kişi kendisini sadece madde bedenden ibaret kabul eder ve madde bedenin yok olmasıyla birlikte de ***ölüp yok olacak*** sanır!.. Çünkü çevreden gelen ve beynine yüklenen veriler bu yoldadır...

Bu bedenle doğar, büyür, yer, içer, çiftleşir, uyur, ürer ve böylece ömrünü geçirir!..

Eğer düşünce dünyasında **"Âmentü"** diye özetle bahsettiğimiz **"iman"** edilecek esaslar konusu yer almıyorsa; bu kişi kendisini **madde beden** olarak kabul eder ve böylesine bir yaşamın sonunda da toprak olup, yok olacağı düşüncesini taşır. Kendini bu beden kabul edip, sadece bedene dönük istekler ve zevklerle ömrünü tüketmesi sonucunda da, ölüm denen olayı yaşar ve diri diri, şuurlu, aklı başında olarak toprağa gömülür!

Hâlbuki karşımıza gelen son Nebi-Rasûl **Hz. Muhammed Mustafa** (aleyhisselâm), bizleri şu mânâya gelen bir ifadeyle şöyle uyarıyor:

"Siz şu anda madde bedenle yaşamanıza rağmen, belli bir süre sonra ölüm denen olayı tadarak, madde beden boyutu ötesinde, yeni bir bedenle bedenlenmek suretiyle, bâ's olarak yaşamınıza devam edeceksiniz.

Yani ölüm bir son değil, yeni bir yaşam boyutuna geçiş kapısıdır.

Bütün Nebi ve Rasûller insanları bu madde ötesi yaşam boyutu hakkında uyarmışlardır... Kutsal Kitaplar hep, bu yaşama ancak dünyada iken hazırlanılabileceğini duyurmuşlar ve hazırlanma biçimlerini öğretmişlerdir...

Sizin yaşadığınız bu madde boyutunun ötesinde, madde ötesi âlem vardır ve bu âlemlerin canlı türleri olan "MELEK"ler ve "CİN"ler mevcuttur...

Varlığı yöneten Mutlak Zât'ın takdiri esastır!.. Hayrın ve şerrin tek kaynağı "O"dur!..

Öyle ise bu gerçekleri fark edin ve yaşamınıza ona göre yön verin ki, sonuçta pişman olmayasınız!..

Bunları anlayıp idrak etmek suretiyle, "BEN" kelimesiyle kastettiğiniz varlığınızın ne olduğunu, geleceğinizin ne olduğunu, nelerle karşılaşacağınızı, ne gibi özelliklere sahip olduğunuzu

bilip anlamak üzere benim size bildirdiğim hususlara İMAN edin ki, böylece sonsuz hayata hazırlanabilesiniz."

Evet, **"Âmentü"** bu anlatılanların kısaca formüle edilmiş şekli ve bizim de bu anlatılanlara **iman** ederek, ona göre yaşamımıza yön vermemiz isteniyor...

Bu sebepledir ki, bizim **"Âmentü"**ye **iman** etmemizin tabii sonucu olarak, ortaya çıkan sonsuz yaşam tarzını anlayıp kabullenmemiz; tasdik etmemiz ve bu tasdik ettiğimiz yaşam tarzına göre de kendimize bir rota çizmemiz gereği ortaya çıkmaktadır!..

Ya da kabullenmeyerek, bildirilenlere **iman** etmeyerek, tamamen çevre şartlanmalarının ve bedenî istek ve arzuların bizi güttüğü bir biçimde dünyayı yaşamaya devam ederiz.

Şimdi bir de şu hususa dikkat edelim...

"Hz. Muhammed Neyi OKUDU?" isimli kitabımızda bahsettiğimiz üzere, Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'a ilk gelen emir **"OKU"** idi.

Hz. **Rasûlullâh, "OKU"** dendiği zaman **"NEYİ OKUYAYIM?"** diye sormadı **Cebrâil** isimli **vahiy** meleğine...

Eğer **Cebrâil**'in **"OKU"** diye işaret ettiği şeyi, **Hz. Muhammed** o anda anlamasaydı, **"NEYİ OKUYAYIM?"** diye soracaktı.

Fakat **"NEYİ OKUYAYIM?"** diye sormadı!

O an'a kadar **Kur'ân** henüz nâzil olmamış; herhangi bir vahiy de yok! Fakat buna rağmen **Hz. Rasûlullâh** neyi okuması gerektiğini biliyordu... Çünkü, zaten bunun arayışı içindeydi...

Hıra tepesindeki mağaraya çekilmiş ve **"OKU"**ması gereken şeyi **"OKU"**manın yollarını araştırırken, **Cebrâil** ilk vahyi ve ilk vahiy kelimesini kendisine ulaştırıyordu.

"OKU"!..

Hz. Rasûlullâh’ın cevabı:

“BEN OKUYANLARDAN DEĞİLİM…”

“Senin **‘OKU’** diye işaret ettiğin şeyin ne olduğunu ben biliyorum... Biliyorum ki, bu yüzden ben sana **‘NEYİ OKUYAYIM?’** diye sormuyorum... Ancak henüz ben, onu **‘OKU’**yanlardan değilim, **OKU**’yamıyorum”, anlamını taşıyordu.

İşte henüz onu **OKU**yamaması dolayısıyla, **ilk gelen vahye iman** durumunda oluyor **Hz. Rasûlullâh** (aleyhisselâm)...

Şimdi!..

Neyi okuması isteniyordu ve bu kelime ile işaret edilen şey neydi?..

Hiç o an’a kadar **Kurân**’dan bir âyet nâzil olmadığına göre **“OKU”** dendiğinde istenen neydi?..

Biz bu konuyu geniş bir biçimde **“HZ. MUHAMMED NEYİ OKUDU?”** isimli kitabımızda izah etmeye çalıştık. Bu nedenle bu konuya burada daha fazla girmiyoruz.

Ancak burada ifade etmek istediğimiz şey; **Hz. Rasûlullâh**’ın henüz okumamış olması, okumayı dilemesi ve bu hâl içinde iken kendisine gelen, bildirilen hükümlere **“iman”** etmesi...

Nitekim daha sonra gelen **Bakara** Sûresi’nin son âyetlerinde;

“Âmener Rasûlü Bima ünzile ileyhi min Rabbihi...” denerek bu hususa işaret ediliyor.

“ÂMENER RASÛL”; Rasûl de (Hz. Muhammed) **iman etti...**

“BİMA ÜNZİLE iLEYH”; Kendisine inzâl olunana!..

Nereden inzâl olunana?..

“MİN RABBİHİ”; “Rabbinden”!..

Şimdi burada bir incelik noktası var!

Rasûl de iman etti; yani Hz. Muhammed (aleyhisselâm) **iman etti. Kendisine "Rabbin"den inzâl olunana!**

"Ünzile ileyhi min ALLÂHİ" demiyor... **"ALLÂH'tan nâzil olana"** demiyor... İşte bu âyetin incelik noktası burasıdır!..

"Bima ünzile ileyhi min Rabbihi"... "<u>Kendi özünü hakikatini oluşturan Rabbinden inzâl olana</u>" diyor...

Yani, **Kur'ân, Cebrâil** aracılığıyla, şayet tâbiri câizse, **dıştan** vahyolduğu gibi; **"BİMA ÜNZİLE"** uyarısındaki **"<u>B</u>"** sırrı itibarıyla da, **inzâlin Zât'ından gelen bir <u>boyutsal derinlik</u> ihtiva ettiği** bize fark ettirilmek istenmektedir burada!..

Bu açıdan değerlendirebilirsek âyeti, anlayabildiğimiz kadarıyla anlamı şöyle olur:

"RASÛL, ÖZÜNÜ OLUŞTURAN RABBİNDEN İNZÂL OLANA İMAN ETTİ."

Nitekim burada **Hz. Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın bir açıklamasına değinelim:

"BANA KUR'ÂN BİR DEFADA NÂZİL OLDU"!..

Buradaki **"inzâl"**, yaratılışındaki fıtratına verilen bir programlamadır, anladığımız kadarıyla...

Nitekim **Nahl Sûresi** 68. âyetinde de bu hususa şöyle işaret edilmektedir:

"RABBİN BAL ARISINA VAHYETTİ Kİ..."

Demek oluyor ki, **"VAHİY"** varlığın özünden, Zât'ından gelen bir şekilde nâzil oluyor ki, o varlığın **Zâtı** da **Âlemlerin Rabbi olan Rabb-ül âlemîndir!..**

"<u>B</u>" sırrına ileride değineceğiz yine...

Yani, **"Hakikati olan Rabbinden nâzil olmaktadır Kur'ân"** ki onun **Rabbi** de **RABB-ÜL ÂLEMÎN**dir.

Ve **Cebrâil** (aleyhisselâm), **Rabb-ül Âlemîn**'den aldığı vahyi **Hz. Rasûlullâh**'a ulaştırmış oluyor. Bunun geniş izahını, neden böyle olduğunu **"İNSAN VE SIRLARI"** isimli kitabımızın **"Rab Rubûbiyet - Allâh Ulûhiyet"** kavramlarını içeren bölümünde açıklamıştık. Arzu edenler kitabımızın ilgili bölümünden bu konuyu tetkik edebilirler.

Şimdi, **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın bildirdiği biçimde, biz de **iman** etmek mecburiyetindeyiz...

Neye?..

Önce **"Âmentü Billâhi"** diyeceğiz...

1. sırada **"Âmentü Billâhi"...**

2. sırada **"ve Melâiketihi"...**

3. sırada **"ve Kütübihi"...**

4. sırada geliyor **"ve Rasûlihi"...**

Neden dördüncü sırada geliyor... **"Âmentü Billâhi ve <u>Rasûlihi</u>"** demiyor da; **"Âmentü Billâhi <u>ve Melâiketihi ve Kütübihi</u> ve Rasûlihi"** diyor... **"Rasûllere iman"** dördüncü sırada geliyor?

Bunun üstünde durmak gerek!..

Ondan sonra da **"vel yevmil âhir"... "Âhirete"** veya **"âhiret gününe"** veya **"âhir güne" İMAN!..**

Buradaki her değişik okuyuş, değişik anlamlar ortaya çıkaracaktır...

"Ve Bil kaderi" ifadesini, **"kadere iman"** diye çevirmek anlayışımıza göre yanlış ve yetersizdir!..

"Ve hayrın ve şerrin Allâh'tan olduğuna"...

"Vel bâ'sü ba'del MEVT"... Mevtin akabinde yeni bir bedenle var olmaya...

İşte bütün bunlara **"iman"** ettikten sonra, bu **iman** edilen hususlarda kişi **bilincinde tatmine ererse**, o zaman **"kelime-i şehâdeti"** ifade edebilecek **"Âmentü"**ye ilaveten.

Diyecek ki:

"Eşhedü"; Şehâdet ederim ki...

Bu şehâdetinin neye olduğuna açıklık getirecek...

"Tanrı ve tanrılık kavramı söz konusu olmayıp, sadece ALLÂH mevcuttur"!..

Ve ayrıca **Hz. Muhammed** (aleyhisselâm) Efendimizin **"ALLÂH"**ın **"Abd"**ı ve **"Rasûl"**ü olduğuna da şehâdet edecek!..

Ancak burada dikkat edilmesi gerekli olan husus şu:

"Şehâdet ederim" diyorsun.

Şahitlik, gördüğün şeye edilir!.. Eğer görmediğin şeye şahitlik yapıyorsan, bu **"yalancı şahitlik"** olur.

Onun için şehâdette, **"şahit olmak"** vardır; olaya şahit olmak!

Ya da, **"duyduğuma göre"** diyeceksin!..

Ya **şahit olacaksın** o işin öyle olduğuna veyahut **"Ben bu işe şahit değilim ama, böyle olduğunu duydum"**, diyeceksin... Böyle demek zorundasın!

Bugün mahkemeye gidip de görmediğin bir şeye şahitlik etmeye kalktığın takdirde, hâkim sana, **"Gördün mü bu işi?"** diyecek; sen de **"Hayır, görmedim"** diyeceksin!

"Peki neyin şahidisin sen?"

"Duyduğuma şahidim... Böyle olduğunu duydum!.."

"Şahit misin, gördün mü?"

“Hayır görmedim!..”

“O zaman sen şahit değilsin arkadaş!..” derler adama...

Öyle ise **“eşhedü”** yani **“şahidim ki”** derken bir düşünmek gerekir!..

Gerçekten **“şahit”** miyiz; yoksa **“laf olsun”** diye mi **“Şahidim”** diyoruz?.. Neye, nasıl şahidiz?..

10

ÂMENTÜ "B"İLLÂHİ

Şimdi biz başlayalım **"Âmentü Billâhi"**den...

"Âmentü"; "iman ettim"...

Neye?.. **"Billâhi"!..**

Burada dikkat edersek **"ALLÂH"** kelimesinin başına gelen bir **"B"** harfi var.

"Billâhi" diyoruz... Bu **"Billâhi"**yi, baştaki **"B"** harfinin anlamını göz önüne almadan sadece, **" Allâh'a iman ettim"** diye anlamak ve öylece kabullenmek son derece yetersizdir.

Bu **İslâmiyeti** ve **Hz. Rasûlullâh** Efendimizin getirdiklerini, gök tanrıya tapanların anlayışı seviyesine düşürmeye yol açar!

Hz. Muhammed Mustafa'nın getirdiği **"Vahdet"** anlayışı, **"TEKlik kavramı"; "Billâhi"**nin başındaki **"B"** harfinin anlamı dikkate alınmazsa, tamamıyla örtülür ve neticede **İslâm'ın, Kurân'ın** vurgulamak istediği **"ALLÂH"** kavramı, ilkel insanların ***"gök tanrı"*** anlayışına dönüştürülmüş olur!

Buradaki **"B"** harfinin sırrı nedir ve başına geldiği kelimenin anlamını ne şekle sokar?..

Bu konuda, Türkiye Cumhuriyeti'nin en değerli ve bilgili yorumcusu olan **Elmalılı Hamdi Yazır**'ın **"Hak Dini Kur'ân Dili"** isimli tefsirinin 1. cildinin 42. sayfasında bir izah var...

Diyor ki:

"*Bu sayededir ki, biz İsmullâh ile visal peydah ediyoruz. Yani "B" harfi ile. Bütün vücudun ve terakkiyat-ı vücud'un mebdei evveli ve matlubu mutlakı olan Allâh-ı Rahmân-ı Rahıym'in ismini kalbimizde niyet ettiğimiz ve henüz vücudunu görmediğimiz iradi fiilimize rapt ederek lafzı veciz, mânâsı cihan şümul bir kelâmı beliğ söyleyebilmemize vesile olan ancak bu "B" harfidir.*

***Biz işimizde ne kadar fâili muhtar olursak olalım, efalimizin illeti taammesi olmadığımız muhakkaktır. Çünkü bizim iradelerimiz, vücut silsilesinin kati bir haddi evveli değil, onun cereyanı içinde bir lahzai tahavvüldür.*"**

Bundan sonra devam ediyor ve diyor ki:

"*Eazımı müfessirin* *(yorumcuların en büyük ve bilgilileri)* ***diyorlar ki:***

'Ba'nın buradaki mânâyı ilsakı ya mülabest ve musahabet veya istianedir. Yani şuurumuzda hâsıl olacak olan nispet; "Allâh, Rahmânı Rahıym" ismine bir mülabest ve maiyet hissi veyahut "Allâh" isminin veya Rahmân, Rahıym sıfatlarının müsemma ve medlullerine nazaran rahmeti ilâhiyyeden istimdat ve istiane hissidir.

Bu tevile göre "B" harfini mülabese anlamına alarak açıklanırsa besmelenin meâli; "Allâhı Rahmânı Rahıym namına" demek olur.

Yani "B" harfi mülabese anlamına alındığı zaman, "Ben bunu onun namına, ona hilâfeten, onu temsilen, onun bir aleti olarak yapıyorum. Bu iş, hakikatte benim veya başkasının değil, ancak "O"nundur!.." demek olur.

Bu da <u>Vahdeti Vücud</u> mülahazasına raci bir fenâfillâh hâlidir ki ancak risâlet, vilâyet, hâkimiyet, tasarruf gibi makâmatı mahsusada cari olur..."

Şimdi bunu özetlemek ve günümüz diliyle açıklamak gerekirse...

"Âmentü <u>Billâhi</u>" dendiği zaman, **"<u>B</u>"**nin buradaki işaretinin **"ALLÂH"** isminin anlamını gerçek ve mutlak mânâsıyla anladıktan sonra; kendinin, **"ben"** dediğin şeyin, **"O"**nun dışında, ayrı bir varlık olarak var olmayıp; **"ALLÂH" varlığı ile kaîm ve var olan bir yapı** olduğuna **"İMAN"** etmek anlamında olduğu anlaşılır.

Yani, **"Âmentü", "iman ettim"; "Billâhi"**, mutlak ve gerçek anlamda **"Allâh"**ın varlığına; benim kendi varlığımın da, **"O"**nun varlığı, vücudu ile kaîm olduğuna; tüm varlığımın, tüm boyutlarıyla, sadece **"O"**nun Esmâ'sıyla mevcut olduğuna; **"O"**nun varlığı dışında hiçbir varlık ve özelliğimin olmadığına **"iman ediyorum"** demektir bu.

İşte burada önemli olan husus, **Kur'ân dilinde ve Hz. Muhammed** (aleyhisselâm)**'ın açıklamasında *<u>ötenizdeki</u>* bir "TANRI"ya iman değil; varlığınızın her zerresindeki; tüm boyutlarınızı meydana getiren "Allâh"a iman üzerinde durulmasıdır.**

Nitekim **Hz. Âli**'ye atfedilen;

"KURÂN'IN SIRRI FÂTİHA'DA; FÂTİHA'NIN SIRRI <u>B</u>ESMELE'DE; <u>B</u>ESMELE'NİN SIRRI DA <u>B</u> HARFİNDEDİR."

Şeklindeki uyarı da bu yukarıda açıklamaya çalıştığımız **hakikate** dayanmaktadır!..

İşte yine bu yüzdendir ki, **"İMAN ETMİŞLERE"** hitap edilerek **"İMAN EDİN!"** denmektedir **Nisâ' Sûresi 136. âyetinde...**

"YA EYYÜHELLEZİYNE AMENÛ, AMİNU BİLLÂHİ..." (4.Nisâ': 136)

“EY İMAN EDENLER, “B” HARFİNİN İŞARET ETTİĞİ ANLAM İLE İMAN EDİN ALLÂH’A...”

Öte yandan **“İMAN ETTİM”** dedikleri hâlde **“İMAN ETMEMİŞ OLANLAR”** da vurgulanmaktadır **Bakara Sûresi’nin 8. âyetinde...**

Şimdi bu anlayışla aşağıda nakledeceğim âyeti anlamaya çalışalım:

“Ve minenNâsi men yekulü AMENNÂ BİLLÂHÎ ve BİL YEVMİL ÂHIRİ ve mâ hum BİMU’MİNİYN” (2.Bakara: 8)

“İnsanlardan bir kısmı “B” işareti kapsamınca (varlıklarını Allâh Esmâ’sının oluşturduğu inancıyla) **Allâh’a ve âhiret süreçlerine** (sonsuzluk içinde, kendilerinden açığa çıkanın sonuçlarını yaşayarak yer alacaklarına) **iman ettiklerini söylerler; ne var ki imanları gerçekte bu kapsamda değildir!”**

“B” harfinin mânâsının bilincinde olmadan; “ALLÂH” kavramının mânâsını hakkıyla idrak etmeden “İMAN ETTİK” diyenlerin, gerçekte “İMAN ETMEMİŞ OLDUKLARINI”, gördüğünüz gibi bu âyet çok açık bir tarzda vurgulamaktadır!

“Bil yevmil âhıri”de ise “ALLÂH’A RÜCU” sırrına işaret vardır; ki bu dahi anlaşılamadığı için, elbette ki buna da hakkıyla “İMAN EDİLMEMİŞTİR”!..

Evet, **“B”** sırrına iman etmeyenler böyle!.. **Ya “İMAN EDENLERE” ne var?..**

“Feemmelleziyne amenû Billâhi va’tesamu Bihi feseyüdhıluhüm fiy rahmetin minHU ve fadlin ve yehdıyhim ileyHİ sıratan müstekıyma” (4.Nisâ’: 175)

“Esmâ’sıyla her şeyin aslı olan Allâh’a iman edip, O’na hakikatleri olarak sımsıkı tutunanlara gelince, onları HÛ’dan bir rahmetin ve fazlın içine sokacak ve onları kendisine varan sırat-ı müstakime hidâyetleyecektir.”

Evet, ilk aşamada insanlar, putlardan, yıldızlardan yani belli bir kapasite ya da kapsamı olan ***ötedeki "tanrı"*** kavramından kurtarılıp, tek müessir güç olarak **"ALLÂH"**a yöneltilirken...

Daha sonraki aşamada, tüm varlığı ve dolayısıyla da **"İNSAN"**ı kendi varlığından meydana getiren; bununla beraber de, o birimlerdeki mânâlarla kayıtlanmaktan münezzeh yani berî olan **"ALLÂH"** kavramı insanlara idrak ettirilmek isteniyordu!

Birinci basamak... ÖTEDEKİ TANRI...

İkinci basamak... ÖTE<u>N</u>DEKİ TANRI...

Son idrak... SADECE "ALLÂH"!..

İşte akıl, anlayış sahibi istidatlı müminlere, Kur'ân-ı Kerîm'de yapılan bu hitap, aynı zamanda tasavvufun yani **"VAHDET"** anlayış ve yaşamının tavsiyesi mahiyetindeydi...

Ancak bu sahada yapılan çalışmalar sonucudur ki, insan, vehmî benlikten yani nefsten kurtulup; **"*ÖTEDEKİ TEK TANRI*" anlayışından terakki edip, her şeyin aslı, hakikati, ZÂTI olan "ALLÂH" idrakına erişebilir!**

Ve takdirinde varsa, bunun doğal sonuçlarını da yaşar!..

Buna erene diyebileceğimiz, **"Allâh hazmını versin"** olacaktır!..

11

"B" SIRRIYLA ANLAYIŞ

Söz buraya gelmişken, isterseniz, almış olduğumuz bu "B" harfi sırrıyla bazı âyetleri değerlendirmeye çalışalım:

"…vAllâhu muhiytun Bilkâfiriyn" (2.Bakara: 19)

"… Allâh, hakikati inkâr edenlerin de varlığını meydana getiren Muhiyt'tir (ihâta etmektedir)**."**

* * *

"…vAllâhu Bi külli şey'in 'Aliym" (2.Bakara: 282)

"… Allâh Bi-küllî şey'in - her şeyin Esmâ'sıyla hakikati olarak Aliym'dir."

* * *

"…vAllâhu Basıyrun Bimâ ya'melûn" (2.Bakara: 96)

"… Allâh, hakikatleri olarak yaptıklarını değerlendirmektedir (Basıyr)**."**

* * *

"…innAllâhe BinNasi le Raûfun Rahıym" (22.Hac: 65)

"… Muhakkak ki Allâh insanlarda Raûf'tur, Rahıym'dir."

* * *

"...vAllâhu Aliymun Bi ma ya'melun" (12.Yûsuf: 19)

"... Allâh onların yapmakta olduklarını (onların hakikati ve fiillerinin yaratanı olarak) **Aliym'dir."**

* * *

"…vAllâhu a'lemu Bi ma yektümun" (3.Âl-u İmran: 167)

"... Allâh gerçeği bilirken, neyi içlerinde gizlemeye çalışıyorlardı!"

* * *

"Vasnaılfülke Bi a'yunina ve vahyina..." (11.Hûd: 37)

"Gözlerimiz olarak (mâiyet sırrına işaret bu ifade)**, vahyimizce gemiyi yap..."**

* * *

"…vAllâhu Rauf'un Bil'ıbad" (3.Âl-u İmran: 30)

"Allâh kullarına hakikatlerinden Raûf'tur."

* * *

"…ve mâ tef'alû min hayrin feinnAllâhe Bihî 'Aliym" (2.Bakara: 215)

"... Hayırdan ne yaparsanız, Allâh (Esmâ'sıyla fiillerinizi yaratan olarak) **bilir."**

* * *

"…vAllâhu Bi ma ta'melune Habiyr" (3.Âl-u İmran: 180)

"... Allâh yapmakta olduklarınızdan (onları yaratan olarak) **Habiyr'dir."**

* * *

“…innAllâhe Aliym’un Bil müfsidiyn” (3.Âl-u İmran: 63)

“... Şüphesiz ki Allâh fesat çıkaranları bilir (sonucunu yaşatır)**.”**

* * *

“…vAllâhu Aliymün Bil müttekıyn” (3.Âl-u İmran: 115)

“... Allâh korunanların varlığındaki Esmâ’sıyla Aliym’dir.”

* * *

“…vAllâhu Aliymun Bi zatis sudur” (3.Âl-u İmran: 154)

“... Allâh içinizdekileri bilir, zira sînelerinizin hakikati O’nun Esmâ’sıdır.”

* * *

“…innAllâhe Bima ya’melune muhıyt” (3.Âl-u İmran: 120)

“... Muhakkak ki Allâh onların yaptıklarını ihâta eder (mekân kavramı olmaksızın)**.”**

* * *

“Ve mimmen hâlâkna ümmetün yehdune Bil Hakkı ve BiHİ ya’dilun” (7.A’raf: 181)

“Yarattıklarımızdan (öyle) **bir topluluk var ki, Hak olarak hakikate erdirirler ve O’nun ile her şeyin hakkını verirler!”**

* * *

“Katiluhüm yüazzibhumullâhu Bi eydiyküm...” (9.Tevbe: 14)

“Savaşın onlarla (ki)**, Allâh elleriniz olarak onları azaplandırsın, rezil etsin onları...”**

* * *

“...yüdebbirul’emre yufassılül’âyâti lealleküm Bi Lıkai Rabbiküm tukınun” (13.Ra’d: 2)

“... Hükmü doğrultusunda (her şeyi) **oluşturur - yönlendirir; tüm detaylarıyla var eder; Rabbinizin likâsına** (hakikatinizdeki Rabbinizin Esmâ’sının açığa çıkışının farkındalığına) **yakîn sahibi olmanız için.”**

* * *

“...inneHU Aliymün Bi zatis sudur” (8.Enfâl: 43)

“... Muhakkak ki O, sadırların (“DÜNYAN”ın) **zâtı** (varlığınızın El ESMÂ’sıyla hakikati) **olarak Aliym’dir.”**

* * *

“Enzele minesSemai maen fesalet evdiyetün Bi kaderiha fahtemelesseylü zebeden rabiya*...” (13.Ra’d: 17)

“Semâdan bir su (Esmâ özellikleri) **inzâl etti de vadiler** (Esmâ bileşimi olan birimsel yapılar) **kendi Bi-kaderlerince** (terkibiyetlerindeki kuvvelerin miktarlarınca) **sel olup** (düşünsel yaşamları) **aktı...”**

* * *

“... Ve <u>B</u>innecmi hüm yehtedun” (16.Nahl: 16)

“... Necm (yıldız - hakikat ehli {ashabım gökteki yıldıza benzer; hangisine uyarsanız hakikate erdirir... hadisi}) **olarak hakikate erdirir!”**

* * *

“Kale Rabbi Bima ağveyteniy le üzeyyinenne lehüm fiyl Ardı ve leuğviyennehüm ecme’ıyn” (15.Hicr: 39)

“(İblis) **dedi ki: ‘Rabbim! Bende açığa çıkan Esmâ’n sonucu azdırman yüzünden, yemin ederim ki, arzda** (bedenli yaşamlarında) **onlara** (suçları; Sünnetullâh’a göre perdelilik oluşturan fiilleri) **süsleyeceğim ve onları toptan azdıracağım.’”**

* * *

"…innâllahe Habiyrun Bima yasne'un" (24.Nûr: 30)

"... Muhakkak ki Allâh yapıp işlediklerini (yaratan olarak) **Habiyr'dir."**

* * *

"…innAllâhe Aliymun Bima yef'alun" (10.Yûnus: 36)

"... Şüphesiz ki Allâh yapmakta olduklarını (Esmâ'sıyla hakikatleri olarak) **Bilen'dir."**

* * *

"…elâ inneHU Bi külli şey'in Muhıyt" (41.Fussilet: 54)

"... Dikkat edin! Muhakkak ki O, Bi-küllî şey'in (her şeyin Esmâ'sıyla varlığında olarak) **Muhiyt'tir** (ihâta eder)**!"**

* * *

"İn yeşe' yüzhibküm ve ye'ti Bi halkın cediyd" (35.Fâtır: 16)

"Eğer dilerse sizi ortadan kaldırır ve halk-ı cedîd olarak (Esmâ'sının yepyeni bir açığa çıkışıyla) **gelir!"**

* * *

"…ve HUve Bikülli halkın Aliym" (36.Yâsiyn: 79)

"... 'HÛ' Esmâ'sıyla her yaratışı Aliym'dir."

* * *

"İnna zeyyennes Semâed dünya Bi ziynetinil kevakib" (37.Sâffât: 6)

"Muhakkak ki biz, o Dünya semâsını gezegenler ile zinetlendirdik."

* * *

"İste'iynû <u>Billâhi</u>" (7.A'raf: 128)

“Allâh’tan (Ulûhiyeti dolayısıyla hakikatinizden; benliğinizi oluşturan El Esmâ’sındaki kuvveden) **yardım isteyin...”**

Bu âyetlere bir de bu anlamlar yönünden bakarsak acaba bize ne gibi kapılar açılır?.. İsterseniz bunları da bir düşünelim...

Evet, bunları kavrayabildiysek, şimdi bu anlayışla fark etmeye çalışalım...

Hiçbir yerde **“ilâh”**a **iman**dan söz edilmemektedir; çünkü **“ALLÂH”, “tanrı”** değildir!

“Senin ilâhın ALLÂH’tır” sözünün mânâsı **“ALLÂH ilâhtır”** demek değildir!.. Bu belki, **“Senin ilâh-tanrı bildiğin, sandığın varlık gerçekte ALLÂH’tır; ki O tanrı olmaktan münezzehtir”** anlamına alınabilir...

Bunun izahını geniş olarak **“Hz. Muhammed’in Açıkladığı Allâh”** isimli kitabımızda yaptık. Arzu edenler bu hususu oradan tetkik edebilirler...

Evet, **Allâh**’a **iman** derken, **Allâh**’ı en asgari sınırı ile **İhlâs** Sûresi’nde belirtilen biçimde anlamak gerekir.

Şayet **ALLÂH**’ın **AHAD** olduğunu akıldan çıkarırsak veya **ALLÂH**’ın **AHAD** olduğunun mânâsını anlamadıysak; **ALLÂH**’ın **“doğurulmamış ve doğurmamış olduğunun”** mânâsını fark edemediysek, çözemediysek, idrak edemediysek; bu takdirde biz, **“Allâh’a inanıyorum”** deriz; ama yine de **“Âmentü Billâhi”** dememiş oluruz!.. Lafını etmiş, dille söylemiş oluruz; fakat anlayış olarak bu kavramdan mahrumuzdur...

İşte bu durumdakilerin hâlini açıklayan âyet de şudur:

“İnsanlardan bir kısmı “B” işareti kapsamınca (varlıklarını Allâh Esmâ’sının oluşturduğu inancıyla) **Allâh’a ve âhiret süreçlerine** (sonsuzluk içinde, kendilerinden açığa çıkanın sonuçlarını

yaşayarak yer alacaklarına) **iman ettiklerini söylerler; ne var ki imanları gerçekte bu kapsamda değildir!"** (2.Bakara: 8)

Çünkü...

İhlâs Sûresi'nde, **Allâh**'ın **"Ahad"** yani bölünmez, parçalanmaz, cüzlerden meydana gelmemiş, parçalardan oluşmamış; **sonsuz sınırsız TEK** olduğu...

Ve de **"Samed"** olarak, **O**'na herhangi bir şeyin girmesinin, ya da **O**'ndan herhangi bir şeyin çıkmasının mümkün olmadığı anlaşılabildiği zaman...

Ve yine **"O"**ndan meydana gelmiş ikinci bir varlığın var olmadığı; ayrıca **"O"**nun başka varlıktan meydana gelmesinin söz konusu olmadığı fark edildiğinde ve bunun anlamı kavranıldığında, zaten otomatik olarak bizim **"ben"** dediğimiz varlık, hiç **"var"** olmamış olarak **"yok"** olur!

Ya da çok basite indirgeyerek açıklayalım... **ALLÂH'ın SINIRSIZ varlığına İMAN EDİLDİĞİ ZAMAN!..** Yani SINIRSIZ varlığı dolayısıyla hiçbir boyutta **"O"**nun yanı sıra ikinci bir varlığın mevcudiyetinden söz edilemeyeceği kavrandığı zaman... Görülecektir ki ***"sen (ben)"*** zaten hiç ***"var"*** olmamışsın... **"Yok"**sun!.. **"YOK"** mayasından oluşmuş bir **"yok"** olarak mevcudsun; ki gerçekte tüm varlık sadece **"O"**dur!

Var olmamış bir şey nasıl **"yok"** olur?..

Var olmayan bir şey, gerçekte, ancak beş duyunun oluşturduğu zanda **"var"** kabul edilir; o zanda **"var"** kabul edilen **"benlik"**, idrak oluşunca da **"yok"** olur demektir! Yoksa, gerçekten **"var"** olan hiçbir şey **"yok"** olmaz!..

Çünkü her şeyin varlığı, **Allâh** varlığıyla mevcuttur!.. Ki, o şeyin mutlak mânâda **"yok"** olması demek, sonuçta **Allâh** varlığının **"yok"** olması demek olur...

Evet şimdi biz yine ana konumuza dönelim...

Allâh'a **iman**, işte böylesine **Allâh**'ın **TEK**'liğine **iman** ile birlikte, bu imanın getirisi olarak, **kendi varlığının, Hakk'ın varlığı dışında var olmadığını idrak etmek** suretiyle meydana gelir.

Eğer kendi varlığının **"var"** olmadığını anlarsan, işte o zaman dersin ki: **"Âmentü Billâhi"...**

Ben, **Allâh**'ın varlığına, **"O"**nun varlığı ile kaîm ve mevcut bir varlık olarak **iman** ediyorum.

Bu konuda bakınız, tahkiki imanın neye olması icap ettiğini **Hamdi Yazır** ünlü tefsirinde nasıl anlatıyor:

"İslâm'da emrolunan umumi mevzuu iman "Lâ ilâhe illâllâh" tevhidi, yani Tevhidi Ulûhiyettir. "La mevcûda illâllâh" diye ifade edilen Tevhidi Vücud değildir... Bu olsa olsa, tariki marifette kat'ı merahil *(aşama yapmış)* ***etmiş havass için mevzuu bahs olabilir...***

Ve bizim nazarımızda, tevhidi vücud alelıtlak münker değil, belki keşfen müsbettir!

Lâkin "Allâh'tan başka mevcud yoktur" demekle, "her mevcud Allâh'tır" demek arasında pek büyük fark vardır...

Evvelkisi, "tevhidi mahz"*(sırf tevhid)* ***olabilir; lâkin ikincisi şirki mahzdır*** *(sırf şirk)***...**

"Allâh'tan başka mevcud yoktur" denildiği zaman, mâsivâya isnad edilen vücudun hakiki olmayıp, hayalî, vehmî, şuurda yansıyan bir emri zıllî olduğu; ve vücudu hakikinin ancak Allâh'a muhtas bulunduğu ikrar ve âlemin bizâtihi ve lizâtihi vücudu hakikisi nefyedilmiş olur ki, bu vahdeti vücuddur...

Çünkü, keşfen sâbit olduğu üzere, biz âlem namına ne biliyorsak, hepsi mahsusatımız, hayalimiz, suveri zihniye ve intibaatı ruhiyemizden *(ruhen hissedişimiz)* ***ibarettir... Bunları ayan tasavvur etmemiz, ve bil'izafe hak diyebilmemiz, Zâtında Vâhidi Ekmel olan Hak mefhumunun ezelen ve ebeden tahakkukunu tasdik sayesinde mümkün olabilir ki, bunu fâtihada izah etmiştik...***

***Binâenaleyh, "vahdeti vücud" tevhidi vücudisi, eşbahı âlemin zıllî ve hayalî olduğunu görmek ve onları silip maverasındaki Hakkı Vâhidin vücuduna iman eylemek ile mümkün olur!..*"** (Hak Dini Kur'ân Dili, Cilt:1, Sayfa:576)

Evet, marifete erer, gerçeği fark edersen; Allâh'ın varlığı ile mevcut ve kaîm bir varlık olduğuna iman edersin; ki bundan sonra da artık sende **"bireysel benlik, kendini bir birim olarak kabul etme"** kavramlarının olmaması gerekir.

Ama gene de bu birimsellik kavramı sende olur mu, olur!..

Niye olur?..

Allâh öyle dilediği için olur!

Çünkü O'nun dilediğine ve yaptığı işlere karışacak O'nun dışında ikinci bir varlık söz konusu değildir.

Bu hususta akla gelen bazı âyetler var:

"…Yahluku ma yeşa…" (42.Şûrâ: 49)

"DİLEDİĞİNİ YARATIR."

"…Yef'alu ma yüriyd." (2.Bakara: 253)

"DİLEDİĞİNİ YAPAR."

"Lâ yüs'elu amma yef'alu..." (21.Enbiyâ': 23)

"YAPTIĞINDAN SUAL SORULMAZ."

Şimdi burada bir ince nokta daha var... **Allâh**'a yaptığından sual sorulamaz; demiyor! Yani, sorulabilir ama sorulmaz, sorabilirsiniz ama sormayın gibisine değil...

Yaptığından sual sorulmaz, yani sual sorulması imkân dışıdır, olanaksızdır! Niye olanaksızdır?..

Çünkü **Allâh** dışında ikinci bir varlık yoktur, ki sual sorsun! Dolayısıyla **Allâh**'a yaptığından sual sorulmaz!

Gelelim ikinci **iman edilecek** hususa...

12

“VE MELÂİKETİHİ”... MELEKLERİNE...

Şimdi dikkat edelim...

“Âmentü” iman ettim, **“ve”** sözü ile **“meleklerine”** bağlanıyor!

Meleklerine iman, “ Allâh’a iman”ın hemen akabinde ikinci sırada geliyor.

Niçin **meleklere iman** bu derece önemli?

Niçin **Kitaba** ve **Rasûle iman**dan önce geliyor sıralamada?..

Nitekim **“Âmener Rasûlü”** diye bildiğimiz, **Bakara** Sûresi’nde 285.âyette:

“…küllün âmene Billâhi ve MelâiketiHİ ve KütübiHİ ve RusuliHİ...”

Diye bu sıralamayı bildiriyor!..

Meleklere iman nedir, nasıldır ve niçindir?

Bu konuyu **"RUH İNSAN CİN"** isimli kitabımızda oldukça geniş şekilde izah etmeye çalıştık... Şimdi burada da bir bölümüyle üzerinde duralım.

Melâike varlığını **Allâh**'ın **"Esmâ ül Hüsnâ"**sından alır! **Allâh'ın isimleri** yani **Esmâ ül Hüsnâ** (güzel isimler), mânâlarını ortaya koymaya başladığı anda oluşan mânâ varlıklar **"MELEK"** adını alır.

"Melek", "melk"ten gelir ki, **"güç, kuvve"** anlamınadır... **Allâh'ın kuvvede mevcut özelliklerinin -Esmâ'sının- açığa çıkması ile oluşan birimler"** anlamınadır...

Bu itibarla **melekler, Allâh Rasûlleridir!..**

Efâl âlemi denen fiiller âleminin yani bütün bu gördüğümüz-göremediğimiz, algıladığımız-algılayamadığımız fiillerin, bireylerin, birimlerin yani **"kesret"** denen **"çokluk"** âleminin meydana geldiği, oluştuğu ilk boyut, melekler âlemidir.

Arşın üzerinde melekler yoktur!

ARŞ, soyut bir kavramdır!

ARŞ, soyut olan sırf mânâ ile çokluk arasındaki sınırdır.

Arşın üstü; isimler yani Allâh'ın ilminde bulduğu özellikler âlemidir!

İsimlerin mânâlarının olduğu boyuttur. Esmâ ve Sıfat mertebesidir; ki bu boyutta sadece **"Allâh"**a ait soyut özellikler mevcuttur...

Arşın altı ise, bu isimlerin mânâlarının kuvveden fiile çıktığı, birimleştiği ve de fiiller âleminin oluştuğu boyuttur.

Nitekim **Kurân**'da;

"ER RAHMÂNU ALEL ARŞİSTEVA"

"RAHMÂN, ARŞ'A İSTİVA ETTİ (El Esmâ'sıyla âlemleri yaratıp hükümran oldu. Kuantum Potansiyelde ilmini seyretti ilmiyle)**."** (20.Tâhâ: 5)

Denildiği zaman, burada işaret edilen şey **"Rahmâniyet"** mertebesidir!..

Yani aynı zamanda çokluğu, kesreti, birimleri meydana getiren isimler ve vasıfların, soyut özelliklerin olduğu **Sıfat** mertebesi demektir...

Sıfat mertebesi, sahip olduğu özellikler itibarıyla **Esmâ** mertebesi diye de anlatılır.

Esmâ mertebesi denen şey, ilâhî isimlerin anlamlarından başka bir şey değildir.

İşte bu ilâhî isimlerin var olduğu boyut **Arş'ın üstüdür...**

Bu isimlerin mânâlarının kuvveden fiile çıkması, mânâdan birimselliğe, çokluğa dönüşmesi de **"Arş'ın altına tenezzülü"** diye anlatılır.

Meleklerin yapısı ve özelliği hakkında bazı hususları anlatmadan önce, değerli müfessir (yorumcu) **Hamdi Yazır** merhumun **"Hak Dini Kur'ân Dili"** isimli tefsirinden **melekler**le ilgili, bazı nakiller yapmak istiyorum...

"*Hâlbuki âlemde hiçbir hâdise olamaz ki, ona kudreti ilâhîyenin bir taalluku mahsusu bulunmasın; binâenaleyh, cinsi melâike, kudret ve tekvini ilâhînin vahdetten kesrete tevezzuunu ve onun tenevvüat ve taayyunatı mahsusasını ifade eden mebadii fâile olarak mülahaza edilmek lazım gelir...*

Ve kâinatta hiçbir şey, hiçbir hâdise, hiçbir fiilî hareket tasavvur olunamaz ki, böyle bir risâlet vâki olmuş olmasın!

Bundan başka bir nevi melâike daha vardır ki bunlar hâdisatı tekviniyeden mukaddem, şuuni emriye ve kelâmiyeyi, tabiri aharle şuuni ruhiyeyi mevcudatı âkılenin cereyanı ruhisine ait evamir ve irşâdatı Rabbanîyenin tecelliyâtı mahsusasını ifade ederler...

Bunlar daha evvel rasûli idrakdirler, müdrik ve muhtar olan mebadii fâileye kablel fiil hayrın ve rızayı ilâhînin vichesini ira'e eylerler ve melâikeye olduğu gibi beşere de müvekkeldirler....

Gördüklerini madde zannedenler, onu kuvvet sayesinde gördüklerini bilmelidirler....

***...binâenaleyh melâikesiz bir hâdise tasavvuru gayri mümkündür; melâikesiz bir katra yağmur bile düşmez...*"**

Merhum **Hamdi Yazır** bu arada iki de **Rasûlullâh** açıklamasına yer veriyor:

"*Semâ gıcırdamaktadır!.. Ve gıcırdamak da hakkıdır! Onda bir ayak basacak kadar yer yoktur ki, bunda secde ya da rükû hâlinde bir melek bulunmasın!..*"

"*Efendimiz* *(aleyhisselâm)* ***mi'râca çıktıklarında kale burçları gibi bir mevkîde birtakım melâike görmüştü... Bunlar birbirlerinin yüzüne doğru karşılıklı olarak yürüyüp gidiyorlardı...***

Rasûlullâh, Cebrâil'e sordu. Cebrâil:

− Bilmiyorum; ancak yaratıldığımdan beri ben bunları görürüm ve daha evvel gördüğümün bir tanesini bile bir daha görmem! dedi...

Onlardan birine ikisi birden sordular:

− Sen ne zaman yaratıldın?..

Cevap verdi o melek:

***− Bilmiyorum... Ama Cenâb-ı Allâh her dört yüz bin yılda bir yıldız yaratır; ben yaratıldığımdan beri de dört yüz bin yıldız yarattı!..*"** (Cilt:1; Sayfa:303-308)

Bizim zaman birimimizle o boyutun bir günü Kurân'a göre elli bin yıl olursa... Varın buna göre bu boyutu ve varlıklarını siz düşününün!..

Evet, biz gelelim bu konudaki açıklamalarımıza...

Arşın altındaki yani, sırf mânânın çokluğa dönüştüğü mertebedeki ilk varlık **"RUH"** adlı melektir... Ayrıca **"RUH-U Â'ZÂM"** diye tanınır.

Bu **Melek, sahip olduğu ilim** itibarıyla **"AKL-I EVVEL"** adını alır. Bir diğer ifadesiyle de **"Nûrların NÛRU"**dur!

Hayatiyet ve hayat kaynağı olma vasfı itibarıyla, **hayat** vasfı itibarıyla **"Ruh-u Â'zâm"** denir.

Hz. Rasûlullâh (aleyhisselâm) Efendimizin **"hakikati-aslı-orijini-kaynağı"** olması yönüyle de **"HAKİKAT-İ MUHAMMEDİYE"** denilir.

"ALLÂH EVVELA AKLIMI YARATTI, ALLÂH EVVELA NÛRUMU YARATTI..."

Diye **Hz. Rasûlullâh**'ın açıklamasında yer alan **"akıl"** ve **"nûr"**, işte bu **"Ruh"** adlı **Melek** yani **"RUH-U Â'ZÂM"**dır.

Yani bölünmesi parçalanması söz konusu olmayan, mânâda beliren ilk tekillik, birimlik kavramıyla mevcut olandır.

Soyutun somuta dönüşmesi sınırında oluşan varlıktır... Elbette burada, **beş duyuya göre** somutluktan söz etmiyoruz!..

Yani **"ilmi ilâhî"**de ilk mânâ sûretinin belirmesidir. **Arş** ve bunun altında oluşan **ilk melek**tir.

Bu **Melek**'ten katman katman, boyut boyut diğer melekler meydana gelmiş; ayrıca **her bir boyutun da kendine has melekleri** oluşmuştur...

Melekler nûr yapılıdır. Bunu bugünkü dille ifade etmek gerekirse, **enerji kökenlidir** diyebiliriz.

Her şey enerjiden meydana gelmiştir dendiği zaman, burada bahsedilen **melek**tir.

Yalnız bir yanlış anlamayı ortadan kaldıralım...

Enerji **Allâh**'ın **"kudret" vasfının kuvveden fiile çıkması hâlindeki adıdır.** Yani **"NÛR"**dur. **"Nûr"** diye bahsedilen şey bir tür **"salt enerji"**dir.

Bu **bilinçli enerji** (kudret) -kozmik bilinç-, evrende var olan her şeyi kendisinden meydana getirmiştir.

Bir diğer ifade ile, bu kâinatta var olan her şey, O **"RUH"** adlı **Meleğin** gücünden, **"O"**nun ilmiyle meydana gelmiştir!

Varlıktaki tüm nesneler, yani kesitsel algılama araçları ile algılayabildiğimiz veya algılayamadığımız; tespit edemediğimiz ama **akıl** yollu varlığını kabul ettiğimiz bütün varlıklar, **gerçekte hep meleklerin varlığından ibarettir.**

Çünkü, evrende var olan her şey **"enerji"**den meydana gelmiştir... Yani, **"nûr"**dan meydana gelmiştir... **Meleklerin** varlığı da **"nûr"**dur; dolayısıyla, **meleklerden meydana gelmemiş hiçbir şey yoktur!**

"İnsan" denilen varlığın aslı, orijini de **melek**tir!..

İnsanlar, cennete melekî yapıya dönüşmüş olarak gireceklerdir...

Cin veya bunların insanları saptırıcı türü olan şeytanların, **İblis**'in orijin hammaddesi de melektir!..

Cehennem varlıkları olup **"Zebânî"** adıyla tanınanlar da **"melek"**tir!

Ancak, **insanın** yapısının orijinalinin **"melek"** olmasına rağmen, nasıl insana **"melek"** denmiyorsa; aynı şekilde yapısının orijin boyutunda yer alan **"melekî" alt yapısı** dolayısıyla, **cine, şeytana da "melek" denmez!..**

Böyle denirse, bu diyen kişinin bu konuda yetersiz bilgisi olmasındandır...

Cehennemde ebedî kalacak insanlar ise, **cin türü bir beden yapısıyla** dalga (wave) bedenle yaşamlarını sürdüreceklerdir... Ki o yapının bir alt boyutunu da yine melekler meydana getirmektedir!..

Maddenin aslı da melektir!

Çünkü melekler, her şeyin varlığını oluşturan **Allâh** isimlerinin anlamlarının, soyut boyuttan somutluk ortamına geçişinde yer alan ilk bilinçli, kaynak varlıklardır!

Bu yüzden **melek**, kişinin kendi özünü, hakikatini, aslını, orijinini tanımada çok önemli bir boyut ve önemli bir katmandır!..

Esasen **melek**lerin türleri ve işlevleri hakkında söylenecek pek çok şey daha olmasına rağmen, henüz bu konuda yeterli taban oluşmadığı için; şimdilik bu kadarıyla yetinelim...

Bunların ötesinde, **"Rasûl'e vahiy getiren varlık olarak"**, öncelikle **meleklerin** varlığının kabul edilmesi zorunludur!..

Şayet siz **meleklerin** varlığını kabul etmezseniz, onların **vahyini** nasıl kabul edeceksiniz ki?..

Meleklerin vahyettiği Kitabı nasıl kabul edeceksiniz ki?..

Böyle olduğu için de **meleğe iman, Allâh'a imandan** hemen sonra ikinci sırayı almıştır.

Öte yandan, kendi aslını, hakikatini anlamak isteyen kişinin, meleği tanımadan, anlayıp idrak etmeden **"Allâh"**ı kavraması dahi zaten mümkün değil, anlayamaz!

"Melek" denen yapıyı, boyutunu tanımadan **Allâh**'ı tanımaya kalkarsa, o zaman tanrıya tapınmış olur!.. Düşüncesinde bir **"tanrı"** yaratır ve **"o tanrıya", "ALLÂH"** ismini vererek, hakikatten sapmış olur!

Allâh'ı anlamak için, önce **"melek"** kelimesiyle işaret edilen veya bugünkü dille **"salt bilinçli enerji"** diye ifade edilen boyutu kavramak gerekir!.. O boyutu kavramadan **Allâh**'ı anlamak mümkün değildir!

İşte bu yüzdendir ki **"MELEK"** bahsi çok önemlidir.

Yapısı itibarıyla **"nûr"** diye vasıflandırılan **enerji kökenli** bu varlıklar; **Allâh** hangi ilâhî isimlerinin mânâlarının ortaya çıkmasını dilemişse, o mânâlara uygun özelliklerle bezenmiş, o ismin mânâsına uygun güçlerle güçlenmiş, o ismin mânâsını ortaya koymakla görevlendirilmişlerdir.

Dolayısıyla, varoluşunu sağlayan ismin mânâsı istikametinde manevî ve **maddi** sûreti vardır. **Maddi** derken bizim beş duyu boyutuna göre söylemiyorum! **"Evrensel boyutlarda"** diyorum!.. Bu konuyu beş duyunun getirdiği şartlanmalar kalıbı ile değil; akıl boyutu ile değerlendirmek ve idrak etmek zorundayız.

İşte mesela **"Mumit"** isminin açığa çıkışı... **"Öldürür, yani bir hâlden başka bir hâle dönüştürür"!.. "Mumit"** isminin mânâsının ağırlıklı olarak sûretine bürünmüş **melek, "Azrâil"** ismi ile tanınmıştır.

Burada anlaşılması gerekli çok önemli bir husus daha vardır...

"Melek"ler de, "insan"lar gibi "Esmâ terkipleri"dirler!.. Tek bir ismin açığa çıktığı birimler değil!..

Yani, "melek" denilen varlıklar da ana yapılarının mahiyeti itibarıyla "Allâh" isimlerinin bir bileşimidirler... Ne var ki, bileşimlerinde bir veya birkaç ismin mânâsı büyük ağırlıklı olarak açığa çıkmaktadır...

"Mumit" isminin mânâsı ağırlıklı olarak mevcut olan bir bileşim, kuvveden fiile çıktığı zaman **"nûr"** diye bahsedilen, enerji boyutunda bir varlık, bir birim oluşturulmuş ve buna da **"Azrâil"** denmiştir... Ki görevi **"ölüm"** denen **"dönüştürme"** olayını oluşturmaktır...

Sadece **insanın ölümünü Azrâil**'e bağlamak son derece yanlış ve sınırlı bir anlayıştır... İlkel bir yaklaşımdır!

"Azrâil"in görevi; bir yapının varlığına son verip, o yapının son buluşu ile birlikte, ikinci bir yapının başlangıç ortamını sağlamaktır.

Ancak ikinci yapıyı başlatan **Azrâil** değildir...

İkinci yapıyı başlatan, **“EL BÂİS”** isminden oluşan **melek**tir!

Azrâil, ölümü tattırır; yani o birimin mevcut yapısıyla alâkasını keser; o yapıyla alâka kesilmesinin hemen akabinde, **“BÂİS”** isminden var olmuş melek görevi alır, o birimin yeni yapısını meydana getirerek, ikinci anda o yapı ile o varlığı meydana getirir.

Burada enteresan ve fark edilmesi önemli olan bir husus daha var, **“BÂİS”** ismi ağırlıklı meleğin göreviyle ilgili... O da şu...

Bazı varlıklarda -mesela insan gibi- **“BÂ’S” meleğinin** görevi daha o varlığın ilk oluşum safhalarında başlar... Mesela, ana rahminde 120. günde **“BÂİS”** ismi mazharı **melek** tarafından **o ceninin özünden kaynaklanan bir biçimde** -dıştan değil-, **“RUH”** meydana getirilir!..

Ayrıca ölüm anında da, yine bu **“Melek”** tarafından bilincin ruhu kullanması sağlanır!..

Elbette bu bizim müşahedemizdir ki, iman edilmesi zorunlu noktalar arasına girmez!

Şimdi dikkat edin, sade insan değil, bütün canlılar; yani **evrendeki her nesne canlıdır**, dolayısıyla bütün varlıkların sonsuza dek yaşamları devam eder.

Çünkü; evrende var olan bütün varlıklar **Allâh**’ın varlığı ile kaîm varlıklardır.

Allâh’ın varlığının sonu olmadığına göre; **“O”**nun varlığından oluşmuş bulunan **bilinçli varlıklara son düşünülmesi de “hükmî”**dir, **“indî”**dir, **“lokalize”**dir, **“an”**lıktır!

O bilinçli varlık, daha sonra;

“O HER AN YENİ BİR ŞAN’DA (oluşta)**DIR.”** (55.Rahmân: 29)

Âyetinin işaret ettiği mânâda, yeni bir yapıya dönüşerek, bir üst ya da alt boyutta -ama asla geldiği boyuta geri dönmeksizin- yaşamına devam eder.

"…HİÇBİR ŞEY YOK Kİ, O'NUN HAMDI OLARAK, TESPİH ETMESİN! FAKAT SİZ ONLARIN İŞLEVİNİ ANLAMIYORSUNUZ!" (17.İsra': 44) diyor âyeti kerîmede de...

Niye?..

Çünkü hiçbir şey hariç olmamak üzere, her şey canlıdır, şuurludur, diridir, varoluş gayesine göre, canlı ve şuurlu olarak tespihini, zikrini yapmaktadır.

Sen sadece olaya beş duyunla baktığın için olayı çözümleyemezsin.

"Onlar (öze ermişler) **ayakta, otururken ya da yanları üzere uzanmışken Allâh'ı anıp** (hatırlayıp)**, semâların ve arzın yaratılışını** (günün getirisi ölçüsünde evren ve derûnu ya da beyin indînde bedenin yeri ve özelliklerini) **tefekkür edip; "Rabbimiz, bunları boş yere yaratmadın! Subhan'sın** (yersiz ve anlamsız bir şey yaratmaktan münezzeh, her an yeni bir şey yaratma hâlinde olansın)**!** (Açığa çıkardıklarını değerlendirmemenin getireceği pişmanlıktan) **yanmadan bizi koru"** (derler)**."** (3.Âl-u İmran: 191)

Âyeti insanların dahi, **her an ve her pozisyonda zikir** (hatırlama) **hâlinde olması gerektiğini** vurgular...

Ancak, **"*O'nun varlığından meydana gelmiş bilinçli şeylerin toplamı olan tümel akıl, Tanrı'dır*"** görüşü de tümüyle yanlıştır!..

Evet... ***"Kâinat, Allâh'tır"*** **görüşü bütünü ile bâtıldır ve yanlıştır!** Bu **Panteist** görüştür!

Yani, *bütün mevcudat bir araya gelince **"Tanrı"** denen varlık ortaya çıkar* görüşü... Bu yanlıştır! Çünkü, **gerçekte mevcudat "yok"tur,"ALLÂH" vardır!**

Allâh her an (bize göre) kendi mânâlarını seyreder ve her şey bundan ibarettir... Bu yüzdendir ki, mevcudatın varlığı yoktur; **Allâh**'ın varlığı vardır.

Bu sebepledir ki, **“*mevcudat Allâh'tır*”** görüşü bâtıldır, ilkeldir! Beş duyu kaydından kendini kurtaramayan dar görüşlü beyinlerin, 30 derecelik perspektifi olan kişilerin görüşüdür, mevcudat **Allâh**'tır görüşü!..

İşte yaşamda, bütün olup bitenler ve mevcut bilinçler, hep bu **melekî güçlerle, melekî şuurla** meydana gelmektedir.

Dışarıdan bakılan bu insan bedeninde, atomların yeri neyse; bir türü itibarıyla, algılanan ve algılanacak olan tüm varlıkların temelinde **“meleklerin”** yeri de odur!..

Bunun için eğer sen, işin özüne, gerçeğine ve hakikatine inmek ve **“görenler”**den olmak istiyorsan, çıkış noktası olarak önce **meleklere iman etmek** zorundasın.

Eğer **“melekleri”** inkâr edersen, işin özüne gitme yolları sana kapanmış olur! Hakikate ermekten mahrum kalırsın!

Madde boyutunda beş duyu ile yaşarsın ve öylece de geçip gidersin bu dünya yaşamından!.. Ancak bundan dolayı da biz seni kınamayız, seni küçük görmeyiz!.. Çünkü sen de o kapasiteyle yaşamak için var olmuşsun ve de varoluş gayeni yerine getirmektesin!

Ama senin bu varoluş gayeni yerine getirirken, geçireceğin aşamalar, sende belli üzüntü, sıkıntı ve azapları da meydana getirir... Bunu da aklından hiç çıkarma!

Evet, **“meleklere iman”** denen olayı da bu kadarıyla anlayabildiysek, bilelim ki; vahiyden, yediğin yemeğin vücutta yararlı hâle gelmesine; bunların beyinde değerlendirilip, madde beden ötesi ruh bedeninin yani, **holografik dalga** (wave) bedeninin oluşturulması dahi, hep **melekî güçlerledir.**

Varlığında, özünde **melekî güçler** vardır!

Eğer ki sen **meleklerin** ne olduğunu anlayıp -ki bunun için de imanla yola çıkacaksın- ve daha sonra da idrak edersen; şayet cehennemden de kendini kurtarabilmiş isen; kademe kademe arınmalar neticesinde, bu melekî boyutta yerini alıp; **"İnsan"** kemâline sahip **"Melek"** olarak yaşamına sonsuza dek devam edersin, **"cennet"** diye tarif olunan ortamda!

Yok eğer kendindeki bu **melekî** özelliklere ve güçlere rağmen, gerekli arınmayı sağlayamamışsan; o zaman dalga (wave) beden boyutunda kalırsın; ki bu boyut da **cinlerin** boyutudur!.. Bu cehennem diye bahsedilen âlemde sonsuza dek yaşarsın...

Sonuç olarak **ölümden ve kıyametten sonraki yaşam**da insanın mutlak âkıbeti ikisinden biridir...

Ya **"cin"** denen, **"şeytan"** denilen; bugünün insanını **uzaylıyız diye kandıran** varlıkların boyutunda yer almak; ya da belli arınmalardan geçmek suretiyle **"melek"** denilen varlıkların boyutunda **insanî** şuur ve kemâlâta sahip olarak yaşamını devam ettirmek…

İşte bunun için de **meleklere iman** çok önemlidir...

13

“VE KÜTÜBİHİ”... KİTAPLARINA...

“Kitaplarına iman” derken burada **“Kitaplar”ı iki mânâda** ele alacağız...

Birinci mânâda kitap; **BEŞERÎ anlamdaki kitaptır.** Beşerî anlamdaki kitap, şayet okuyup anlayabilirsen, senin ilâhî anlamdaki kitabı anlamana yol açar.

İkincisi ise **İLÂHÎ KİTAP!..**

İlâhî mânâdaki kitap nedir?..

“ÜMMÜL KİTAP”!.. “Kitabın anası”…

Kur’ân nâzil olmadan önce, **Hz. Muhammed Mustafa** (aleyhisselâm)’ın **“Oku”**ması istenen Kitap!.. **“Oku”** diye işaret edilen kitap!

Beşerî mânâdaki **“Kitap”** ise, **Rasûllerin** aracılığı ile bize ulaşmış olan kelâmı ilâhîdir; ki bu kitap **Âlemlerin Rabbinden, Rabbanî** kitaptır. Bütün Nebilerin bize getirdiği kitaplar Rabb-ül âlemînden bize ulaşmış olan, **Rubûbiyet** kanalından bize gelmiş olan Rabbanî kitaptır.

Daha evvelki Nebilere gelen sahifeler, **Hz. Davud** (aleyhisselâm)'a gelen **ZEBUR, Hz. Musa** (aleyhisselâm)'a gelen **TEVRAT, Hz. İsa** (aleyhisselâm)'a gelen **İNCİL** ve **Hz. Muhammed** (aleyhisselâm)'a gelen **KUR'ÂN, "Rabbanî"** kitaplardır.

İzahı ve ispatı **"Âmener Rasûlü"**nün başındaki;

"ÂMENER RASÛLÜ <u>Bİ</u> MÂ ÜNZİLE İLEYHİ <u>MİN RABBİHİ</u>" (2.Bakara: 285)

"Er Rasûl (Hz. Muhammed a.s.) **Rabbinden** (varlığını oluşturan Allâh Esmâ'sı bileşiminden) **kendisine** (şuuruna) **inzâl olana** (boyutsal bir geçiş yapan bilgiye) **iman etmiştir..."** âyetidir. Bu sahifeler veya âyetler, sûreler **Rabbanî** kitaptır.

Mutlak Kitap ise ilâhî kitaptır; "ÜMMÜL KİTAP"tır!.. Ulûhiyet kemâlâtının eseri olarak yazılmış olan kitabı ilâhî yani tüm boyut ve katmanlarıyla evrendir!

Bir diğer ifade ile **İnsan-ı Kâmil**'dir!.. Bir diğer ifade ile **Ruh-u Â'zâm**'dır... **Hakikat-i Muhammediye**'dir! İşte O, **ilâhî kitaptır!**

"Kur'ân ve insan ikiz kardeştir"...

Anlamındaki **Rasûlullâh** açıklamasında işaret edildiği üzere, **Kurân**'ı meydana getiren mânâ, **"İnsan"** diye bahsedilen **İNSAN-I KÂMİL**'in yani **HAKİKAT-I MUHAMMEDİYE**'nin yani **RUH-U Â'ZÂM**'ın mânâsı ile karşılıklıdır. Birinde, diğerindeki mânâ mevcuttur ki, biri **Mutlak Kitap, İlâhî Kitap**'tır.

Birinci mertebede anlaşılan **beşerî** mânâdaki kitaplara **iman** etmedikçe, o kitaplardaki bilgiyi kabul edip, **iman** etmedikçe; anlamadıkça, idrak etmedikçe, ikinci mertebedeki anlayışa geçmen mümkün değildir!

Nitekim, beşerî mânâdaki **Kitap**tan biz bu ilmi alıp, deşifre etmek suretiyle **ilâhî** kitabı okumak yoluna gidiyoruz... Okuyabildiğimiz kadar, anlayabildiğimiz kadar, takdirimizdeki kadar okuyabiliyoruz!

İşte bu yüzden elimizdeki vahyolmuş bulunan “**Kitaplara**” **iman** etmek mecburiyetindeyiz!.. **Vahyolan Kitaba iman etmediğin takdirde İlâhî Kitaba ulaşamazsın.**

İlâhî Kitabı, Ümmül Kitabı okuyamazsan; onun **Yazarını** hiç tanıyamazsın!

Beşerî kitaplardan edindiğin kemâlâtla İlâhî Kitabı okumaya başladığın zaman, VELÎ olursun.

Ama **Nebi**ler **önce “İlâhî Kitab”**ı okurlar, **İlâhî Kitaba dayanarak beşerî kitabı halka tebliğ ederler.**

Velî ile Nebi arasındaki fark; birinin beşerî kitabı okumak suretiyle İlâhî Kitaba geçmesi; ötekinin önce vahiy ile aldığı İlâhî Kitabı okuyarak beşerî kitabı tebliğ etmesidir.

Önce **İlâhî Kitabı** okuyan ve sonra da **beşerî kitabı tebliğ edene “NEBİ”;**

Önce **beşerî kitabı** okuyup, bununla **İlâhî Kitabı “OKU”**ma seviyesine yükselene, **urûc edene “VELÎ”** derler.

İlâhî hakikatleri yaşayabilmek, ancak ve ancak **“Ümmül Kitabı” “oku”**duktan sonra mümkün olur ki, ancak bu durumda kişi **Allâh’ın ahlâkıyla ahlâklanmış** olur... Bunun için de önce **“Kurân’ın ahlâkıyla ahlâklanmak”** gerekir! Yani, **Kurân’ı “OKU”mak icap eder!..**

“Kurân’ı ‘OKU’mak” demek, alıp eline **sadece satırları okumak** demek değildir!..

O cümlelerde, sûrelerde, âyetlerde işaret edilen mânâları kavramak, hissetmek ve gerektiği şekilde yaşamak demektir... Kendinde bu mânâları bulacaksın; bulduğun zaman **Kurân’ın ahlâkıyla ahlâklanmış** olacaksın!..

“Kur’ân böyle diyor, ben böyle yapayım demekle”, oluşmaz **Kurân’ın ahlâkıyla ahlâklanmak...**

“Kurân’ın ahlâkıyla ahlâklanmak” demek, **Kurân**’da ifade edilenleri kendi özünde bulabilmek; kendini o âyetlerde işaret edilen boyutlarda hissetmek ve yaşamakla mümkün olur.

Bunu ne derece kendinde kemâle erdirebilirsen, işte o derece **İlâhî Kitabı** okumak durumuna gelirsin.

Ama bazı kişiler de lütfu ilâhî sonucu, önce **İlâhî Kitabı** okuma yolundan gitmişler; bunun neticesi olarak da beşerî boyutta değerlendirilmek üzere beşerî kitapları, yani Rabbanî kitapları okumuşlardır.

Tabii burada üstünde durulması gereken nokta şu…

Hz. Rasûlullâh (aleyhisselâm) bu kitaba vâkıftı, fakat okuyamıyordu; **“Okumuşlardan değilim”** dedi! Ancak sonuçta Rabbinin lütfu ile o kitaptan kelimeleri, satırları, cümleleri bize ulaştırmaya başladı...

Niye?..

Âyeti kerîmede:

“IKRA’ BİSMİ RABBİKELLEZİY HALAK;

HALEKAL’İNSANE MİN ‘ALAK;

IKRA’ VE RABBÜKEL’EKREM;

ELLEZİY ‘ALLEME BİLKALEM;

ALLEMEL’İNSANE MA LEM YA’LEM...” (96.‘Alak: 1-5) deniyor...

Yani, okuma işinin **“Rubûbiyet”** boyutundan olduğunu ve Rabbanî lütuf ile meydana geldiğini izah ediyor bu âyetler.

Konuyu ağırlaştırıp detaylandırmamak için bu **RABBANÎ** ve **İLÂHÎ** kavramlarına girmiyorum... Ancak isteyenler bu detayı **“İNSAN ve SIRLARI”** isimli kitabımızda bulabilirler...

Burada bizim için önemli olan nokta, **Rabbanî kitapların**, ilâhî hakikatlere eriştirecek hükümlerinden yararlanmak suretiyle **ilâhî kitaba** yönelme şansımızın olmasıdır...

İlâhî Kitabı yani **Ümmül Kitabı** okumaya çalışacağız!.. **İlâhî kitap; Efâl âleminin yani fiillerin oluştuğu boyutun tümüdür!** Çünkü bu **kitabın** her satırı, bir ismi ilâhînin mazharı olarak zuhur etmektedir.

Meleklere iman, varlığın aslı ve orijinini tanımaya açılan kapıdır...

“OKU” hitabıyla işaret edilen yüce ve muazzam **Kitap** da, o **meleklerin varlığı** ile oluşmuş kitaptır!.. Sanki yazının mürekkebi, şekilleri meleklerdir.

Bu İlâhî Kitabın harfleri meleklerdir; âyetleri, sûreleri meleklerdir!

Kitap, Esmâ-i ilâhîdir; yani **Allâh** isimleridir; yani **Allâh**’ın kendinde seyretmeyi dilediği mânâlardır, özelliklerdir!..

Ancak bu ne kadar böyle olursa olsun, unutulmaması gereken bir âyet vardır:

“FE İNNALLÂHE ĞANİYYÜN ANİL ALEMİYN!”…

“Muhakkak ki Allâh âlemlerden Ğaniyy’dir!” (3.Âl-u İmran: 97)

Yani **bütün bu mânâları ortaya koymasına rağmen, bu mânâlarla kayda girmekten münezzehtir, berîdir!**

Tüm mânâları ihtiva eden oluşları “yok”tan varlığıyla oluşturan Allâh bu anlamlarla kayıtlanmaktan ve bu anlamlarla sınırlanıp tavsif edilmekten de münezzehtir, ötedir!..

Buna göre şunu asla kafamızdan çıkarmayalım;

“ALLÂH”, Rabb-ül Âlemîndir, ancak, âlemlerden Ğaniyy’dir!..

14

"VE RASÛLİHİ"... RASÛLLERİNE...

Önce **Allâh**'ın ne olduğu ve nasıl **iman** edilmesi gerektiğini, **Allâh**'ın varlığını ve kendinde seyretmeyi dilediği mânâları... Sonra da seyredildiği alan olan kesret âlemi, melekler âlemi, salt enerjiden oluşmuş mânâ birimleri âlemini fark ettik...

Ayrıca bu bölümde Âlem Kitabının kelimeleri, harfleri, sûreleri, âyetleri hükmünde olan **melekleri...** Bu meleklerin veya bu harflerin, kelimelerin oluşturduğu **kitapları** anladık...

Şimdi sıra geldi bu kitaplardaki bilgileri mânâları insanlara ulaştıran Rasûllere, Nebilere...

Bu **Rasûllere iman** kesin zorunlu, çünkü **iman** etmediğin takdirde ondan yukarısını fark edip bilmene, haberdar olmana imkân yok!..

Rasûlden yukarısı olan kitapları, melekleri ve **Allâh**'ı bildiren **Rasûl!.. Rasûl** olmasa, senin bunu anlayıp bilmene, duymana imkân yok!

Şimdi, **"Rasûl"**ü anlarken, olayın önemli olan iki yanı var…

Bir tanesi herkes tarafından bilinen yanı, diğeri ise **hâssül havâss** olan zâtların bildiği bir yanı.

Biz de onlardan duyduğumuz, öğrendiğimiz yanı bir kısmıyla sizlere nakledeceğiz…

Rasûl; vahiy yoluyla aldığı ilâhî hakikati, beşere nakleden insan, kişi...

Rasûl; bir diğer anlamıyla, ilâhî hakikati bir alt boyutta ortaya çıkaran aracı kat anlamında...

Nitekim **Kur'ân-ı Kerîm**'de yalnızca Nebi ve Rasûller için değil, melekler için de **"Rasûl"** tâbiri kullanılıyor... **Melekler** de **"Allâh'ın Rasûlleri"** olarak geçiyor. Zaten o yüzden biz, **"Cebrâil aleyhisselâm"** diyoruz.

"Aleyhisselâm" tâbiri kime kullanılır..?

Rasûllere ve Nebilere kullanılır!

İşte **"RİSÂLET"** görevi yapması ve Kurân'da da meleklerden **"Rasûl"** diye bahsedilmesi sebebiyle, **"Cebrâil aleyhisselâm, Mikail aleyhisselâm, İsrafil aleyhisselâm"** diyoruz...

Bu "melekler" bizim dışımızda birer kişilik sahibi varlık olduğu gibi; ayrıca bizim yapımızda da birer boyut veya katman olarak mevcutturlar!..

Yani **"Risâlet"** boyutu aslında hepimizin nefsinde var olan bir mertebe ya da katman... Ancak bizlerin kendini o boyutta bulup hissedebilmesi mümkün değil! Enfüs derken senin bedeninden **zâtına** giden bir derinlikte demek istiyorum...

Bütün Nebilerin ve Rasûllerin görev yapmalarını oluşturan "Risâlet Boyutu", senin varlığında katmansal olarak mevcut!..

Ancak, senin bilincin **o boyuta** ulaşamadığı için, bulunduğun boyutun yani mertebenin kemâlâtıyla yaşamına devam ediyorsun...

O **Risâlet** boyutuna ulaşabilme istidatına sahip bilinç ise, **Cebrâil**'in o boyuttan ve frekanstan kendisiyle iletişim kurması sonucu **Nübüvvet** görevi ifa etmeye başlıyor...

Ayrıca, **senin varlığında İsevî, Musevî, İbrahimî, Âdemî boyutlar** mevcut...

Bu ne demektir?..

Yani, bu Nebi ve Rasûllerin ortaya koymakla görevlendiği hakikatler, esas olarak senin varlığında da mevcut!.. Ancak, sen varlığındaki bu hakikatleri keşfedemezsin... Ama sana özündeki bu hakikatlerden bahseden bilgi, bir **Rasûl** aracılığıyla ulaşırsa; işte o takdirde kendinde mevcut olan bu bilgileri değerlendirebilirsin, demektir...

İşte bu yüzdendir ki, namazda **"et tahıyyatu"**yü okurken; sen **"et tahıyyatu lillâhi ves salâvatu vet tayyibatu"** dedikten sonra; sana gelen hitabı da sen seslendiriyorsun:

"Es selâmu aleyke eyyühen Nebiyyü ve rahmetullâhi ve berekatuhu" diyorsun...

Şimdi burada dikkat edilmesi ve fark edilmesi son derece gerekli, önemli bir incelik mevcut...

Hz. Muhammed bu konuşmayı **"Mi'râc"**ta yapmıştı da; sen de onu takliden bunları söylüyorsun; değildir olay!..

Hatırlayalım ki...

"Namaz müminin mi'râcıdır"!

Şayet, **"namazın mi'râc"** olursa, eğer sen de aynı olayları yaşıyabilirsen, o **"mi'râc"**ın neticesinde aynı şeyler senin için de oluşabilir... Yani, takliden yaptığın şeyin tahkikine erebilirsin... Yani bilinçsizce okuduğun şeylerin hakikatini yaşaman sonucunda, senin için kapasitene göre belirli idraklar ve hâller yaşanır...

Şunu kesinlikle bilelim ki!..

Dinde mevcut olan hiçbir şey, geçmişteki bir olayı **"anma-hatırlama programı"** değildir!..

Şayet o şeyin yapılması önerilmiş ise, yapılacak o şeyin, bilfiil yapan kişiye getireceği birtakım yararlar söz konusudur!..

Mesela Hz. Muhammed Mustafa (aleyhisselâm)'ın mi'râcta ulaştığı son noktada okuduğu "Et tahıyyatu" diye bilinen tâzim ifadesini ve buna alınan cevabı, biz -falanca yerin bilmem kaç sene evvelki kurtuluşunu anma gününü kutlar gibi- **mi'râcı kutlamak için tekrar etmiyoruz!..**

Anlamaya çalışalım...

"Namaz"dasın ve **"mi'râc"**ı gerçekleştirdin... Bunun sonucunda hitap ediyorsun:

"Et tahıyyatu lillâhi, ves salâvatu ve tayyibatu!.." diyorsun...

Ve buna karşılık **Allâh**'tan hitap geliyor **özünden, Zât'ından** kaynaklanan bir biçimde ve o anda **"söyler dilin oluyor";**

"Es selâmu aleyke eyyühen Nebiyyü ve rahmetullâhi ve berekatuhu"!..

Burada daha fazla derine girmek istemiyorum...

Ancak bilelim ki, sende o **Nübüvvet katmanı** ya da bir başka ifadesi ile o boyut, **potansiyel olarak** mevcut! Ve o boyut, sende **açığa çıktığı takdirde "Nebi"** olabilirsin!.. Ne var ki, bunun kendisinden sonra bir daha gerçekleşmeyeceğini de **Hz. Muhammed** bildirmiştir!..

Hepimiz, netice olarak **aynı, Allâh isimlerinden meydana geldiğimiz için, Zât ve Sıfat mertebeleri itibarıyla, hepimizde aynı kemâlât basamakları veya katmanları potansiyel olarak mevcuttur!..**

Gerek **Allâh** Zât'ı ve gerekse varoluşun tüm mertebeleri boyut boyut, katman katman varlığımızda mevcuttur!.. Ne var ki bu kemâlâtın açığa çıkması için yapımızı oluşturan isimler bileşiminin elvermesi zorunludur!..

İnsanlar, **hakikatleri itibarıyla hep aynı kemâlâta sahip olmalarına** rağmen, aralarında mertebe farklarının olmasının sebebi de işte bu inceliktir!..

Özümüzdeki **Hakikat ve Maarifi Billâh** kemâlâtını, Esmâ bileşimimiz dolayısıyla açığa çıkaramamamız, mertebe farklarını oluşturmaktadır...

Esmâ bileşiminin oluşturduğu **"ben"**lik ortadan kalkmadan, **"sen", "O"**nu fark edemezsin!.. Varlığındaki **"O"**nu fark ettiğin, gördüğün anda da, gören kendisi olur ve **"sen"** kalmazsın!.. **"Sen"** varken de, o boyut ortaya çıkmaz!..

Hani bu neye benzer?..

"Kale Rabbi eriniy..."; **"Bana görün Yâ Rabbi..!"**

Deyince, **Hz. Musa**'ya cevap geldi:

"Kale len teraniy..."; **"SEN, BENİ GÖREMEZSİN YÂ MUSA!.."** (7.A'raf: 143)

Yani, **"Musa var olduğu sürece, Musa 'Allâh'ı göremez"!..**

Allâh açığa çıktığı zaman da Musa kalmaz!..

Dolayısıyla, **"Et tahıyyatu..."** okunurken, **"sen" ortadan kalktığın zaman**, ilâhî hitap **sendeki "Nebi"**ye gider!..

"Sen var" olduğun zaman ise, o hitap sana ulaşmaz!.. Çünkü, o hitap **"Nebi"**yedir.

"ES SELÂMÜ ALEYKE EYYÜHEN NEBİYY"... diyor. **"Sen" "var"** sayıyorsan kendini, o hitap **"sen"**de kalır, Nebiye ulaşmaz; dolayısıyla **sana** ulaşmaz!

İşte ilâhî hakikati tanıma, **"Allâh'a erme", "Allâh'a vâsıl olma"** dediğimiz aşamalar içinde **Rasûle iman, Nebiye iman** bu yüzden çok önemlidir.

Ayrıca burada şunu da düşünmek lazım... Niye **"Nebi"**ye iman değil de **"Rasûl"**e iman?..

Neyse, bu da ayrı bir konu!.. Onu da isterseniz siz düşünün!

Evet, genel basit anlamıyla **Rasûle iman** gereklidir; çünkü **Allâh** gerçeklerini sana tebliğ ediyor... Bu bildirimin neticesinde de senin geleceğe dönük yaşantın söz konusu! Geleceğe dönük gerçekleri bilip öğreneceksin ki ona göre tedbir alıp, korunasın.

Gelecekteki tehlikelerden "**korunman**" gerektiğini sana bildiren **Rasûl...** Bu **"korunmanın"** nasıl olacağının açıklamasını **"Hz. Muhammed Neyi 'OKU'DU?"** isimli kitabımızda geniş olarak yaptık.

"Korunmak isteyenlere", Rasûle iman iki sebepten önemli ve gerekli;

Birinci sebep, **sonsuz yaşamın boyunca** karşılaşacağın tehlikelerden, azaplardan, sıkıntılardan korunabilmen... Bunun için de birtakım çalışmalar yaparak tedbirler alman zorunlu!..

İkinci sebep olarak da **Rasûle iman** etmen gerekiyor ki, kendi derinliğine, özüne inesin; derinliğinde özünde **ilâhî hakikatleri** bulasın! **Allâh** varlığı ile kaîm bir varlık olduğunu anlayasın, bilesin, idrak edesin!.. Elbette bunun gerçekleşmesi için de, önce **buna "iman etmen"** gerekiyor.

Sonra da, o **"İMAN"**dan ileri gelen çalışmaları ortaya koyarak, özündeki hakikate eresin!

İşte bu iki sebepten dolayı **"Rasûle İman"** zorunludur...

Kime zorunludur?.. Akıl sahiplerine! Beyin sahibi olup da, tefekkür edebilme özelliği, düşünebilme özelliği olan insanlara…

Şefkat, merhamet gibi duygular bütün hayvanlarda vardır; zaman zaman bunu ortaya koydukları hepimizin malûmudur.

İnsanı hayvandan ayıran özellik, şefkati, merhameti, iyilik yapması değil; akıl sahibi olması ve geniş tefekkür gücünün bulunmasıdır...

İnsanın şerefi, aklı kadardır!..

Güçlü akıl ise İMAN zorunluluğunu rahatlıkla fark edebilir...

Elbette ki bu **İMAN**, kendisine en yakın olandan başlayacak ve **“RASÛL”**ün kendisine yani **“Rasûllüğüne”** olacaktır... **“O”**nun **Rasûllüğüne “iman”** edecektir; ki daha sonra da **Rasûl**’ün bildirdiklerine iman etsin!.. Ve böylece **aklıyla, iman yolunda** yürümeye başlasın...

Bu arada **Rasûle İMAN** hususunda bir inceliği de gözden kaçırmayalım...

Bizler, **Rasûle iman** ile mükellefiz!

Bu konuda muhatabımız, Rasûlullâh (aleyhisselâm)**’dır!**

Bize tebligatını yapmıştır... Artık bizler, ya buyurduklarını nazarı dikkate alır, gereğini yapar, kendimizi kurtarmaya bakarız; ya da aldırmayız ve sonuçlarına katlanırız!..

Rasûlullâh ile kişi arasında, ne mertebede veya etikette olursa olsun, hiçbir din görevlisine yer yoktur!

Esasen **“din görevlisi”** diye bir şey yoktur **İslâm Dini**’nde!

“İslâm Dini”nde ne teşkilatlar vardır, ne de müesseseler!..

Ancak insanlar, topluluk hâlinde yaşamaktan dolayı daima belli yöneticiler seçmeye alıştıkları için, Din olgusunu da bir görev hâlinde

kabullenmişler; sonuçta **Dinsel idareciler** ve **idare edilenler** sınıfları ortaya çıkmıştır!

Şu anda dünya üzerinde, "ALLÂH" adına konuşma ve hüküm verme, yargılama yetkisi kimsede mevcut değildir!.. Ve olamaz da!

Ancak insanların belli bir kısmı kendi aralarından birisine, sen bize önder ol, deyip başlarına geçirirlerse, o kişi de onların başı olur!..

Kesin gerçek şudur ki;

Dünya'da ve âhirette tek gerçek muhatabınız; size İslâm Dini'ni tebliğ eden RASÛLULLÂH MUHAMMED MUSTAFA (aleyhisselâm)**'dır!..**

Bu sebepledir ki, biz **"MUHAMMEDÎYİZ"** diyoruz; ve bununla da iftihar ediyoruz!..

Evet, **"Rasûle iman"**ın gereklerini de sanıyorum böylece anlattık.

Sıra geldi **"vel yevmil âhir"**e...

15

"VEL YEVMİL ÂHİR"... KIYAMET SÜRECİNE...

Bu ifadeyi iki şekilde anlamak mümkün:

"Vel yevmil âhir"nin başındaki **"v"**, yani arapçadaki **"vav"** harfini tek başına bağlaç olarak düşünüp, **"EL YEVM'İL ÂHİR"** şeklinde anlamak da mümkündür bize göre; **"Vel yevmil âhir"** de diyerek **"VE Yevmil âhir"** diye anlamak da...

"VEL YEVMİL ÂHİR" gibi ele alırsak; **"<u>Ve daha sonraki an'a</u>"** şeklinde çıkar anlam...

"v'EL-YEVM'İL ÂHİR" diye anlarsak; **"âhiret günü"** diye kastedilen **"kıyamet"** anlaşılır!..

Buna karşın birinci okuyuş itibarıyla ise, **"içinde bulunduğun andan sonra gelen diğer anlar"** anlamınadır.

"YEVM"; esas itibarıyla günlük kullanışta bildiğimiz, 24 saatlik gün diye de anlaşılabileceği gibi; **"AN"** anlamına da gelir...

Bizim bildiğimiz **"gün"**lük anlamın esas itibarıyla madde dünyasına, beş duyuya bağlı, **izafî-göreceli** bir ifade olması hasebiyle; daha doğru gerçek anlamı **"AN"**dır.

Bu sebepledir ki, **"Ve daha sonraki 'an'lar"** deyince; bu **"daha sonraki 'an'lar"** ifadesinden, insanın yaşamının sonsuz olması, sürgit devam etmesi anlaşılır.

Yani içinde bulunduğun her **"an"**dan sonraki **"an"**da var olacağın; hiçbir zaman **"yok"** olmayacağın anlaşılır!.. Bu birinci mânâsı...

"Vel yevmil âhir", yani **"bulunduğum andan sonraki bir anda da var olacağıma"** derken işaret edilen **"sonraki bir an var"** ve bu sonraki **"an"**lar hiç sonu gelmeksizin sonsuza dek devam edip gidecek!.. Kabir âlemi veya berzah âlemi, kıyamet âlemi, mahşer âlemi, sırat yaşamı, cennet ve cehennem yaşamı şeklinde, çeşitli aşamalarda devam edecek olan, böylesine sürgit bir yaşam mevcut...

Bir de **"EL YEVM'İL ÂHİR"**de ki **"EL YEVM"**, yani **bilinen o meşhur 'AN'!..**

Nedir o meşhur **"AN"?..**

"Büyük kıyamet" diye bilinen, bahsedilen zaman süreci!..

Böyle bir sürecin de yaşanacağı...

Berzah âlemindeki, **kabir** âlemindeki **"an"**lardan sonra; **bütün insanların ve cinlerin bir araya geleceği** ve Dünya'da yaşadıkları anların hâsılasını, sonuçlarını, semeresini görecekleri toplu yaşam **"AN"**ı!..

"Küçük kıyamet" diye bahsedilen, yani **"ölüm"** denen **"beden değişimi"** anından sonraki bireysel yaşama anları!..

Demek ki biz **"VEL YEVMİL ÂHİR"** dendiği zaman burada iki mânâ anlayacağız:

Bir; sonsuza dek sürüp gidecek olan bir yaşam... **"Yok"** olmanın söz konusu olmadığı, sınırsız devam edecek olan yaşam **"an"ları...**

İki; bütün **insan**ların ve **cin**lerin -yani **uzaylı** denen o varlıkların- toplu olarak bir boyutta, bir ortamda gelip; dünya yaşamlarının semeresini, neticesini görecekleri süreç!

“Vel yevmil âhir” anlayışı, ele aldığı esaslar itibarıyla, birçok -din adı verilen- inanış ile **İslâmiyetin** farkını oluşturan başlıca konulardan biridir.

Geçmiş birtakım inanış şekillerinde, mesela Budizm’de, Konfiçyus dininde v.s.de **“Âhiret günü”** denen, **“ölümden sonraki bu sonsuz yaşamın devamı ve bütün insanların ve cinlerin bir araya gelip yaptıklarının sonuçlarını görme süreci”** anlayışı ve inanışı yoktur.

Ayrıca, **reenkarnasyon inancını reddeden “Âmentü”**deki hüküm burası!..

Bütün **ins ve cin**, yani madde boyutunda yaşayan insanlar ve madde ötesi dalga (wave) boyutta yaşayan **uzaylı** denen, **cin** denen, **şeytan** denen, **İblis** denen varlıkların yaşadığı şu boyutun sonsuza dek ileriye dönük olarak devam etmek suretiyle; bir gün hepsinin bir araya gelip Dünya’da yaşadıklarının ve yaptıklarının sonuçlarını görmeleri olayı söz konusu, **İslâm** Dini’nde... Ve bu da **“Vel yevmil âhiri”** diye ifade ediliyor.

Oysa, **İSLÂM DIŞI İNANIŞLARDA, İSLÂM DİNİ’NDE YERİ OLMAYAN *tenasüh* veya *reenkarnasyon* diye bir olay var!**

Böyle, **insanların ve cinlerin** yaptıklarının neticesini yaşayacakları özel bir süreç söz konusu değil onlarda!..

Dünya’da yaşıyor; ölüyor, ondan sonra ruh olarak bir yerlerde kalıyor, ruh olarak tekrar dünyaya geliyor, bir bedene giriyor! Ama hayvan bedenine giriyor, ama insan bedenine giriyor ve bu bedenlerde yaşamına devam ediyor!..

Sonra tekrar tekrar gidiyor, sonra tekrar dünyaya geliyor!..

Eski dildeki adı **tenasüh olan, günümüzde reenkarnasyon diye bilinen bu inancın kökeni de Hind felsefesi!**

Bu tekrar tekrar dünyadan gidip; madde ötesi boyuta, ruh boyutuna geçip; sonra tekrar madde boyutuna dönmek denen olayın var olmayışı, **"Vel yevmil âhiri"**de vurgulanıyor!

"NİHAYET ONLARDAN BİRİNE ÖLÜM GELDİĞİNDE DEDİ Kİ: 'RABBİM BENİ (dünya yaşamına) **GERİ DÖNDÜR.**

TÂ Kİ (önemsemeyip) **UYGULAMADIĞIM ŞEYLERDE** (iman üzere yaşamda, kuvveden fiile çıkarmadıklarımda) **SONSUZ GELECEĞİME YARARLI ÇALIŞMALAR YAPAYIM!'... HAYIR** (geri dönüş asla mümkün değil)**! ÖYLE BİR ŞEY SÖYLER Kİ GEÇERLİLİĞİ YOKTUR** (sistemde yeri yoktur)**! ARKALARINDA YENİDEN BÂ'S OLUNACAKLARI SÜRECE KADAR, BİR BERZAH** (boyutsal farklılık) **VARDIR** (geri dönemezler; reenkarnasyon da {ikinci defa dünya yaşamı} mümkün değildir)**!**

SUR'A ÜFLENDİĞİNDE (yeni bir bâ's için süreç başladığında)**, O GÜN ARALARINDA NİSPETLER** (beşerî, bedensellikten kaynaklanan mensubiyetler, akrabalıklar, etiketler; dünyada birbirlerini tanımalarını sağlayan görünümleri) **OLMAYACAK! SUALLEŞMEZLER DE** (dünyadaki nispetlere/iletişime göre birbirlerini sormazlar da)**."** (23.Mu'minûn: 99-101)

Âyetleri, bu inancın tamamıyla safsata olup, **İSLÂM'DA YERİ OLMADIĞINI vurgular...**

Diğer adına din denen inanışlarda, Mısırlılarda Hindularda vs.de ise bu düşünce vardır.

Hâlbuki **İslâmiyet**, vahye dayanan **Din** olarak, bu olayı reddedip; **"Bu Dünya'da yaşarsın, ölümü tadarsın; ondan sonra ruh bedenle içine geçtiğin berzah âleminde kıyamete kadar yaşamına devam edersin; bu arada tekrar Dünya'ya geri dönüş yoktur"** diyor...

Dünya'ya geri dönme yolu kapalı olduğu için, senin ölüm ötesine hazırlanman için, tek şansın Dünya'da yaşadığın günlerdir!

Eğer Dünya’da yaşadığın günleri, ölüm ötesi yaşama gereken biçimde hazırlanarak geçiremezsen, hazırlanamazsan; bu günleri hazırlık safhası olarak değerlendiremezsen; öldükten sonra bir daha Dünya’ya geri gelmeyeceğin için, bu imkânı kaçırmış ve bu hakkı yitirmiş olursun!.. Ve ölüm ötesi yaşamda, kabir âleminde kıyamete kadar birtakım azaplar, ızdıraplar senin için söz konusu olur; o bildirilen ortama hazırlanmadığından dolayı!

Nihayet kıyamet sürecinde de, mahşer yerinde, diğer bütün dalga (wave) yapılar yani diğer varlıklarla; **“uzaylı veya cinnî”**, ne dersen de, o varlıklarla bir arada, mahşer yerinde toplu hâlde yaptıklarının sonuçlarını yaşarsın; diyor.

Hâlbuki öbür anlayışta, yani **İslâmiyet dışı olan reenkarnasyon anlayışında**; *ya sen bu Dünya’da yaşarsın, bu Dünya’da yaşayıp elde ettiklerine göre ölüm ötesi yaşama geçersin; orada ruh beden olarak kalırsın; iyiysen daha mükemmel bir insan olarak tekrar Dünya’ya yeni bir bedene girerek gelir ve başka bir toplumun içinde yer alırsın... Ya da, kötü bir insansan daha kötü bir insan bedenine veya hayvan bedenine bürünerek, tekrar bir kedi veya köpek, sürüngen olarak bedenlenmiş bir hâlde Dünya’ya geri gelebilirsin*; denmektedir!

Reenkarnasyona inananlar da iki sınıftır...

Bir kısmı, bir daha Dünya’ya hayvan olarak gelme imkânı var, diyor... Hayvan olarak gelebilirsin diyor!..

Bir kısmı da hayır, hayvan olarak gelmek yok ama, kötü bir insan olarak gelirsin, yeniden çile, belâ, sıkıntı çekersin diyor.

Bu her iki olay da netice olarak İSLÂM DİNİ DIŞI bir inanış biçimi olan reenkarnasyondur.

Ve bugün **“*uzaylılar*”** olarak kendini tanıtan **cinler de** ilişkide bulundukları kişilere, gerek ***“biz uzaylıyız”*** diyerek; gerekse de ***“biz daha önce Dünya’da yaşamış kullarız”*** diyerek **reenkarnasyonu** telkin ediyorlar!..

Böylece de **reenkarnasyona** inananlar, farkında olmadan, **"Âmentü"**deki **"Vel yevmil âhiri"** kısmını reddetmiş oluyorlar; bu konunun **Kurân'da dayandığı âyetleri inkâr etmiş oluyorlar; imandan çıkıyorlar!..**

Uzaylı veya cin denen varlıkların veya kendini falancanın ruhu diye tanıtan bu varlıkların en büyük özelliği de insanı itikat yönünden saptırması, **İslâm itikadı dışına kaydırmasıdır**, dedik. Esasen bu konu çok detaylı bir şekilde **"RUH İNSAN CİN"** isimli kitabımızda incelenmiş olduğundan, daha detaylı bilginin oradan elde edilmesini öneririz...

İşte bu yüzdendir ki, bu **"Vel yevmil âhiri"** inancı, **reenkarnasyon** olayına inanan İslâm dışı inanışlarla İslâm dini arasında çok önemli bir sınır çizmektedir.

Yine bu varlıklar, yani kendini "***uzaylı***" diye tanıtan ya da "***dünyadan geçmiş evliyaullâhın ruhlarıyız***" diye tanıtan bu **"CİN"** denen varlıklar; Nebi ve Rasûlleri de sanki bir **"medyum"**muş gibi gösterip; Nebilik mertebesinin özelliklerini basitleştirip; her **"medyum"**u **"Nebilik mertebesindeymiş"** gibi empoze etmektedirler!

Nebiliği de medyumluk seviyesine düşürüyorlar!

Nebi, medyumluk seviyesine düştüğü zaman; zaten herkes bir medyum, kendileri de birer medyum, dolayısıyla Nebilerle aynı mertebede olmuş oluyorlar.

Hatta bazı ***"uzaylı"*** diye kendini tanıtan **"CİNLER"** daha da ileri giderek "***Hz. MUSA ve Hz. MUHAMMED'in kendileri gibi birer CİN olduğunu***" kendi kutsal dedikleri **"ALTIN ÇAĞ BİLGİ kitapları"**nda yazıyorlar...

İşte bu şekilde, **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ı medyummuş gibi değerlendirmeye tâbi tutarak, işi sıradan bir olay hâline getiriyorlar... Kendileri de **"medyum"** olduğu için ***"biz de vahiy alıyoruz"*** diyorlar... Elbette şeytandan!

Bazıları da, **"vahiy alıyoruz"** demiyorlar da, **"mesaj alıyoruz"** diyorlar!.. Fark etmez! **"Mesaj veya vahiy"** de!.. Neticede nereden, kimden alınıyor bu mesaj?..

Medyumun aldığı mesaj, ya ilâhî bir kattan **melek** yoluyladır, vahiydir; o takdirde, **"ben Nebiyim"** iddiasındadır kişi!.. Veya melek aracılığı ile aldığı bir vahiy değildir, o zaman kimden alıyor bu mesajı?..

Esasen meleklerle görüştükleri düşüncesi kesinlikle yanlıştır! Şu sebepten…

Meleklerden gelen her bilgi kesin **doğru**dur! Hâlbuki bu kişilerin kendilerini **"melek" diye tanıtan** varlıklardan aldıkları bilgiler, sürekli **yanlış** çıkar! Söyledikleri olayların zamanları hiçbir vakit, zamanında çıkmaz!.. Melek kesin zaman verir ve meleğin söylediği kesin doğru çıkar... Meleğin bildirdiği olayda değişiklik olmaz.

Bunların **cinlerden aldığı bilgilerse**, çoğunlukla yalan çıkıyor; arada ender olarak doğru çıkıyorsa da, verdikleri zamanlar, hiçbir vakit tutmuyor ya da gerçekleşmiyor...

Bu duruma göre **Allâh**'tan almıyorsa bu mesajı; melek vasıtası ile vahiy yoluyla **Allâh**'tan almıyorsa; o zaman geçmiş kişilerin ruhlarından olabilir mi acaba?!!

Ne var ki geçmiş kişilerin ruhlarından medyumun mesaj alamayacağını geniş bir şekilde izah ettik **"RUH İNSAN CİN"** kitabında.

Eğer gerçekten "uzaylılar"sa bunlar; yani başka bir galaksiden gelmiş, özel varlıklarsa; o zaman da, onların kendi teknolojilerine göre bizde olmayan teknolojiye ait bir araç vermeleri gerekir... Versinler böyle bir araç; veremezler!

Dünya üzerinde bugüne kadar dış bir galaksiden gelmiş bir varlığın verdiği, bizde olmayan bir teknoloji ile oluşturulmuş teknik bir araç söz konusu değildir! Ve olamaz da!..

Çünkü uzaydan, başka bir galaksiden bir varlık gelmesi mümkün değildir; olanaksızdır!

Bunlar, bizim Güneş sistemimizde yaşayan -galaksi bile demiyorum bakın- büyük bir kısmı da Dünya üstünde aramızda yaşayan, eskilerin **"CİN"** diye adlandırdığı, tanımladığı; bizim Dünya'mız üzerinde ve uzayında yaşayan varlıklardır!..

Eskiler de buna **"cin"** demiş... İsmi önemli değil!..

Bunlar insanın düşmanıdır! Bu düşmanlığın ana sebebini ilk bölümlerde izah etmiştik...

Cinlerin, insanın düşmanı olmasının bir başka sebebi de şudur:

Ölüm ötesi yaşamda, madde bedeni terk eden insan, dalga (wave) bedenle var olacak... Holografik dalga (wave) bedenli, **"uzaylı"** denen, **"cin"** denen varlıkların bedenleri de insanınki gibi holografik dalga (wave) bedendir...

Eğer siz Dünya'da **Allâh Rasûlü**'nün bahsettiği bir biçimde, birtakım çalışmalar yaparsanız, bu dalga (wave) bedeniniz gerek ilim, gerek enerji yönünden cinlerden çok daha güçlü olacaktır...

O takdirde de **"cin"** denen **"uzaylı"** denen bu varlıklar, sizin üzerinizde tasarruf edemez hâle gelecektir! Hâlbuki onlar, sizin üzerinizde hükmetmek, tasarruf etmek isterler...

Nitekim âyette de;

"<u>EY CİN TOPLULUĞU, GERÇEKTEN İNSANLARIN ÇOĞUNLUĞUNU HÜKMÜNÜZ ALTINA ALDINIZ</u> (hakikatten uzaklaştırdınız)**!"** (6.En'am: 128) diye hitap edilir onlara...

Dolayısıyla bütün müslümanların **KUR'ÂN ve RASÛLULLÂH'A "iman" esaslarına** dayalı bir biçimde yaptığı çalışmaları engellemek amacıyla, **her türlü saptırıcı fikirleri** insanlara empoze ederler!

Böylelikle de insanları bu çalışmalardan alıkoyup, güçsüz bir biçimde, ruh beden yaşamına geçirtmek isterler; ki o beden yaşamında

da onları rahatça tasarruf altına alıp, onlarla istedikleri gibi oyalanıp eğlensinler!

Evet, işte **"Yevmil âhir"**in kapsamına giren konular da özetle bunlar...

Şimdi geldik nereye?..

16

“VE BİL KADERİ”... KADERE...

Bu sözde **“vel yevmil âhiri”**den sonra, **“ve kadere”** dememiş, **“VE BİL KADERİ”** demiş. **“B”** harfini yine getirmiş burada başa koymuş.

Bunun mânâsı:

“Nesnenin kaderi kendisinde mevcut olarak, o nesne var olmuştur” demektir.

Oluşan birim, kaderi kendisinde mevcut olarak o kaderle mevcut olmuş, var olmuş demektir.

“B” harfinin oluşturduğu mânâ burada odur.

Yani, rastgele bir kader değil!..

Dışarıdaki birinin yazdığı bir kadere göre, ben varım ve ben o programı uyguluyorum, gibi değil!..

Kaderi kendinden gelen bir biçimde, kendi varlığında; kendi programı yapısında, özünde mevcut bir biçimde var olmuş, demektir.

Burası çok önemli ve ince bir noktadır.

"Kadere iman"ın esaslarını yani neye ve nasıl **iman** edilmesi gerekliliği esaslarını, âyetlerle ve hadislerle izah edeceğim.

Şimdi burada üzerinde durmak istediğim husus şudur:

Birim, varoluş gayesine uygun bir programla yüklenir; ki bu oluş birimin **"fıtratı"** diye bilinir!.. Daha doğrusu **programı**, gelen melekî-kozmik etkilerle beyne yüklenir!.. O birimin manevî sûreti, onun programıdır; yani **"fıtratı"**dır; yani **kaderi**dir!

Bu hususa işaret eden âyet;

"KÜLLÜN YA'MELU ALÂ ŞAKİLETİH" (17.İsra': 84)

"HERKES YARATILIŞ PROGRAMI (fıtratı - şâkılesi) **DOĞRULTUSUNDA FİİLLER ORTAYA KOYAR!.."**dır.

Bu hususa işaret eden çok önemli bir âyet daha var:

"FEEKIM VECHEKE LİDDİYNİ HANİYFA..." (30.Rûm: 30)

"**VECHİNİ** (şuurunu) **HANÎF OLARAK** (tanrıya tapınmaksızın, Allâh'a şirk koşmaksızın) **O TEK DİN'E YÖNELT!"**

Hz. Rasûlullâh (aleyhisselâm)'a bu şekilde bir gerçek bildirildikten sonra **evrensel sır açıklanıyor** ve bir **gerçek** daha **vurgulanıyor:**

"FITRATALLÂHİLLETİY FETAREN NASE ALEYHA* LÂ TEBDİYLE Lİ HALKILLÂH* ZÂLİKED DİYNÜL KAYYİMÜ, VE LÂKİNNE EKSERANNASİ LÂ YA'LEMUN" (30.Rûm: 30)

"FITRATALLÂHİLLETİY FETAREN NASE ALEYHA*":

"**O ALLÂH FITRATI'NA** (beynin ana çalışma sistem ve mekanizması) **Kİ, İNSANLARI ONUN ÜZERİNE** (o ana sistem ve mekanizmayla) **YARATMIŞTIR!"**

Allâh’ın belli bir gayeye yönelik bir biçimde, belli bir programla meydana getirmesi ile vardırlar.

Allâh onlarda hangi isimlerin mânâlarını açığa çıkarmayı dilemişse, o isimlerin mânâlarını açığa çıkarmaya uygun bir beyin programıyla oluşurlar ve o beyin programının gereğini meydana getirirler!.. Ve bu program da asla değişmez!

“LÂ TEBDİYLE Lİ HALKILLÂH*”:

“ALLÂH YARATIŞINDA DEĞİŞME OLMAZ!”

Bazı müfessirler buradaki **“tebdiyle”; “ona bedel bulunmaz”** şeklinde tercüme etmişlerse de; buradaki esas ağırlıklı mânâ **“değişmezliktir”.**

Yani, **“O ne gaye ile var olmuşsa, o gaye üzerine yaşamına sonsuza dek devam eder”**dir bunun mânâsı... Ve zaten:

“ZÂLİKED DİN’ÜL KAYYIMU”:

“İŞTE BU, DİN-İ KAYYİM’DİR (sonsuz geçerli Sistem, Sünnetullâh’tır)**...”**

Hükmü de bunu hemen tamamlıyor ve ondan sonra diyor ki:

“VE LÂKİNNE EKSERAN NASİ LA YA’LEMUN”:

“NE VAR Kİ İNSANLARIN ÇOĞUNLUĞU (bu gerçeği) **BİLMEZLER.”**

Ya nasıl bilirler; işte bugün herkes nasıl biliyorsa öyle bilirler... İşin bu gerçeğini bilmezler!

İşte **Allâh**’ın, insanların her birini belli bir gayeye uygun olarak, kendindeki mânâları seyretme amacına dönük **“fıtrat”**la halketmesi konusunu, isteyenler **“TEK’İN SEYRİ”** isimli kitabımızda ve **“Öz’ün Seyri”** ve **“Tekliğin Esasları”** isimli kasetlerimizden dinleyebilirler.

Şimdi, belli bir program üzere kendi kaderi ile, **“fıtratı”** ile var olmuş olan insanın; sadece kendi çizgisini, kaderini yaşayacağı hususunu vurgulayan; **kadere iman** esasını anlamamıza yardımcı olacak bazı açıklamalar yapmaya çalışalım...

17

KADERE İMAN

"**ARZDA** (bedeninizde - dış dünyanızda) **VE NEFSLERİNİZDE** (iç dünyanızda) **SİZE İSÂBET EDEN HİÇBİR MUSÎBET YOKTUR Kİ, BİZİM ONU YARATMAMIZDAN ÖNCE, BİR KİTAPTA** (ilim boyutunda oluşmuş) **OLMASIN! MUHAKKAK Kİ BU ALLÂH ÜZERİNE ÇOK KOLAYDIR!** (Bunu bildiriyoruz) **Kİ ELİNİZDEN KAÇANA ÜZÜLMEYESİNİZ VE SİZE VERDİĞİ İLE DE SEVİNİP ŞIMARMAYASINIZ! ALLÂH ÇOK ÖVÜNEN KİBİRLİ HİÇBİR KİMSEYİ SEVMEZ!"** (57.Hadiyd: 22-23)

Kader konusu, insanlığı asırlar boyu meşgûl etmiş bir konudur. Ve genellikle de, bu konuya çok net açıklamalar getiren **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın açıklamaları yeterince değerlendirilememiş; yaşam içinde bu uyarılar ve ilgili âyetlerin mânâları yerli yerine oturtulamamış; bu yüzden de **"kader"** konusundan insanlar son derece ürkmüşler, korkmuşlar ve hatta bu konuyu konuşmaktan kaçınmışlardır.

Ne var ki; **"kader"**e hakkıyla **iman** etmek için, önce **"kader"**in ne olduğunu bilmek lazım!..

Zira Âmentü'nün esaslarından biri olan "kadere iman", gerçekte ancak "kader"in ne olduğunu bildikten sonra mümkündür... Aksi takdirde sadece "kader" ismine iman edilmiş olur!

Bilmediğiniz bir şeye "iman" etmek, ancak, o bilmediğiniz şeyin **"ismine iman etmek"** demek olur! Oysa önemli ve gerekli olan, o şeyin **"ismine"** değil **"mânâsına iman"** etmektir!

"Kader" konusunu anlayabilmenin tek bir yolu vardır... O da **ALLÂH**'ın **Vahdâniyetini, Tekliğini, Ahadiyetini ve Vâhidiyetini** kavrayabilmekten geçer!

Şayet bir kişi, **ALLÂH**'ın **"Vâhidiyet ve Ahadiyet"**ini kavrayamamış ise; o kişinin **"kader"** konusunu idrak edebilmesine asla ve asla imkân yoktur!

Zira **"Kader"** konusunu idrak edebilmenin yolu, önce de vurguladığım gibi, **Allâh'ın Vâhidiyetini ve Ahadiyetini** idrak edebilmekten geçer!

Bunu da herkese anlatabilmek mümkün olmadığı için, **"kader"** konusunun **derinliğine** genellikle girilmemiş...

Allâh'ın **"Vâhidiyet"** ve **"Ahadiyet"**ini bugüne kadar çeşitli kitaplarımızda ve sohbetlerimizde genişliğine, derinliğine anlattığımız için; sanıyorum bu kitabımızda da artık **"kader"** konusunun detaylarına girmek gereği hâsıl oluyor.

"Kader" konusunu çözmede çeşitli yanılgılara düşülmesinin en başta gelen sebebi, her seviyeden insana hitap etmesi dolayısıyla, **Kur'ân-ı Kerîm**'deki **"iki yönlü anlatım"** tarzıdır.

Kur'ân-ı Kerîm, "ALLÂH" isminin mânâsını tarif sadedinde iki usül, iki yol tatbik eder;

Birincisi, **"ALLÂH"** isminin işaret ettiği anlamın, <u>**insanın anlayışına *göre***</u> tarifidir.

İkinci tarz **"ALLÂH"**ın anlatımı ise **"ALLÂH'ın bizâtihi kendisini"** tarif edişidir.

Bu iki yoldan **"ALLÂH"** tarifinin **Kurân**'da, herkesin anlayacağı bir ifadeyle yer almaması, **"*olayın bütünlüğünü idrak edemeyen*"** insanlarda çelişkileri meydana getirmiş ve bu çelişkilerin sonunda da olayı çözemeyenlere *göre* büyük bir kaos oluşmuştur!

İşte bu kaosun sonucunda da **"kaderi"** değişik mânâlarda anlayan çeşitli **"anlayış"**lar yani **"mezhep"**ler meydana gelmiştir.

Kur'ân, bir yönüyle, **"insanın anlayışına *göre*" "ALLÂH"** ismiyle işaret edileni tarif eder demiştik...

İnsanın anlayışına *göre* **"ALLÂH"**ı tarif tanımlamasına uygun düşen en açık seçik âyet, **"ÂYET'EL KÜRSÎ"** ismiyle bilinen, Bakara Sûresi'nin 255. âyetidir...

Bunun yanında;

"'HÛ'DUR, EVVEL, ÂHİR, ZÂHİR, BÂTIN ("HÛ"dan gayrı olarak hiçbir şey yoktur)**!"** (57.Hadiyd: 3)

"BİZ ONA, ŞAH DAMARINDAN DAHA YAKINIZ!" (50.Kaf: 16)

"NEFSLERİNİZDE (Benliğinizin hakikati)**! HÂLÂ** (fark etmiyor) **GÖRMÜYOR MUSUNUZ?"** (51.Zâriyat: 21)

"NE YANA DÖNERSEN VECHULLÂH KARŞINDADIR (Allâh Esmâ'sının açığa çıkışıyla karşı karşıyasın)**!"** (2.Bakara: 115)

Gibi daha birçok âyetler, hep **"ALLÂH"ı, insanın anlayışına *göre*** tarif eden âyetlerdir.

Bunu biraz daha açalım.

Mesela **"Âyet'el Kürsî"**de, **Bakara** Sûresi'ndeki bu âyeti kerîmede buyurur ki:

"...LÂ TE'HUZUHÛ SİNETÜN VELA NEVM..."

"...O'NDA NE UYUKLAMA (âlemlerden bir an için olsun ayrılık)**, NE DE UYKU** (yaratılmışları kendi hâline bırakıp kendi Zâtî dünyasına çekilme) **SÖZ KONUSUDUR..."**

Bilindiği gibi **"uyuma, uyuklama"** hâlleri insana, hayvana ait özelliktir!.. Burada, insanda veya hayvanda oluşan bir hâle ***nispetle***, bu hâle ***GÖRE*** **"Allâh"**ı tanımlıyor ve denilmek isteniyor ki, **"O" insandaki bu hâlden münezzehtir!..**

Yani, gerçekte, burada **"O"nun ne olmadığı, neye benzemediği** anlatılıyor!.. **Ne olduğu değil!..** Ve insana ***GÖRE!..***

İşte **Kur'ân-ı Kerîm**'de görülen bu gibi tanımlamalar; yani **beşerî değer yargılarına, beşerî kabullere, beşerî vasıflara GÖRE** yapılan tanımlamalar, **insanın anlayışına** ***izafetle*** yapılan, ***"yaklaştırıcı"*** tanımlamalardır!..

Bunlar hiçbir zaman, mutlak mânâda olduğu üzere, "Allâh"ı anlatmaz!

Sadece, insanlardaki çeşitli **tanrı, ilâh kabullerinin** dayandığı özellikleri ortadan kaldırmak, silmek, yok etmek amacıyla kullanılan tanımlamalardır bunlar...

Çünkü insanlar, on binlerle sene ötesinden gelen bir biçimde, hep **tanrı**lara veya daha gelişmiş hâli ile ***"tek tanrıya"*** tapınma anlayışı içinde olmuşlardır!

Oysa bu anlayışın zirvesine ulaşmış ve onu açıklamakla görevlenmiş olan **Efendimiz Rasûlullâh** sallâllâhu aleyhi vesellem; **"tanrı ve tanrı kavramının yokluğunu"; "sadece ALLÂH'ın var olduğunu"; "ALLÂH"** ismiyle işaret edilen varlığın **"tanrılık kavramından münezzeh"** olduğunu tebliğ ile görevlenmiş olarak; **Kur'ân-ı Kerîm**'de, öncelikle **"ALLÂH"** isminin mânâsının ne olduğunu çok açık seçik bir biçimde vurgulamıştır.

Şayet biz, **gerçek mânâda "ALLÂH"** isminin mânâsını anlamak istiyorsak, **Kur'ân-ı Kerîm**'deki, **beşere *göre* "ALLÂH"ı tarif eden** âyetlerin sırrını anlamalıyız.

Sonra da buradan ilerleyerek, **ALLÂH'ın bizâtihi "ALLÂH"ı anlatması** tarzındaki âyetlerin sırrına ermeye çalışmak mecburiyetindeyiz!

Eğer gerçekten **Allâh**'ı istiyorsanız, beşerî değer yargılarından, beşerî kavramlardan arınıp, saflaşıp; **Allâh**'ın bizâtihi kendisini anlatışına; **kendine göre kendini anlatışına** kulak vermek; bütün algılama araçlarımızla, bütün duyularımızla bu hitaba yönelmek mecburiyetindeyiz!

Eğer bunu gerçekleştirememişsek, asla ve asla **"kader" olayını** ve **"kader sırrını"** da anlamamız mümkün olmayacaktır.

Bu takdirde de **"tanrı ve tanrılık kavramına"** dayalı bir biçimde; **"tanrı ve tapınanı" ikileminin** getirdiği bir düşünce yapısıyla; bir **"tanrının iradesi"**nden, bir de **"tanrıya tapınanların"** iradesinden söz etmek anlamına gelen şekilde, **"irade-i küll" - "irade-i cüz"** ikileminden kendimizi kurtaramayız!

Eğer gerçek anlamda **"kader sırrına"** vâkıf olmak istiyorsak, önce kelimede değil, lafızda değil, "**özde birliği**" kavramak zorundayız!

"Özde biriz" derken, **"Sen ben o var, ama hepimizin özü birdir"** değildir bunun mânâsı!

"Gerçek varlık olarak sadece ALLÂH mevcuttur ve O'nun dışında, O'nun gayrısı olarak, hiçbir varlık vücud sahibi değildir" şeklindedir bunu mânâsı...

Evet, buraya kadar beşerî değerlere ve beşerî anlayışa **GÖRE, ALLÂH**'ın tariflerinden söz ettik... Ve bu, insanların, tanrı kavramından kurtulması, **"ALLÂH"**ın ne olduğunun biraz daha iyi bir ölçüde tanınabilmesi için gerekli olan tariflerdir bunlar; dedik...

Mesela;

"ÖNCE VE SONRA, VE APAÇIK ORTADA OLAN VE ALGILANANLARIN ARDINDAKİ HEP O'DUR!" (57.Hadiyd: 3) âyetini ele alalım.

Mutlak mânâda, *ayrı ayrı bir **"zâhir"**, bir **"bâtın"** vardır da, **bunların hepsi de "O"**dur;* değildir burada anlatılmak istenen!..

Burada, **"insana, insanın algılama araçlarına yani beş duyusuna *göre*, yani insana *izafetle "ZÂHİR"* vardır, *"BÂTIN"* vardır"**; gerçeği anlatılmak istenmektedir.

Yani, insanın algılayabildiği, tespit edebildiği zâhirdir; tespit edemediği bâtındır! **"O" ise zâhir ve bâtın diye bilinen Tek'tir**; anlamına işaret edilmektedir.

Ayrıca burada, **"O" kelimesi ile işaret edilen varlık, senin hem tespit edebildiğin, hem de edemediğin her şeyin orijinidir**; vurgulaması yapılmaktadır.

Görüldüğü üzere burada yapılmakta olan tarif, **insanın algılama sistemine *göre*** yapılan tariftir! İnsanın algılama organlarının var ya da yok kabul ettiği şeylere ***GÖRE*** yapılan bir tariftir! **Mutlak mânâda, "ALLÂH"ı tarif değildir!**

Veya bunun gibi bir başka kabulleniş vardır!

Mesela **"ALLÂH"**ın **"Kıdem"** ve **"Bekâ"** sıfatlarından söz edilir... **"Önceliksiz"** oluşu; ya da **"sonsuz"** oluşu gibi!

Hâlbuki **"ALLÂH", "öncelik"** veya **"sonralık", "devamlılık"** veya **"devamsızlık"** gibi kavramlardan **berîdir, münezzehtir!** Çünkü, **"O", "ALLÂH"**tır!..

Hadîs-î şerîf'te buyrulmaktadır ki;

"KÂN'ALLÂHU VELEM YEKÛN MEAHU ŞEY'A!"

"ALLÂH VARDIR VE O'NUNLA BERABER HİÇBİR ŞEY MEVCUT DEĞİLDİR!"

Eğer bu uyarının mânâsını idrak edersek, fark ederiz ki, **böylesine "TEK" olan bir varlığın, önceliğinden veya sonralığından söz edilemez!**

Çünkü **"öncelik"** ve **"sonralık"** kavramı, var kabul edilenlere ***göre*** oluşmuş bir kavramdır... Hâlbuki **"ALLÂH sonsuz ve sınırsız Tek"**tir, diyoruz ya!..

Şimdi dikkat ediniz, **"sonsuz-sınırsız"** tarifi dahi gene bir beşerî kavrama ***nispetle***dir.

ALLÂH gerçekte, **"sonluluk"** kavramından münezzeh olduğu gibi, **"sonsuzluk ve sınırsızlık" kavramından dahi münezzehtir!..** Böyle bir kavramdan dahi berîdir.

Ama beşerî değerlerle programlanmış, bezenmiş bizler; **tanrı** kabulünden arınabilmek için, bu **izafî değerlere bağlı** sonsuzluk sınırsızlık ifade eden kavramlara sığınmak, onlara sarılmak; böylece **"ALLÂH"** isminin mânâsını anlamaya yaklaşmak zorundayız! Yani, bir zorunluluğun getirdiği tanımlamalardır bunlar!

Oysa **"ALLÂH", bizâtihi kendisini, çok net bir biçimde tarif ediyor...**

Ne diyor?

"O ALLÂH AHAD'DIR!"... "SAMED'DİR!"...

Bu, **ALLÂH**'ın kendi kendisini, **kendisine göre** tarifidir!

Yani **ALLÂH, "Ahad"** olması nedeniyle kendisinin dışında bir varlık kabul etmez... Kendisinin dışında bir varlıktan söz etmek mümkün değildir!

İşte bu hususa işaret bâbında **"muhalefetün lil'havâdis"** yani **"sonradan meydana gelmişlerin hiçbirine, hiçbir şekilde benzememe"** tanımlaması getirilmiştir.

"Sonradan meydana gelmişlerin hiçbirine benzememe" tanımlamasının mânâsı nedir, burayı anlamamız lazım... Bu husus oldukça derinliği olan bir husustur.

Mutlak olan prensip, **ALLÂH**'ın **"AHAD"**iyetidir.

"ALLÂH" isminin mânâsını, **"ALLÂH"** ismiyle işaret edilen varlığın ana yapısını anlama sadedinde, ilk çıkış noktası **"ALLÂH'ın Ahad"**oluşudur.

"ALLÂH'ın Ahadiyeti"ni tarif sadedinde **Hz. Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın şu açıklamasına dikkati çekmiştik:

"ALLÂH vardır ve O'nunla beraber hiçbir şey yoktur!"

"Ahad" olarak var olan varlığın; dışında, gayrısında veya içinde gibi kavramlar olmaksızın, **"O"nunla beraber var olan hiçbir şey yoktur!**

Peki o zaman şu sualin cevabını anlayalım... Ki ondan sonra, bu **"sonradan meydana gelmişlerin hiçbirisine hiçbir şekilde benzemez"** ifadesini çözebilelim.

Açıklamaya göre; **"ALLÂH'la beraber hiçbir şey mevcut olmadığına"** göre; her isimle anılan müsemma yani her ismin işaret ettiği mânâ **ALLÂH'ın ilminde var olmuş ilmî sûrettir!**

"İlmî sûrettir" demek; **"ilimdeki mânâ sûretidir"** demektir! Bizim beş duyu ile algıladığımız *şekli olan sûret* anlamında değil!

İlmî sûret, **"ilimde var olmuş anlam"** ya da **"bilinçteki ilim mânâları"** şeklinde de anlaşılabilir...

Demek ki bütün bu an'a kadar duyduğumuz, bildiğimiz, düşündüğümüz, hayal ettiğimiz her şey ve her kavram gerçekte, sadece ve sadece **ALLÂH'ın ilminde** mevcuttur.

"ALLÂH'ın ilminde" mevcut olan bu mânâlar, **ALLÂH'ın yaratmasıyla meydana gelmiştir.**

Dolayısıyla kâinat, evren ismi altında, kapsamında var olan, her ismin işaret ettiği varlık, **"ALLÂH'ın ilmi, iradesi ve kudretiyle"** meydana gelmiştir. İşte bu sebepledir ki, **"ALLÂH ALİYM"**dir; ilim sahibidir. İlminde her şey mevcuttur.

"ALLÂH MÜRİYD"dir... **"Murat eden"**dir! **İrade** sahibidir... Ve **"ALLÂH KAADİR"**dir... **"MUKTEDİR"**dir! **Kudret** sahibidir. Ve o kudretiyle dilediğini meydana getirir.

İşte bu ilmiyle takdir edip, irade etmesi, dilemesiyle o takdir ettiği varlıkları seyri; onların manevî yani kavramsal sûretlerini meydana getirmesi olur!..

Ancak burada anlaşılması gerekli olan önemli nokta şu husustur:

Allâh, ilmindeki sonsuz mânâlar dolayısıyla; bu mânâlara işaret eden **Esmâ ül Hüsnâ** denilen isimlerinin anlamlarını, kavramalarını dilediği şekilde terkiplendirerek; sonsuz sınırsız sayıda varlıklar meydana getirmiştir.

"O"nun sonsuz sınırsız sayıda meydana getirdiği bu varlıklar; **"O"**nun, ilmiyle ve ilminde yarattığı varlıklardır!

Dolayısıyla bu yönü itibarıyla, evren ve içinde var olan her birim; mikro planda veya makro planda, mikrokozmosda veya makrokozmosda mevcut olan her birim, **yaratılmıştır!..**

Mikro veya makro planda var olan her birim, **"O"**nun ilmiyle, **"O"**nun ilminden, **"O"**nun varlığıyla meydana gelmiş olması sebebiyle de; o varlıklarda, **"O" varlığının** dışında bir şey asla mevcut değildir!

İşte bu son derece önemli iki noktayı hiçbir zaman dikkatimizden kaçırmayacağız.

Nasıl iki göz bir görürse, işte bu **"iki"** görüş de **"bir"**liği meydana getirir. Birisinden gâfil kalırsak farkında olmadan ötekinden de uzak düşeriz.

Biraz evvel açıkladığımız üzere, kendi yarattıklarından, kendi var ettiklerinden hiçbirine benzememe özelliği **"ALLÂH'ın Ahadiyeti"**nin tabii bir sonucudur. Çünkü **"O"**nun dışında bir varlık asla mevcut olmamıştır!

Hatta bunu ifade sadedinde şu cümle söylenmiştir;

“Ayânı sâbite vücud kokusu almamıştır!”

Ayânı sâbite, bütün bu var olan varlıkların aslı orijini olan ana mânâlardır!

İşte bu sebepledir ki, **bütün bu evren ve içinde var olan her şey, “yok”tan var olmuştur! “Yok”tan da ancak “yok” var olur!**

Yani, bu ifade ile anlatılmak istenen şey, **“Her şeyin Zât-ı ilâhînin ilminde var olması”**dır...

Bu yokken var olmuş her şey, sadece ve sadece **“Allâh’ın ilmi”** ile ve **“Kendisinden”** vücud bulmuştur.

“Allâh’ın Tekliğini, birliğini” derken, dikkat edin *sayısal birlikten* söz etmiyorum... Bir *tanrı* için *sayısal birlikten söz edilebilir...* Ancak gerçekte, ilim sahipleri indînde **Allâh** için asla **sayısal birlikten** söz edilemez.

Burada bazıları hâliyle şu suali soracaklardır... Bugüne kadar bu konuları dinlememiş, bu konulara girmemiş olanların bu suali sormaları da son derece doğaldır...

*“Efendim **Allâh**’ın **“Vâhid”** ismi var; **Kurân**’da birçok yerde de **“İlâhınız”** diye bahsediyor **Allâh**’tan... **Kur’ân, “ilâh”** diye **Allâh**’tan insanlara bahsederken, **Allâh**’ın **“Vâhid”** isminden söz ederken; sen nasıl olur da **Allâh**’ın **“İlâh-Tanrı”** olmadığını, **Allâh**’ın **“bir”** olmadığını söylersin?”*

Burada şuna dikkat ediniz!

ALLÂH'ın **“AHAD”** oluşu **MUTLAK**tır!..

ALLÂH'ın **“VÂHİD”** yani **“BİR”** oluşu ise **muzaf**tır; yani **izafî**dir; yani **GÖRESEL**dir; yani **rölatif**tir!..

Bu son derece önemli ve kavranılması da o derece güç bir gerçektir ki, tasavvuf da bundan **“HAKİKATLERİN HAKİKATİ”** olarak bahsedilmiştir.

Bu konuyu açıklamaya başlarken dedik ki, **“ALLÂH”** isminin mânâsının insanlara, insanî kavramlara ***göre*** tarifi vardır, bir... Bir de, direkt olarak **ALLÂH**'ın kendini tarifi vardır, iki.

İnsanlık, sayısız tanrılara tapma dönemlerinden, tek tanrıya tapma dönemine kadar gelmiş ve nihayet **Efendimiz** (aleyhisselâm) ile tebliğ olunmuştur ki;

“TANRI YOKTUR SADECE ALLÂH VARDIR.”

İşte bu akış, bu seyir içinde, insanlara tek varedici idrak ettirilmek için bu hitap biçimine uygun bir surette, **“ilâh”**tan söz edilmiştir.

“***Sizin ilâhınız***” yani, sizin *o varsaydığınız* ***“İlâh”*** var ya, işte o **“İlâh”, “ALLÂH”**tır...

Yani, **“ALLÂH”**ın, **“İlâh-tanrı”** olmasından değil; **“ilâh-tanrı”** ismiyle, varsayımıyla, tasavvuruyla insanda var olan düşüncenin gerçeğinin **“ALLÂH”** olduğuna işaret edilmiştir.

Birinci anlayış kademesinde, **“İlâh”**ın **“ALLÂH”** olduğu belirtilmek istenmiştir...

İkinci anlayış derecesinde idrak edilmesi önemli konu ise, **“ALLÂH”**ın ne olduğunun fark edilerek; **“ALLÂH”**ın **“ilâh” olmaktan dahi münezzeh olduğunun** fark edilmesi ve idrakıdır...

Bu hususu çok iyi anlayalım...

ALLÂH’ın “ilâh” olduğunun anlatılması ayrı şeydir; insanların ilâh diye düşündüğü varlığın gerçeğinin “ALLÂH” oluşunun vurgulanması ayrı şeydir!

Bu iki kavram birbirinden doğu ile batı kadar uzaktır!

Şayet yukarıda açıklamaya çalıştığımız gerçeği anlayabilirsek, işte o zaman, hakkıyla **“Allâh”**a iman edenlerden olma kapısı bize açılır ve hakkıyla **“Âmentü Billâhi”** demek fırsatı doğar.

Çünkü hakkıyla **Allâh**’a **“iman etmek”; “izafî benliği”** ortadan kaldırır, imha eder, yok eder!..

Hakkıyla, Allâh'a iman edende, "benlik" kalmaz!

Eğer bu açıkladığım hususu anlayabildiysek fark ederiz ki; **"ALLÂH"** ismiyle işaret edilen varlık, **"Zâtıyla mevcut yegâne vücuttur"**, varlıktır!

Ve **"ALLÂH"** ismi dışındaki bütün isimlerle işaret edilen varlıklar, birimler, yaratılmıştır... **"ALLÂH"** tarafından!.. **"ALLÂH"**ın ilminde!..

İşte bu sebepledir ki var olan; daha doğrusu ve gerçeği, **"var"** kabul edilen, **"var"** sanılan her şey, gerçekte **"yok"**tur!

Eğer bu **gerçeği** anlayabildiysek, şimdi bir adım daha ileri gitmeye çalışalım.

"ALLÂH"; "öncelik ve sonralık" gibi zaman kavramı olmaksızın; ilmiyle, ilminde mevcut olan sonsuz mânâları seyretmeyi dilemiş; **"<u>MÜRİYD</u>"** olması dolayısıyla, kendindeki sonsuz mânâları seyretmeyi **"murat etmiş"**; bu murat ediş ile birlikte, **"Ol dediği şey, anında olur"** âyetinde işaret edilen bir biçimde bu mânâların seyri başlamıştır.

İşte **"ALLÂH"**ın **"OL"** hükmüyle, yani **"<u>MÜRİYD</u>"** ismi ile işaret edilen bir biçimde ilmindeki mânâları seyretmeyi **murat etmesi; Evren** ismi altında olan tüm isimlerle işaret edilen varlıkların meydana gelmesini oluşturmuştur! Bunların **"yok"**tan var olmasını **murat etmesi**, hükümdür!

Bütün bunların var olmasını **murat** etmiş, hüküm vermiştir ki, **bu hüküm "ALLÂH"**ın **"Kazası"**dır!

"Kaza", işte bu "hüküm"dür!

"Kazası", yani var etme **"hükmü"** sonucunda; o isimlerin mânâlarının nasıl ve ne şekilde açığa çıkmasını murat etmesi de **"O"**nun **takdiridir.**

Bu **takdir** gereğidir ki, çeşitli **ilâhî isimlerin mânâları, sayısız çeşitli bileşimler**-terkipler şeklinde belirli **anlam sûretlerini** meydana getirmiştir.

“Anlam sûretlerini” diyorum, dikkat edin; henüz bu boyutta varlıkların vücudu yok!

Yani, **hüküm** verdi!

Hüküm, “Ol” emri ile oldu; bu oluşun neticesinde çeşitli Esmâ mânâları seyredilmeye başlandı...

Çeşitli **Allâh** isimlerinin mânâlarının seyri takdir edildi!..

Bu Esmâ mânâlarının seyrinin takdiri ile birlikte, **“Ayânı sâbite”** denilen, varlıkların orijinleri, varlıkların orijin ve aslını meydana getiren, ana mânâ grupları meydana geldi...

Ancak dikkatinizi çekerim...

Ben bunları anlatırken elbette bir sıralamadan, bir zamandan bahsediyorum... Oysa gerçekte böyle bir zamanlama ya da süreç söz konusu değil!

Bunların hepsi, bir **“an”**da olup biten bir şey!..

“OL DEDİ VE OLDU...” anlamında tarif edildiği bir biçimde!

Bu yüzdendir ki, benim bu anlatışım içindeki zamanlama tâbirleri, sizi asla bir zaman kavramına sokmasın!.. Gerçekte, burada **zaman** diye bir olay **yok!**

İşte bu mânâların, mânâ gruplarının meydana gelişi, **“Takdiri ilâhî”**dir!

Esasen;

“ALLÂH MAHLÛKATIN KADERLERİNİ GÖKLERİ VE YERİ YARATMAZDAN ELLİ BİN SENE EVVEL YAZMIŞTIR, TAKDİR ETMİŞTİR.”

Şeklindeki **Rasûlullâh** açıklamasında bahsedilmekte olan gerçek işte bu boyuttur.

Bu boyutta, henüz bildiğimiz anlamda varlık sûretleri olmadığı gibi, bu varlık sûretlerini meydana getiren Esmâ terkipleri -isimler bileşimleri- de yok daha! Bunların aslî vücudu yok!..

Bu yüzdendir ki, **"Ayânı Sâbite vücud kokusu almamıştır"** denerek, bu takdir safhasına işaret edilir.

Yani, **Allâh'ın ilminde kendi mânâlarını seyretmesi, seyretmeyi hükmetmesi "Kaza"dır...**

Bu mânâların seyredilir hâle gelmesini düzenlemesi de mutlak mânâda "Kader"dir...

Burada açıklamakta olduğum **"KAZA VE KADER"**, halkın anladığı, kitapların yazdığı **"kaza ve kader"** kavramı olmayıp; **bâtınî mânâda**, gerçek mânâda, öz mânâda **"KAZA VE KADER"** kavramıdır.

Şimdi bu kavramların bir de ikinci bölümü var ki; halkın, herkesin anladığı mânâdaki **"kaza ve kader"** kavramlarıdır onlar.

Zaten bizim bildiğimiz; üzerinde konuştuğumuz; **"kader ne kadardır, eni nedir, boyu nedir, ne kadarı bizde var, ne kadarı da onda var; küllü nedir, cüzü ne kadardır"** gibi kavramlar, hep bu ikinci bölümde konuşulan **kaza ve kader** ile ilgili kavramlardır.

Şu an'a kadar bahsetmiş olduğum boyuttaki **"KAZA"** ve **"KADER"** ile ilgili değildir!..

Eğer şimdiye kadar anlatılanları anlayabildiysek; şimdi bunun bir basamak daha aşağısına inelim.

Mahlûkatın kaderlerine geliyor sıra...

Mahlûkatın **kaderini** yazan kim?..

Mahlûkatın **kaderini** yazan **"Rabb-ül Âlemîn"**dir...

“Rabb-ül Âlemîn”... Âlemlerin Rabbi, yani âlemler kelimesiyle işaret edilen, sonsuz sınırsız varlıkların meydana getirildikleri **Rubûbiyet mertebesi**dir.

Bütün **“Allâh İsimlerinin mânâları”, “ALLÂH” ilminde mevcuttur**, dedik.

“Rahmâniyet” mertebesinden, **“ilmi ilâhîdeki ilâhî Esmâ’nın toplu hâlde bulunduğu mertebedir”** diye söz edilirse de; gerçekte burada topluluktan veya ayrılıktan söz edilemez.

“RAHMÂNİYET”; İlâhî Esmâ’nın hazinesidir, deriz; ki bu da mecazî bir ifadedir... Gerçekte, böyle bir tanımlamadan da münezzehtir **“ALLÂH”!..**

İşte bu **“Rahmâniyet”** mertebesinde mevcut olan **Esmâ-i ilâhî, “O”**nun, **“Melikiyet”** mertebesi özelliği ile **mülküdür.**

Bir yönü itibarıyla **“Melik”**tir, bir yönü itibarıyla **“Mâlik”**tir.

Ancak, **“Melik”** ismi, **“Mâlik”** isminden daha kapsamlıdır.

“Mâlik” ismi; **“bir şeyin sahibi”** anlamındadır.

“Melik” ise **o şeyin hem sahibi**, hem de **“o şeyler üzerinde mutlak hükümdar”** olandır.

Yani **“ALLÂH”ın** “Melikiyet”**i; “kendi Esmâ’larını dilediği gibi açığa, ortaya çıkarması, seyretmesi”** anlamındadır**.**

“DİLEDİĞİNİ YAPAR.” (2.Bakara: 253)

“YAPTIĞINDAN SUAL SORULMAZ!” (21.Enbiyâ’: 23)

Bu âyetler **“O”**nun **“Melikiyeti”**nin eseridir.

“Melikiyet” mertebesinin tenezzülü ile **“Rubûbiyet”** mertebesi oluşur.

"Rubûbiyet" mertebesi çeşitli Esmâ'nın, çeşitli **terkipler-bileşimler** şeklinde açığa çıkmasını sağlar. Bu Esmâ, çeşitli terkipler şeklinde ortaya çıktığı anda **"abd"** meydana gelir...

"Rab" yani **"Allâh isimleri"**nin bir terkip -**bileşim**- hâli, bir birimin, bir isim ardındaki varlık hâlinde ortaya çıkışını sağlar. İşte bu ortaya çıkış **"Rubûbiyet"** mertebesinin hükmünün zâhir oluşudur.

Kul, Rabbine tâbidir!

"HAREKET EDEN HİÇBİR CANLI YOKTUR Kİ ONUN 'Bİ'NASİYESİNDE (alnında-beyninde var olarak/beyninden) **TUTMUŞ OLMASIN** (Fâtır'ın beyni programlaması)**!.."** (11.Hûd: 56)

Âyeti işte bu gerçeğe işaret eder.

Yani, o varlığı bulunduğu hâliyle yaşatan; **"ALNINDA" -alnının arkasındaki beyninde- açığa çıkan, Esmâ terkibinin oluşturduğu program, onun Rabbidir...** Çünkü onun varlığı, kendisinin **Rabbi olan Esmâ terkibinin** tabii sonucudur...

Yani **"birim"** ismi; kendini meydana getiren isimler bileşiminin adıdır.

Kendisini meydana getiren o Esmâ terkibinin -isimler bileşiminin- dışında, birimin bir varlığı mevcut değildir.

Eğer, o ismin ardındaki, o ismin karşılığı olan Esmâ terkibini ortadan kaldırırsanız; ismin arkasındaki varlık da ortadan kalkar!

Hangi isimle isimlenen, hangi varlık, hangi birim olursa olsun; o ismin ardındaki varlık bir Esmâ terkibidir; yani Rabbin bir isimler bileşimi şeklinde kendi varlığını aşikâre çıkartmasıdır.

Bu yüzdendir ki...

Birimin, hiçbir şekilde, Allâh'ın Esmâ'sı dışında, bir zerre varlığı mevcut değildir!.. Ve bu sebepledir ki, abd, Rabbinin mutlak olarak kuludur!..

Abd, Rabbine kulluk etmededir! Her hâlükârda!

Abd'ın Rabbine kulluk etmemesi asla düşünülemez ve hayal bile edilemez... Tasavvur bile edilemez...

Çünkü **Abd'ın, Rabbinin varlığı dışında hiçbir şeyi yoktur!** Sadece ismiyle, Rabbinden ayrı düşmüştür abd!..

Bunu tarif sadedinde basit bir misal vermişlerdir ama, bu misalin kelimelerinde kalınırsa yine olaydan çok uzak düşülür.

Suyun çeşitli kalıplarda donarak, değişik sayısız buzdan heykeller meydana getirmesi ve bu buzdan heykellere değişik isimler verilerek, sayısız değişik varlıklar varmış sanılması hâlini düşünün!..

Birinin adına insan demişsin, diğerinin adına cin, bir diğerinin adına melek, ya da dağ, deniz v.s. demişsin!

Ne var ki, **buzdan birimlerin isimlerinin ardındaki varlık olan o buzdan heykelleri erittiğin zaman, buz, aslı olan suya döner!..**

Şimdi, "abd", "Rabbin Abdı" olduğuna göre…

"Abd" ismiyle, "Kul" ismiyle işaret edilen varlık; belli ilâhî isimlerin mânâlarının, bir bileşim hâlinde bir araya gelerek bir anlam oluşturması olduğuna göre... Ayrıca, o abdın, başka bir tanrıdan, başka bir ilâhtan, başka bir varlıktan almış olduğu bir aklı, bir şuuru, bir idrakı ve bir iradesinden acaba söz edilebilir mi?..

İşte geldik işin tâbiri câizse, püf noktasına...

Varlığın aslını, hakikatini, özünü bilmeyenler; hakikate ermemiş olanlar; yani her şeyi beş duyu sınırları içinde değerlendirme özelliği ile bezenmiş mübarek varlıklar; elbette kendilerinde belli bir **bağımsız akıl**, belli bir **bağımsız irade**, belli bir **bağımsız kudret**, belli bir **bağımsız güç** olduğunu düşünecekler ve bu düşünceleriyle o güzel ve mükemmel hayatlarını yaşayıp, bu dünyadan geçip gidecekler!!!

Şurası kesin ki, Allâh dilediğini yapmadadır ve yaptığından sual sorulması söz konusu olmaz!

Sual sorulmaz; çünkü, sual soracak ikinci bir varlık yoktur!

"VE MA TEŞÂÛNE İLLÂ EN YEŞÂALLÂH..." (76.İnsan:30)

"ALLÂH DİLEMEDİKÇE SİZ DİLEYEMEZSİNİZ!"...

Evet, dikkat buyurun...

"Siz isteyemezsiniz, ALLÂH istemedikçe" çevirisi **yanlıştır!**

Bu âyetin gerçek mânâsı;

"Siz isteyemezsiniz, isteyen ALLÂH'tır!"...

Ve bu mânâyı anlarsak, **fark ederiz** ki, ***iki tane isteyen varlık yok!***

"Biri istiyor da, onun isteği üzerine ötekinde de istek meydana geliyor" gibi bir kavram kesinlikle söz konusu değil!

İşte, **"ve ma teşâûne illâ en yeşâallâh"** âyetinde de bu husus vurgulanır...

Gerçekte isteyen tek varlık, yani **MÜRİYD ALLÂH**'tır! **İRADE sadece ALLÂH'ındır.** Ve, **O, murat** ettiğini **OL** hükmüyle meydana getirir.

İşte bu gerçeğe işaret sadedinde denir ki;

"Kaldır kendini aradan, ortaya çıksın Yaradan."

Kendini aradan çıkartırsan, kaldırırsan; yani **"Allâh'tan ayrı bir varlık olarak varım" varsayımından, zannından kurtulursan; varlıkta mutlak MÜRİYD yani İRADE EDEN ve RAB olan ALLÂH dışında bir şey mevcut olmadığını açık seçik fark edersin.**

"HÂLBUKİ SİZİ DE YAPTIKLARINIZI DA ALLÂH YARATMIŞTIR!" (37.Sâffât: 96)

ALLÂH "yaratmıştır" kelimesiyle işaret edilen mânâyı biraz evvel izah etmiştik. Yani, varlıkların yaradılışı demek, **"İLİM"** boyutunda Esmâ mânâlarının takdiri, hükmüdür!

Varlıkların meydana gelişiyle, bu varlıkların meydana gelişinin tabii sonuçları olarak onların fiilleri meydana gelir...

Daha açık bir ifadeyle anlatmaya çalışalım...

Fiiller, belli bir mânânın dışarıdan algılanan şeklidir!

Belli bir mânânın varoluşunun doğal sonucu ve algılanış şekli, fiildir! Yani her fiil, gerçeğiyle mânâdır!..

Dikkat ediniz, **"mânâ ihtiva eder"** demiyorum!.. *Birimin algılama şekline göre*, ***"mânâ ifade eder"****dir*, bunun anlamı, ama ben bunu demiyorum!

Fiil, mânâdır; mânânın ta kendisidir!

O **"mânâ"**, algılama aracına bağlı olarak **"fiil"** şeklinde değerlendirilir!

İşte burayı çok iyi anlamak lazım... Çünkü, çok ince bir **"sır"**dır bu ve konunun önemli **"püf"** noktalarından bir tanesi de burasıdır!

Esas var olan mânâdır!..

Mânânın, fiil şeklinde algılanışı, algılama aracı dolayısıyladır!

Eğer şu açıklamaya çalıştığım cümleyi anlamazsak, kesinlikle **"ALLÂH vardır ve O'nunla beraber hiçbir şey yoktur"** cümlesinin mânâsını da anlayamayız!.. Lafını eder, ezberler, kelimeleri tekrarlarız, ama mânâsını kavramamız asla mümkün olmaz!

Efâl boyutu denen; algılama araçları ile var görünen; var kabul edilen; var sayılan; tüm fiiller, orijinde mânâ olarak mevcuttur ve **"fiiller boyutu"** denen **"kesret âlemi"** için, bu sebeple denmiştir ki;

"HER ŞEY HAYALDEN İBARETTİR; ÂLEMLERİN ASLI HAYALDİR."

Çünkü **kesret** yani **çokluk** kavramı içine giren her şey, **Allâh** isimlerinin anlamlarından başka bir şey değildir!..

Eğer, siz henüz şuur boyutunda yaşayabilme; benliksiz bir biçimde, **varlığın Tekliğini** seyredebilme özelliğine sahip değilseniz; sizin için çokluk âlemi mevcuttur! Ve siz kesret âleminin kurallarına göre yaşarsınız!.. Ve bu yaşamınızın doğal sonucu olarak, bütün beşerî değerler, kavramlar geçerlidir.

Ayrıca sanmayınız ki; bu bahsedilen âlemleri yaşadığınız zaman, şu içinde bulunulan âlem ortadan kalkar; hayır!..

Her boyut kendi algılayıcısıyla varlığını sürdürür ve;

"ALLÂH, ÂDEM'İ KENDİ SÛRETİ ÜZERE MEYDANA GETİRDİ, YARATTI…"

Anlamındaki **Rasûlullâh** uyarısı gereğince de, **İnsan ismi altında, Zât boyutu, Sıfat, Esmâ boyutu ve Efâl boyutu mevcuttur.**

Bu yüzdendir ki; **Zât** boyutunun, erdiyseniz hakkını verirsiniz; **Sıfat ve Esmâ** boyutunun, erdiyseniz hakkını verirsiniz; **Efâl** boyutunun da ayrıca hakkını vermek zorundasınız!.. Çünkü bu dört boyut da sizin varlığınızda mevcuttur!

Şu an'a kadar anlattığımız hususlarda, **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın **açıklamaları** ve **Kur'ân-ı Kerîm**'de işaret edilen gerçeklerden anlayabildiğimiz kadarıyla, **Allâh**'ın **kazası ve takdiri** ile; **Allâh**'ın varlığı meydana getirişi ve bu konudaki takdiri üzerinde durduk.

Şayet buraya kadar anlattıklarımızı yeterince açıklayabildiysek, bundan sonrasını da son derece rahatlıkla anlayıp çözebiliriz.

Ancak bu bölümü anlamadıysak, **"ALLÂH"** isminin mânâsını şayet kavrayamadıysak; bu mânâ bize açılmadıysa; muhakkak ki herkesin anladığı mânâda **"bireysel kader"** konusunda birtakım sorularımız olacak ve **"Ben burayı bir türlü anlayamıyorum"** diyeceğiz.

18

KADER AÇIKLAMALARI

Sahihi Müslim isimli kitapta, **Ebu Hureyre**'nin naklettiğine göre; **Hz. Rasûlullâh** (aleyhisselâm) şöyle anlatmıştır:

"Âdem ile Musa (aleyhisselâm) **Rableri katında birbirlerine karşı deliller ortaya koymak suretiyle tartıştılar. Ve neticede Âdem delil gücüyle Musa'ya galebe çaldı."**

Musa;

– Sen Allâh'ın kendi eliyle yarattığı; kendi ruhundan, ruh nefh ettiği; meleklerini secde ettirdiği; cennetine yerleştirdiği ve sonra da yaptığı hatadan dolayı bütün insanları indirten Âdem değil misin? diye hitap etti.

Bunun üzerine Âdem (aleyhisselâm) **da Musa'ya cevap verir;**

– Sen Allâh'ın Rasûllüğü ve kelâmıyla mümtaz kılıp seçtiği; içinde her şeyin açıklaması bulunan levhaları verdiği; sessizce konuşucu olarak kendine seçtiği Musa'sın! Benim yaratılmamdan kaç sene evvel Allâh'ın Tevrat'ı yazdığını biliyor musun..?

Musa (aleyhisselâm) **cevap verdi;**

– Kırk sene evvel!..

Âdem dedi ki;

– Peki Tevrat'ın içinde, "VE ÂDEM RABBİNE ÂSİ OLDU DA ŞAŞIP KALDI" (20.Tâhâ: 120) **âyetini buldun mu?.. Tevrat'ta böyle bir âyet yazılı mıydı?**

– Evet! dedi **Musa** (a.s.)

Âdem;

– Allâh'ın, beni yaratmasından kırk sene evvel, <u>benim yapmamı üzerime takdir buyurduğu</u> bir işi yapmamdan dolayı, beni nasıl azarlayıp, kınayabiliyorsun!.. dedi.

Rasûlullâh (aleyhisselâm) **devam ediyor;**

"<u>Böylece, Âdem, Musa'ya delil gücüyle galebe çaldı.</u>"

Şimdi burada kırk sene diyor. Buradaki kırk sene elbette bizim senelerimizle değil!..

"Melekler ve ruh, miktarı (size) **elli bin sene gibi olan bir süreç içinde urûc ederler** (hakikatlerindeki Allâh'a ermek için yöneliş süreci) **O'na."** (70.Me'aric: 4)

Âyetinde işaret edilen bir biçimde, **"meleklerin"** günüyle kırk sene olarak anlamak lazım... Yoksa bizim zaman boyutumuza göre değil!

Ayrıca burada başka bir gerçeğe işaret ediliyor...

Hz. Rasûlullâh burada önemli bir açıklama yapıyor...

Şöyle ki...

Âdem, Musa'ya diyor ki; **"Benim yaratılmamdan şu kadar sene evvel <u>üzerime takdir edilen</u> bir işi yapmam dolayısıyla beni nasıl suçlarsın..."**

Eğer **Âdem**, bizim beşerî değer yargılarıyla bakışımıza göre kabul ettiğimiz bir biçimde, kendi bağımsız iradesiyle o fiili yapmış olsaydı; Âdem, kendi dileğiyle, Allâh'a rağmen, Allâh istemediği hâlde, kendi özgür iradesiyle o fiili yaptı der, Âdem'i suçlayabilirdik!

Ama burada **Hz. Rasûlullâh** (aleyhisselâm) diyor ki;

"Âdem Rabbinin takdiri üzere böyle bir fiili ortaya koydu!.. Sen bunu bilmiyorsun..."

Diyerek, bu sözüyle **Âdem'in haklılığına** işaret ediyor.

Bununla bağlantılı bir hadîs-î şerîf var:

"ALLÂH MAHLÛKATIN KADERLERİNİ GÖKLERİ VE YERİ YARATMAZDAN ELLİ BİN SENE EVVEL YAZMIŞTIR."

Yani, her varlığın, neyi yapmak üzere varoluşunu takdir eden, Allâh'tır.

Yeryüzünde yaşayan tüm canlıların, gerek dış dünyalarında ve gerekse de iç dünyalarında karşılaştıkları her olayın **"ALLÂH TAKDİRİ"** ile meydana geldiği **İslâm Dini'nin Kutsal Kitabı KUR'ÂN-I KERÎM'DE** apaçık bir biçimde ve kesin bir dille açıklanır...

İşte **Hadiyd Sûresi 22 ve 23. âyetlerinin anlamı:**

"ARZDA (bedeninizde dış dünyanızda) ***VE NEFSLERİNİZDE*** (iç dünyanızda) **SİZE İSÂBET EDEN HİÇBİR MUSÎBET YOKTUR Kİ, BİZİM ONU YARATMAMIZDAN ÖNCE, BİR KİTAPTA** (ilim boyutunda oluşmuş) **OLMASIN! MUHAKKAK Kİ BU ALLÂH ÜZERİNE ÇOK KOLAYDIR!** (Bunu bildiriyoruz) **Kİ ELİNİZDEN KAÇANA ÜZÜLMEYESİNİZ VE SİZE VERDİĞİ İLE DE SEVİNİP ŞIMARMAYASINIZ! ALLÂH ÇOK ÖVÜNEN KİBİRLİ HİÇBİR KİMSEYİ SEVMEZ!"** (57.Hadiyd: 22-23)

KUR'ÂN böylesine yalın ve kesin bir dille her şeyin **"TAKDİR"** olduğunu vurgularken...

Rasûlullâh (aleyhisselâm) şimdi nakledeceğimiz açıklamalarında görüleceği gibi, net bir biçimde "kader"in **"TAKDİR"** olduğunu beyan ederken; basîret sahibi bir insan nasıl **"KADER"** olayını inkâr eder, oldukça hayret verici bir husustur!

Bu konuda bilgilenmek isteyen **Hz. Ömer** radıyallâhu anh, bir gün **Rasûlullâh** Efendimizle otururken soruyor;

– Yâ Rasûlullâh, yapmakta olduğumuz işin, şu anda oluşmakta olan, yani bir işin başlangıç hâli mi, yoksa önceden tamamlanmış, takdir olmuş bir iş mi olduğu hususunda ne buyuruyorsun?..

Burada **Hz. Ömer**'in sormak istediği husus şu:

Yani biz, önceden hakkımızda takdir edilmiş olan, yazılmış, olmuş bitmiş bir işi mi yapmaktayız; yoksa, şu anda işler oluşup geliyor... Bizim hakkımızda böyle bir takdir yok; kendi bağımsız irademizle kendi gücümüzle, kendi varlığımızla mı bir şeyler meydana getiriyoruz?..

Rasûlullâh (aleyhisselâm) cevap veriyor;

"Ey, Hattaboğlu <u>önceden tamamlanmış</u> olan bir işin üzerinesin!.."

"Herkes kolaylıkla başaracaktır!.. Ne var ki, saadet ehli olan saadet işine çalışacak, şekavet ehlinden olan da şekavete yönelik fiiller meydana getirecektir!"

Şimdi bakın burada vurgulanan husus apaçık!..

Bu beyan ile şu anda yapılagelmekte olan bütün işlerin <u>önceden yazılmış, takdir edilmiş</u> ve <u>hatta oluşmuş</u> olaylar olduğu açıklanmaktadır...

Kim açıklıyor?..

Dini bize tebliğ eden **Hz. Rasûlullâh** (aleyhisselâm)...

Öyle ise bu kesin gerçeğe karşı çıkan biri, direkt olarak **Dini** tebliğ eden **Rasûlullâh'a karşı çıkmış olacaktır!**

Hz. Rasûlullâh (aleyhisselâm)'ın **"Kader"**le ilgili açıklamalarını **"İNSAN VE SIRLARI"** isimli kitabımızın **"Kader"** bölümünde geniş bir biçimde sizlere naklettik.

Ayrıca, **"Kader"** konusunun **"Dua"** ile bağlantısı, **"duanın kaderi değiştirip değiştirmeyeceği"** hususlarına da **"DUA VE ZİKİR"** isimli kitabımızda yer verdik.

Bu iki kitaptaki iki bölüm; yani **"İNSAN VE SIRLARI"** kitabındaki **"Kadere İman"** bölümüyle, **"DUA VE ZİKİR"** kitabındaki **"Kader ve Dua"** bölümü, birbirini bütünleyen iki önemli bölümdür.

Şimdi konulara yeterince açıklama getirmek üzere bazı hadislere daha değinelim.

Ebu Hureyre'nin nakline göre **Hz. Rasûlullâh** şöyle buyurmuştur;

"HER BİRİNDE HAYIR OLMAKLA BİRLİKTE ALLÂH'A GÖRE KUVVETLİ MÜMİN, ZAYIF MÜMİNDEN DAHA SEVİMLİ VE HAYIRLIDIR."

"SANA YARARLI OLAN ŞEYLER ÜZERİNDE HIRSLA ÇALIŞ. ALLÂH'TAN YARDIM İSTE VE ACZE DÜŞME."

"EĞER SANA BİR OLAY İSÂBET EDERSE; BU HOŞUNA GİTMEYEN OLAY DOLAYISIYLA, 'KEŞKE BEN BÖYLE YAPMASAYDIM, BÖYLE OLURDU!' DEME...

'ALLÂH BÖYLE TAKDİR ETMİŞ O DİLEDİĞİNİ YAPAR' DE... ZİRA KEŞKE KAVRAMI ŞEYTAN AMELİNE YOL AÇAR."

Şimdi dikkat ediniz, bu **Rasûlullâh** uyarısı, hayatımızın her döneminde, günün her anında, bize ışık tutması yön vermesi gereken bir işarettir.

Pek çok olayda hemen şunu söyleriz...

***Keşke** bunu yapmasaydım*!.. Veya; ***keşke** şunu yapsaydım da böyle olmasaydı!*

İşte **Hz. Rasûlullâh** (aleyhisselâm) bu düşünceyi kesinlikle reddediyor!..

Diyor ki;

– "Keşke" kavramı şeytan ameline yol açar…

Yani, **şeytanî düşünceye** yol açar!

Çünkü **Allâh** takdir ettiği içindir ki, senden veya ondan o fiil meydana gelmiştir!.. Ve o fiilin meydana gelmemesi de asla mümkün değildir!

O takdir edilmiş ve öyle olacaktı ve oldu!

O işin öyle olmaması kesinlikle düşünülemez!

İşte bu sebepledir ki, **Hz. Rasûlullâh** (aleyhisselâm) **"*keşke*" kelimesini ve kavramını yasaklıyor.**

"Ben ***keşke*** demiyorum ki, yapma***saydım*** diyorum**"**..?

"…saydım" takısı ***"keşke"*** kavramının bir başka ifadesidir... Kendimizi aldatmayalım!

Yani, bu idraka göre, içinde yaşadığın an'ın gerisinde cereyan etmiş olan, hangi olay olursa olsun; senin, **"*keşke bunu yapmasaydım*"** demeye hakkın yoktur.

Kime göre?.. **İslâm dinini bize tebliğ eden Hz. Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'a göre! O'na inanıyorsan, senin böyle bir şey demeye hakkın yoktur.

Senin kendi namına, "***keşke** böyle yapma**saydım***", demeye hakkın olmadığı gibi; karşındaki için de "***böyle yapmasaydı bu olmazdı***" demeye hakkın yoktur!..

Ya **Rasûlullâh'a iman et**, karşındakine "*böyle yapmasaydın bu iş böyle olmazdı*" demeyi terk et!

Ya da: "***Ben Allâh Rasûlü'ne inanmıyorum, benim aklım yatmıyor öğretisine***" de; herkesi geçmişinden dolayı suçlamaya devam et!

Bu ikisinin dışında başka bir görüş yok...

Bu hususu bir başka yönüyle anlatan bir diğer **Rasûlullâh** açıklamasını size nakledelim...

Hadiyd Sûresi'nin 22 ve 23. âyetlerinin ışığında anlamaya çalışalım bu açıklamayı...

Hz. Rasûlullâh (aleyhisselâm) şöyle buyurdu;

"KUL, HAYRI VE ŞERRİ İLE KADERE İMAN ETMEDİKÇE; KENDİSİNE İSÂBET EDENİN ONDAN ŞAŞMASINA, YANİ ONA İSÂBET ETMEMESİNE; KENDİSİNE İSÂBET ETMEYENİN DE ONA İSÂBET ETMESİNE İHTİMAL BULUNMADIĞINA, KESİNLİKLE İNANMADIKÇA MÜMİN OLMAZ."

Size isâbet etmiş herhangi bir olay, yani başınıza gelmiş herhangi bir olay... Bu olayın başınıza gelmemesinin mümkün olmayacağına inanacaksınız... "***Bu olay başıma geldi ama gelmeyebilirdi de***" demeye hakkınız yok!

"Bu başıma geldi, çünkü Allâh bunun benim başıma gelmesini takdir etmiş!.. Bunun başıma gelmeme yolu yoktur!" Ya da "Bu başıma geleni karşımdaki falanca filanca benim başına getirmedi... Allâh takdir ettiği için, bu benim başıma geldi. Ve gelmemesi düşünülemezdi" diyeceksin her an...

Sana isâbet etmemiş bir olay için de, ***"Bu olay olmadı ama olabilirdi"***, diyemezsin!..

Olay senin başına gelmemişse, sana isâbet etmemiştir! Ayrıca bunun sana isâbet ihtimali de mevcut değildir. Bunu da böyle kabul edeceksin...

Yani, sana isâbet edenin, etmemesine ihtimal olmadığını; sana isâbet etmeyenin de, sana isâbet etmesi ihtimalinin asla mevcut olmadığını idrak etmedikçe; ya da böyle olduğuna **iman etmedikçe; Allâh'ın kaderine, takdirine iman etmiş sayılmazsın**; yukarıda naklettiğimiz **Rasûlullâh** uyarısına göre...

Hz. Rasûlullâh (aleyhisselâm) bir başka açıklamasında da bakın ne buyuruyor;

– Yâ Rasûlullâh bize dinimizin aslını beyan et, dedi **Malik Ebu Mürşid...** Ve bize naklediyor bu olayı, **Cabir** radıyallâhu anh:

"BUGÜN YAPMAKTA OLDUĞUMUZ BU FİİLLER NEYİN İÇİNDEDİR? BUGÜN ORTAYA KOYDUĞUMUZ FİİLLER, KALEMLERİN YAZIP DA KURUDUĞU, TAKDİRLERİN CEREYAN ETTİĞİ İŞLER İÇİNDE MİDİR?"

Yani, hakkımızda takdir edilmiş, yazılmış, kalem kurumuş, olmuş bitmiş ve olmaması artık düşünülemez, kesin olarak o olay meydana gelecektir, türünden bir iş midir yaptiğımız, yaşadığımız olaylar; yoksa, böyle bir şey değil de, şu anda bizim amellerimize göre bir yaşantı mı söz konusu..?

Bu soruya karşılık **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) şu cevabı buyurmuştur;

"HAYIR! BUGÜN İŞLENEN İŞ, YENİ OLUŞACAK İŞLER İÇİNDE DEĞİLDİR! FAKAT, KALEMLERİN YAZIP KURUDUĞU, TAKDİRİN CEREYAN ETMİŞ OLDUĞU İŞLER İÇİNDEDİR."

Bunun üzerine sordu:

"PEKİ ÖYLE İSE NİYE ÇALIŞALIM?.."

Rasûlullâh şöyle buyurmuştur;

"AMEL EDİNİZ, ÇALIŞINIZ. ÇÜNKÜ HERKESE KOLAYLAŞTIRILMIŞTIR."

Yani, **Hz. Rasûlullâh** buyuruyor ki, siz fiilinizi ortaya koymaktan geri kalmayınız. Çünkü herkese kolaylaştırılmıştır... Yani, **herkes belli fiilleri yapabilecek şekilde programlanmıştır.** Dolayısıyla, **yapmaya programlandığı iş** ona kolay gelir ve onu ortaya koyar! **O anda o işi yapmamak kişinin elinde değildir.**

Yine bu konuda şu soru ile açıklama istendiğinde;

"Bu üzerlerine hükmedilen ve önceden yazılan bir kaderden olarak, kendilerine isâbet eden şeyler midir; yahut Nebi ve Rasûllerin getirdiği ve üzerlerine hüccet sâbit olacak şeylerden olarak, kendilerini o anda karşılayacak şeyler midir?"

Rasûlullâh şöyle buyuruyor;

"HAYIR, BU İKİNCİ SÖYLEDİĞİN DEĞİL; ÜZERLERİNE HÜKÜM OLUNAN VE KENDİLERİNİ KARŞILAYAN ŞEYLERDİR!.."

Azîz ve Celîl olan Allâh'ın kitabında da bunu tasdik eden şu âyet var;

"NEFSE (bilince) **VE ONU DÜZENLEYENE; SONRA DA ONA** (bilince) **HEM FÜCURUNU** (Hak'tan ve Sistemden sapmayı) **VE HEM DE TAKVASINI** (korunmasını) **İLHAM EDENE Kİ..."** (91.Şems: 7-8)

Şimdi burada da vurgulanıyor ikinci defa... Soruluyor;

– Yâ Rasûlullâh, şu anda insanların yapmaya çalıştığı şeyler, yapmayı arzu ettiği, düşündüğü meydana getirdiği şeyler, kendileri için ezelde, geçmişinde takdir edilmiş ve o takdiri yerine getirmek üzere var olmuş varlıklar mıdır insanlar?

Dolayısıyla bu insanların yaptıkları bu fiiller, üzerlerine hükmolmuş ve değişmeyecek bir şekilde kesinleşmiş fiiller midir?

Yoksa bunlar hakkında böyle kesin hükümler yoktur, insanlar şu anda kendi özgür iradeleriyle yaptıklarıyla mı kendi kaderlerini kendileri çizerler?.. Yani, kendi yaşamlarına kendileri mi yön verirler?

Buna karşılık **Hz. Muhammed** (aleyhisselâm) şu anlama gelecek şekilde açıklıyor olayı;

"İNSANLAR, KENDİ YAŞAMLARINA KENDİLERİ YÖN VERECEK BAĞIMSIZ VE ÖZGÜR YAPIYA, ÖZGÜR VARLIĞA SAHİP DEĞİLLERDİR!.. KENDİLERİ HAKKINDA, ALLÂH'IN TAKDİRİ NE İSE, O TAKDİRİN GEREĞİNİ YAŞAYACAK, GEREĞİNİ YERİNE GETİRECEKLERDİR."

Şimdi böyle söyleyince, genelde birçok insanın kafası karmakarışık oluyor.

Ve burada hâliyle şu önemli sual soruluyor:

– Efendim benim hakkımda her şeyi takdir eden Allâh ise, benim ne yapacağımı O takdir etmişse; O'nun takdiri mutlak olarak yerine gelecekse; bunun değişmesi mümkün değilse; ben, ne diye çalışacağım, ne diye bir şeyleri meydana getirmeye gayret edeceğim..?

Burada gerçekten, insanı tebessüm ettiren hoş bir *mantık çelişkisi* var!

Bir yandan diyorsun ki, mâdemki dediğin gibi her şey takdir olunmuştur, her şey yerine gelmiş, ***o yerine gelen şeyi ben yerine getirmek zorundayım***; öbür yandan da diyorsun ki, ***öyle ise ben yapmam!..***

Yâ HÛ!

Zaten senin hakkında o şeyi yapmak takdir edilmişse; sen o işleri yapacak kabiliyet ve istidatla programlanmışsan; senin "yapmam" demen, bir şey ifade etmez!.. Sen zaten o takdir edileni yapacaksın! Senin, bunu yapmaman düşünülemez!..

Veya, sana onu yapmamak takdir edilmişse; takdir üzere onu yapmayacak bir istidat ve kabiliyet ile programlanmışsan; onun gereği biçimde fıtratın oluşmuşsa; sen, illa ben bunu yapacağım desen de yapamayacaksın, mümkün değil!..

Çünkü neyi yapmak üzere var edilmişsen, ancak onu başarabilirsin; onu gerçekleştirebilirsin; onu ortaya koyabilirsin! Aksi takdirde o fiili ortaya koyamazsın! Koyamadığın o fiil de takdirin içindedir; senin hakkındaki takdirin sonucudur!..

Nitekim buyuruyor ki **Hz. Rasûlullâh;**

"HER ŞEY KADER İLEDİR!.. HATTA ÂCİZLİK İLE ZEKÂ VE BECERİKLİLİK DAHİ!.."

Hüseyin (r.a.) soruyor;

– Yâ Rasûlullâh, cennet ehli ateş ehlinden ayırt edilebilir mi?.. Yani şu anda belli olmuş mudur, kim cennet ehli, kim azap ehli?

"EVET" diyor; **Hz. Rasûlullâh** (aleyhisselâm)...

– Peki bu çalışıp, uğraşıp didinenler niye çalışıyorlar, didiniyorlar?

Rasûlullâh buyurdu ki;

"HERKES NE İÇİN YARATILDIYSA, ONUN YOLLARI KENDİSİNE KOLAYLAŞTIRILMIŞTIR."

Yani, **"fıtrat"ları onlara yapacaklarını kolaylıkla yaptırır!**

Şimdi burada kafamıza takılan çok önemli bir sualin cevabı var. Ki bu bizim kafamıza takılan sual, 1400 sene evvel de bu zâtın kafasına takılmış.

Demek istiyor ki;

– Yâ Rasûlullâh, mâdemki şu anda cennet ehli belli, azap ehli de belli, yani senin cennetlik olduğun veya azaba düşeceğin belli. Bu durum da böylece belli olduğuna göre, niye hâlâ birtakım çalışmalarla uğraşayım?.. Niye birtakım uğraşılara gireyim de bunlarla cenneti elde edeceğim, diyeyim; veya birtakım işleri yapmaktan geri kalayım azap ehli olacağım, diye; nasılsa ikisi de belli!..

Hz. Rasûlullâh burada şunu buyuruyor;

"HERKES NE İÇİN YARATILMIŞ İSE <u>ONA O KOLAYLAŞTIRILMIŞTIR!..</u>"

Bu cümlenin mânâsını iyi anlayalım!

Nasıl anlayacağız..?

Bu ikazın mânâsını iyi anlamak için başta da anlattığımız konuyu iyi kavramak lazım.

Allâh, kendisindeki çeşitli isimlerin mânâlarını ortaya koymak üzere, çeşitli mânâları meydana getirmiştir!

Bu mânâlar, terkipler-bileşimler hâlinde mânâ sûretlerini, çeşitli varlıkları, birimleri ve insanları ve **onların programlarını oluşturmuştur.**

Bu terkipsel mânâ sûretlerinin kapsadığı anlamların ortaya çıktığı mahallerden biridir insanlar!.. Yani her bir birim, her bir mahal, bir mânâ terkibinin ortaya çıktığı yerdir.

Dolayısıyla, o mahalde, birimin varlığını meydana getiren Esmâ terkibinin -bileşiminin- dışında hiçbir şey yoktur.

Senin, **"Ben"** kelimesiyle işaret ettiğin varlığın, o isimler bileşimidir ki bu da senin varoluş programın yani fıtratındır!.. Ve o Esmâ terkibinin dışında da -ismin hariç- senin hiçbir varlığın yoktur!.. Yani, varlığını meydana getiren o Esmâ terkibini kaldırabilsek ortadan, sen hiç olursun!..

İşte, senin **"Esmâ bileşimin"**deki özellikler sana **"kolaylaştırılmış"** olanı belirler, tespit eder!

Senin **"takdir edicin"**, yani **"RAB"**bin, senin o **"Esmâ terkibin-bileşimin"**dir!..

Bu yüzden de senin, o **"Esmâ terkibin-bileşimin"**e isyan etmen, itaat etmemen kesinlikle mümkün değildir!..

Mümkün değildir; çünkü ona itaat etmemek, isyan etmek gibi özellikleri meydana getirecek bir **varlığın** yok!.. Nerede kaldı, **iraden!**

Sendeki bütün vasıflar, özellikler, senin varlığını meydana getiren **"isimler bileşiminin"** mânâlarından başka bir şey değildir!

Dolayısıyla senin **"kolaylaştırıcın"** yani sende çeşitli isimlere yönelik eğilimi meydana getiren ana faktör, senin varlığını meydana getiren o **"ilâhî isimler terkibi-bileşimin"** yani **"fıtrat"**ındır!.. Yani **"RABBİN"**dir!.. Senin **Rabbine** isyanın ise hiçbir şekilde mümkün değildir.

İşte bu sebepledir ki, sana ne kolaylaştırılmışsa, sana kolaylaştırılmış olanı mutlak olarak yerine getirmek zorundasın!

– İyi, peki ama Allâh beni nasıl azaba atıyor?

– Önce bil ki, Allâh seni azaba atmıyor!.. Sen kendi yaptığın fiillerinin sonuçlarına katlanmaktasın! Ne tür eylemde bulunursan, karşına onun sonuçları çıkacaktır!..

Bile bile gidip zehir yiyor musun?.. Şuurun yerindeyken kendi kafanı kesiyor musun?.. Bilincin çıkarlarını ne yönde görürse o yana adım atıyorsun!.. Öyle ise ilmin kadar davranışlar ortaya koyacak; sonra da bunun sonuçlarına katlanacaksın!

Ya her şeyi zerresine kadar "Allâh"tan bil; ya da hayalinde tasavvur ettiğin *tanrını* dilediğin gibi yargıla ve hesaba çek! Bakalım bir şey değişecek mi?

Ayrıca, ALLÂH dilediğini yapar!.. Bak ne okuyorsun âyette...

"YAPTIĞINDAN SUAL SORULMAZ!"

Allâh'a, *"Sen bunu bana nasıl yaparsın, beni nasıl cehenneme atarsın"*; diye bir **sual sorulmaz!..**

Senden böyle bir sual çıkar mı, çıkar!.. Sivrisinekten de havada uçarken **vıız** diye bir ses çıkıyor, kanat çıpmasından!.. Sivrisineğin kanadından çıkan vıız sesi gibi; senden de **Allâh**'a sual sorma sesi çıkar!.. *"Nasıl olur da böyle yaparsın?"* dersin... Ama hiçbir şey değişmez; sadece kendini tatmin etmiş, aldatmış olursun!..

Şunu iyi bil ki, **"ALLÂH"** ismiyle işaret edilen, **"Melik"**tir, **"Mâlik"**tir, **"Mâlik-el Mülk"**tür!

Var olan her şey; sen değil; senin anan baban değil; çocuğun sülalen değil, senin yaşadığın köy, kasaba, şehir değil; senin içinde yaşadığın memleket, içindeki bütün insanlar değil; senin üzerinde yaşadığın Dünya ve o Dünya'da yaşayan bütün varlıklar değil; senin Dünya'nın tâbi olduğu merkez yıldız, Güneş ve ona tâbi olan bütün planetler değil; senin merkez yıldızın Güneş gibi milyarlarcası değil; yüz milyarlarla yıldız değil; o yüz milyarlarla yıldızın meydana getirdiği galaksi gibi milyarlarla galaksinin içinde bulunduğu boyuttaki Evren değil; sayısız boyutlardaki sayısız evrenler, ALLÂH'ın indînde bir "HİÇ"tir!..

Eğer bunu anlayamıyorsan; hâlâ sen, **"Allâh"** adıyla işaret edilenin, kendisinden hesap sorabileceğin bir üst büyüğün; ya da yukarı katta bir yerde oturan **"tanrı"** olduğunu sanıyorsan, bu sendeki saflık tezahüründen başka bir şey değildir!..

Bak, **Allâh** ne buyuruyor:

"EY KULLARIM HEPİNİZ DALÂLETTESİNİZ. ANCAK BENİM HİDÂYET ETTİKLERİM HARİÇ!.. BENDEN DİLEYİN SİZE HİDÂYET EDEYİM.

HEPİNİZ FAKİRSİNİZ BENİM ZENGİN KILDIKLARIM HARİÇ!.. BENDEN DİLEYİN SİZE RIZIK İHSAN EDEYİM.

HEPİNİZ GÜNAHKÂRSINIZ, ANCAK BENİM MAĞFİRET ETTİKLERİM MÜSTESNA. İÇİNİZDEN HER KİM BENİM BAĞIŞLAYICI OLDUĞUMU BİLİRSE, BENDEN MAĞFİRET DİLERSE, ALDIRMADAN BAĞIŞLARIM.

SİZİN EVVELİNİZ VE ÂHİRİNİZ, DİRİNİZ VE ÖLÜNÜZ, YAŞINIZ VE KURUNUZ KULLARIMDAN EN TAKVALISININ KALBİNE SAHİP OLSALAR, BU DURUM BENİM MÜLKÜMDE BİR SİVRİSİNEĞİN KANADI KADAR ARTIŞ GETİRMEZ.

SİZİN EVVELİNİZ VE ÂHİRİNİZ, DİRİNİZ VE ÖLÜNÜZ, YAŞINIZ VE KURUNUZ EN ŞAKÎ KULUN KALBİ GİBİ OLSALAR, BENİM MÜLKÜMDE BU DURUM BİR SİVRİSİNEK KANADI KADAR BİR ŞEY EKSİLTMEZ!

SİZİN EVVELİNİZ VE ÂHİRİNİZ, ÖLÜNÜZ VE DİRİNİZ, YAŞINIZ VE KURUNUZ BİR SAHADA TOPLANSA VE İÇLERİNDEN HER İNSAN, ÜMİTLER YETTİĞİ KADAR İSTESE, İSTEDİĞİNİ VERİRİM DE BENİM MÜLKÜMDEN HİÇBİR ŞEY EKSİLMEZ... ÖYLE Kİ; İÇİNİZDEN BİRİ DENİZE UĞRAYIP, İĞNEYİ SUYA DALDIRIP SU ALSA NE İFADE EDER..?

BEN DİLEDİĞİMİ YAPARIM!..

BAĞIŞIM BİR SÖZDÜR, AZABIM BİR SÖZDÜR!

BİR ŞEYİN OLMASINI DİLERSEM, OL DERİM VE O ŞEY OLUR. OLMAMASI DÜŞÜNÜLEMEZ.”

Düşünün ki, evren içre nice nice evrenler, **Allâh**’ın indînde bir nokta!

Sadece, algıladığımız evrende milyarlarla galaksi var!

Milyarlarla galaksinin içinde yüz milyarlarla yıldızlar var.

O yüz milyarlarla yıldızların her birinde hadsiz hesapsız sonsuz sayıda âlemler, varlıklar mevcut!

Tüm bunların içinde senin yerin ne ki; sen tutup, **"benlik"** davası güdüp;

"*Ben dilediğimi yaparım, ben kendime böyle bir yön veririm, ben kendime şöyle yön veririm; Allâh böyle istemiş ama benim de kendime göre iradem var, gücüm var, ben de böyle yaparım***"** diyebiliyorsun!!?

Bu gibi sözlerin bil ki, **Allâh**'ın hakikate erdirdiği kullarında, hoş bir tebessüm meydana getirir sadece!..

İslâm'ın şartı beştir, altıncısı da haddini bilmektir; derler ya!

Bil ki edep, haddini bilmektir!..

İlmi olmayan, haddini bilemez! İlim haddini bilmeyi getirir!

O'dur ilim ki, **Allâh** indînde **"tüm âlemlerin bir hiç olduğunu"** sana idrak ettirir!..

Evet, **Allâh** indînde kâinat bir **"hiç"**tir!

Ne demiş;

"İNDÎ SÂNİ'DE BÜTÜN MAHLÛKAT BİR NOKTADIR, O NOKTA DA, BİR NÜKTEDİR!"

İndî Sâni'de, yani sonsuz sayıda varlıkları meydana getirenin indînde, o varlıkların tümü bir **"nokta"** hükmündedir...

Ve o **"nokta"** da, bir **"nükte"**dir!..

"Nüktedir"in mânâsına başlarda dokunduk biraz, buraya bağlantısını ârif olan yapar elbette!

Evet, **Allâh** her ortam için, o ortamın ehlini meydana getirmiştir...

Nitekim Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) açıklıyor ki;

"ALLÂH CEHENNEMİ YARATMIŞ VE ONUN İÇİN EHLİNİ MEYDANA GETİRMİŞ; CENNETİ DE HALKETMİŞ ONUN İÇİN DE EHLİNİ MEYDANA GETİRMİŞTİR."

Bu açıklamayı iyi anla dostum...

Şimdi sen, eğer cennet için yaratılmış, meydana getirilmişsen, cennet ehli olmak üzere var edilmişsen, sana cennete gitmenin yolları kolay gelecek; cennete doğru adım atmak sana kolay gelecek; cennet ehlinin fiillerini meydana getirmek sana kolay gelecek; o fiiller senden meydana gelecek ve neticede sen cennete ulaşacaksın!..

Yok eğer, cehennem ehli olarak tarif edilen kişilerden olmak üzere meydana gelmişsen, bu takdirde seni oraya sevkedici fiiller davranışlar sana hoş gelecek; sana zevk verecek; onları ortaya koymak sana kolaylaşacak; böylece de sen kendini azaba sokacak olan fiilleri kolaylıkla yapacak, yaşayacak ve bu senden meydana gelen fiiller neticesinde de paşa paşa o azap ortamında yerini alacaksın!..

Dolayısıyla şimdi kendi hâline bir bak!..

Eğer şu anda senden, seni azaba sokacak olan fiiller meydana geliyorsa; şu anda öldüğün takdirde, seni azap bekliyor.

Yok eğer şu anda senden, seni huzura, saadete, mutluluğa, cennete sevk edecek fiiller meydana geliyorsa, bu takdirde, şu anda ölürsen sen bir cennet ehli olarak, bu dünyadan geçip gidersin.

Sakın, beni niçin böyle yarattın, deme gafletine düşme!..

Çünkü, böyle denebilecek bir muhatabın yok!

Nitekim bunu **Hz. Rasûlullâh** da çok güzel vurguluyor...

"ALLÂH CENNET İÇİN BİR BÖLÜK YARATTI, CEHENNEM İÇİN BİR BÖLÜK YARATTI."

Nitekim başka bir hadîs-î şerîf'te de şöyle buyuruyor:

"KUL, DÖRT ESASA İMAN ETMEDİKÇE, ALLÂH'A İMAN ETMİŞ OLMAZ:

- TANRININ OLMADIĞINA, SADECE ALLÂH'IN MEVCUT OLDUĞUNA;

- BENİM ALLÂH RASÛLÜ OLUP, HAK İLE GÖNDERİLDİĞİME;

- ÖLÜMÜ TATMANIN MUTLAK OLDUĞUNA VE ÖLDÜKTEN SONRA YAŞAMIN DEVAM EDECEĞİNE;

- KADERE MUTLAKA İMAN ETMESİ GEREKTİĞİNE."

Yani, **"bir kişi ALLÂH'a ve Rasûlüne ve bildirdiklerine iman etmedikçe mümin olmaz"** buyuruyor **Hz. Rasûlullâh** (aleyhisselâm)...

Yine buyuruyor ki **Hz. Rasûlullâh...**

"ALLÂH HER NEFSİ YARATMIŞ, ONUN HAYATINI, RIZKINI VE KARŞILAŞACAKLARINI TAKDİR ETMİŞTİR."

Yani, birimi meydana getirmiş, o birimin rızkını meydana getirmiş ve o birimin karşılaşacağı bütün olayları da takdir etmiştir... Bütün bunlar, hep **"ALLÂH'ın takdiri"** üzere meydana gelir.

Bütün bunları böylece anladıktan sonra, nasıl oluyor da hâlâ bu sualler meydana geliyor, diyoruz... Anladıktan sonra, diyoruz ama gerçekte, bunları duyup da tam anlayamamaktan dolayı bu sualler meydana geliyor!

Doğal olarak en başta gelen soru da biraz önce sorduğumuz sual...

"*Peki Allâh, mâdemki benim cehennemlik olduğumu takdir etmiş, o zaman ben ne diye çalışayım?*"

Sen şu anda, senin için ne takdir olduğunu bilmiyorsun... Ben de benim için ne takdir olduğunu bilmiyorum!..

Cennetlik olarak da takdir etmiş olabilir; cehennemlik olarak da takdir etmiş olabilir!

Bu ilim ve takdir **Allâh**'ın indînde mevcuttur!

Ancak ben bunu bilmediğime göre, **Hz. Rasûlullâh**'ın söylediklerine kulak vererek, kendime ona göre yön çizmeye çalışırım...

Eğer beni cennetlik olarak takdir etmişse, bana bu yolda çalışmak kolay gelir zor gelmez! Ve böylece birtakım çalışmalar ortaya koyarım!.. Elimden geldiğince namazımı edâ etmeye çalışırım; orucu yerine getirmeye çalışırım; Hacc'ı yaparım... Bu ilmi elde etmeye çalışırım.

Ölüm ötesi yaşamın gerçeklerini idrak edip, ona göre kendimi hazırlamaya çalışırım. Bunları yapmaktan dolayı yüksünmem. Bu yolda yaptığım çalışmalardan dolayı etrafımın benim aleyhimde söyleyeceği sözlerden, konuşmalardan yüksünmem, gocunmam!.. Onlar konuşur, ben yoluma devam ederim!

Ancak bütün bunlar, bana kolay değil de zor gelirse... Ve ben bunları yapmaktan kaçınırsam...

Bunların yerine içki içer, kumar oynar, bedenimin zevklerine dönük bir yaşam biçimi sürer; zamanımı bedenime dönük bir biçimde tüketir; şartlanmalarıma uygun ve zevk duyacak bir şekilde geçirirsem; elbette ki, tüm bunları da bana kolay geldiği için yaparım... Ve bu davranışlarımın sonucu olarak da, o ızdırap ve dehşet ortamını boylarım!

Burada esas anlamamız, fark etmemiz gereken nokta şudur;

İnsan ismi, **kul** ismi ardında, **"Allâh'ın Esmâ terkibi"**nden başka bir şey mevcut değildir...

Bu yüzdendir ki; o ismin altında ortaya çıkan **ilim**, o ismin altında ortaya çıkan **irade**, o isim altında ortaya çıkan **kudret**, sadece ve sadece **"O'nun Rabbine"**, âlemlerin Rabbi olan **Allâh**'a aittir!

Nitekim buna işaret sadedinde denmiştir ki;

"LÂ HAVLE VE LÂ KUVVETE İLLÂ BİLLÂH"

Bu sebepledir ki, kulda ortaya çıkan irade, **Allâh'ın iradesi; Allâh'ın kudreti, Allâh'ın kuvvetidir.**

Senin varlığında **Allâh'ın Esmâ'sı**, isimlerin mânâları dışında hiçbir şey mevcut değildir!

Dikkat et!..

Biz, **Allâh** kudret ve iradesinin **kuldan** çıkışını gördüğümüz zaman, ona **"cüz'i kudret"** ve **"cüz'i irade"** deriz.

"Cüz'i iradenin" mânâsı; **"Allâh iradesinin"** kuldan ortaya çıkışıdır!..

Yoksa, **"kulda, Allâh'ın iradesi dışında, ayrı, bağımsız, özgür bir cüz'i irade mevcuttur"**, mânâsına değildir bu!..

Yani, **"kul"** ismi altındaki varlıktan meydana gelen **ilim, Allâh**'ın ilim sıfatının; **"ALİYM"** isminin mânâsı, ilim vasfının zuhurudur...

ALLÂH'ın, **"MÜRİYD"** isminin neticesi olarak, **ALLÂH muradı**nın kuldan açığa çıkmasına da biz **"cüz'i irade"** deriz.

ALLÂH kudret ve kuvvetinin kuldan açığa çıkmasına, kulun **"cüz'i kudreti"** ile meydana getirdiği şey deriz; olaya dışarıdan bakmamız sebebiyle...

Nitekim bu konuya işaret eden âyet;

"<u>HÂLBUKİ SİZİ DE YAPTIKLARINIZI DA ALLÂH YARATMIŞTIR!</u>" (37.Sâffât: 96)

İşte biz, artık bu anlattıklarımızı iyice anlamaya çalışarak, **"kadere iman edenlerden"** olalım... Çünkü imanın ana esaslarından birisi **"kadere iman"**dır.

"Kadere hakkıyla iman" da ancak senin varlığının ve benliğinin **ALLÂH** indînde bir **"hiç"** olduğunu idrak etmenle mümkün olur.

Dilerim ki **Allâh**, bizlere **"kadere hakkıyla iman"** edenlerden olmayı kolaylaştırmış olsun ve **"kadere iman üzere ölüm ötesi**

sonsuz yaşama geçip", alnı ak bir biçimde, Hz. **Rasûlullâh**'ın huzurunda, yanında yer almayı bizlere nasip etsin.

Şimdi de **"KADER"** konusuna ışık tutan bazı âyetler ile **Rasûlullâh** açıklamalarını görelim;

"HİÇBİR ŞEY YOKTUR Kİ ONUN HAZİNELERİ (oluşturan kuvveleri) **BİZİM İNDÎMİZDE OLMASIN! BİZ ONU** (o kuvveleri - özellikleri) **GEREKEN ÖLÇÜSÜYLE İNZÂL EDERİZ** (açığa çıkartırız)**."** (15.Hicr: 21)

Buhari, Müslim, İbni Hanbel ve Ebu Davud'da mevcut bir hadis;

"Hiçbir nefs yoktur ki, Allâh onun cennet veya cehennemdeki yerini ve onun saîd veya şakî olduğunu yazmamış olsun."

Bir adam baktı ve sordu:

– Yâ Rasûlullâh o hâlde bu yazılmış olan kitabımıza itimat edip, çalışmaları terk etmeyelim mi?

Rasûlullâh (aleyhisselâm) buyurdu ki:

"Saadet ehlinden olan saadet ehlinin amelini yapar. Şekavet ehlinden olan şekavet ehlinin amellerine devam eder."

Buhari'den:

"Siz amel edin, çalışın, herkes yaratılmış olduğu amel için kolaylaştırılmıştır."

"Sizi rahimlerde (ana karnında - Rahıymiyetinde - varlığınızı oluşturan Esmâ mertebesinde) **dilediği gibi şekillendiren** (oluşturan - programlayan) **"HÛ"dur!"** (3.Âl-u İmran: 6)

"Eğer Rabbin dileseydi, yeryüzünde kim varsa, elbette hepsi toptan iman ederdi... Olayın gerçeği bu iken; sen, iman etmeleri için insanları zorlayacak mısın?" (10.Yûnus: 99)

“Kendisini yaratan Allâh Esmâ’sının bileşimi elvermedikçe, bir nefs için iman etmek mümkün değildir!” (10.Yûnus: 100)

“Allâh dilediğini ortadan kaldırır ve (dilediğini de) **sâbit kılar. O’nun indîndedir Ümmül Kitap** (ana BİLGİ - Esmâ mertebesinin her an nasıl bir şe’nde olacağının ilmi)**!”** (13.Ra’d: 39)

“Benim katımda hüküm değiştirilmez! Ben kullara zulmedici değilim!” (50.Kaf: 29)

“Allâh kime hidâyet eder ise, odur hakikate eren! Kimi de saptırır ise, işte onlar hüsrana uğrayanların ta kendileridir.” (7.A’raf: 178)

“Allâh, iman edenleri dünya yaşamında da, sonsuz gelecekte de değişmez gerçeği vurgulayan söz üzere (Kelime-i Tevhid) **sâbitler! Allâh, zâlimleri saptırır! Allâh dilediğini yapar!”** (14.İbrahiym: 27)

“Allâh kime hidâyet ederse, kimse onu saptıramaz! Allâh (Bi-) **Aziyz** (kullarından bu isminin işaret ettiği özelliği açığa çıkaran)**, Züntikam** (araya duygu katmaksızın yaptığının sonucunu kesinlikle yaşatan) **değil midir?”** (39.Zümer: 37)

Abdullah İbni Mesud (r.a.)’dan;

– Rasûlullâh bana insanın oluşumundan haber verdi ki buyurdu:

“Sizin birinizin ana-baba maddeleri kırk gün ana karnında kaldıktan sonra, o maddeler ikinci bir kırk gün içinde katı kan pıhtısı hâlini alır. Sonra yine kırk gün içinde Mudga denilen bir çiğnem ete döner. 120. günün sonunda “ALLÂH” bir melek gönderir. Ve gelişen o mudgaya dört özelliği yazması emrolunur. Onun cinsiyeti, rızkı, eceli, saîd veya şakî olduğunu yaz, denir. Bu melekler bunu yazdıktan sonra ruh nefh olur.

Şimdi sizden bir kişi, bu fıtratı icabı iyi iş işler de, hatta kendisi ile cennet arasında bir kulaç mesafe kalır, bu sırada yazısı gelir, o kişiyi önler, bu defa o cehennemliklerin işlerini işlemeye başlar.

Sonra sizden bir kişi fena iş işler. Hatta kendisi ile cehennem arasında bir kulaç mesafe kalır. Bu sırada kitabı gelir onu önler. Bu defa o kişi ehli cennetin işlerini işler.” (Buhari-Tecrid: 1324)

İmran Bin Hüseyin’den:

Bir kere Rasûlü Ekrem’e bir kişi geldi şöyle sordu:

– Yâ Rasûlullâh, ehli cennet cehennemliklerden ayırt edilir mi?

“Evet, ayırt edilir.”

– Öyle ise hayır işleyenle, ibadet edenler niçin etmeli, cennetlik ve cehennemlik ezelde belli ise?

“Herkes ne için yaratıldı ise, onu işler. Kendisi için ne kolaylaştırıldı ise onu yapar.” (Buhari-Tecrid: 2062)

“ALLÂH de ötesini bırak!” (6.En’am: 91)

“İrade ettiğini (Dilediğini) **yapar!”** (85.Burûc: 16)

“Muhakkak ki biz her şeyi kaderiyle (yazılı - programlanmış) **yarattık!”** (54.Kamer: 49)

Yani biz, o kaderi kendisinde mevcut olarak, yarattık.

Abdullah (r.a.) anlatıyor:

“Şakî anasının karnında şakî olan, sâid de başkasından ibret alandır.” dedi.

Bunun üzerine, bu açıklamayı işiten birisi **Huzeyfe**’ye (ki Huzeyfe radıyallâhu anh **Hz. Rasûlullâh**’ın sır kâtiplerinden birisidir) geldi ve sordu:

– Nasıl bir adam hiç iş işlemeden, dünyaya gelmeden, anasının karnında şakî olur?

Huzeyfe (r.a.):

– Buna ne şaşırıyorsun, **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'dan işittim, şöyle diyordu:

"Nutfenin, yani spermin ana rahmine girmesinden sonra, "Allâh" nutfeye bir melek gönderir. Melek ona şekil verir, göz kulak verir, derisini, etini, kemiklerini meydana getirir. Sonra;

– Yâ Rabbi erkek mi, dişi mi olsun, diye sorar. Rabbin de dilediğini hükmeder; melek de yazar.

Sonra;

– Yâ Rabbi ömrü ne kadar olsun, diye sorar. Rabbin dilediğine hükmeder, melek de yazar!

Sonra;

– Yâ Rabbi rızkı ne olsun, der. Rabbin dilediğine hükmeder, melek de yazar.

Sonra elindeki sahifeye emrolunduğuna bir şey ilave etmeden çıkar." (Müslim)

Enes (r.a.) naklediyor:

Hz. Rasûlullâh (aleyhisselâm) şöyle buyuruyor:

"Muhakkak ki Allâh her rahime bir melek memur etmiştir. Bu melek; "Yâ Rabbi bu bir nutfedir, bu alakdır, bu mudgadır" der.

Ve sonra Allâh bunu yaratmaya hükmettiği vakit melek; "Yâ Rabbi erkek mi dişi mi, şakî mi, saîd mi, rızkı nedir, ömrü ne kadardır" diye sorar. Ve böylece bunların hepsi de anasının rahmindeyken yazılır" buyurdu. (Buhari-Müslim)

Hz. Âli şöyle buyuruyor:

Bir gün **Hz. Rasûlullâh** oturuyordu ve bir ağaç parçasıyla yeri çiziyordu. Aniden başını kaldırdı ve:

– Sizden bir tek kimse yoktur ki cennet ve cehennemdeki yeri bilinmiş olmasın! buyurdu. Yanındakiler:

– Yâ Rasûlullâh, şu hâlde niye çalışıyoruz?.. Her şeyi bırakıp tevekkül etmeyelim mi? dediler.

Hz. Rasûlullâh:

– Hayır çalışınız! Herkes ne için yaratıldıysa onun için hazırlandırılır! buyurdu. Sonra da;

"Veren, sakınan ve kelime-i tevhidi tasdik eden kimseye gelince, biz onu cennete hazırlarız. "Allâh"ın hakkını yoksullara vermeyen, sevabından imtina gösteren ve tekzip edeni de cehenneme hazırlarız" (92.Leyl: 5-10) âyetlerini okudu. (Buhari, Müslim, Tırmızî)

Denildi ki:

– Yâ Rasûlullâh, sanki şimdi yaratılmışız gibi, bize dinimizi açıkla..? Bugün yaptığımız işler, önceden takdir edilmiş ve yazılmış işler midir, yoksa vukuundan sonra mı bize takdir edilmektedir?

Rasûlullâh:

– Hayır! Bilakis, yaptığınız işler önceden takdir edilmiş ve yazılmış olan işlerdir.

Sordular:

– Şu hâlde iş yapmanın, çalışmanın ne önemi var?

– Her iş yapan kendi işine hazırlanır. (Müslim ve Tırmızî)

Ömer radıyallâhu anh naklediyor:

– Yâ Rasûlullâh ne buyurursun? Yaptığımız işler, yepyeni yapılmakta olan bir şey mi, yoksa önceden takdir edilen bir iş mi?

Hz. Rasûlullâh:

– Önceden takdir edimiş olan işlerdir ey Hattab'ın oğlu! Herkes önceden takdir edilmiş olan işlere hazırlanmıştır. Saadet ehlinden olan saadet için çalışır, şekavet ehlinden olan da şekavet için çalışır.

Abdulvahhab Bin Süleym şöyle diyor:

Mekke'ye geldim. Ata Bin Ebirebah ile buluştum. Ve;

– Ey Ebu Muhammed... Basralılar "kader" diye önceden yazılmış takdir edilmiş bir şey yoktur, diyorlar..?

Ata da:

– Evlatçığım sen Kur'ân okur musun? dedi.

– Evet dedim. Ata (r.a.):

– Şu hâlde Zuhruf Sûresini oku dedi.

Ben de:

– Ha, mim, açıklayan kitaba yemin ederim ki, biz onu anlayasınız diye Arapça bir Kur'ân yaptık. Muhakkak ki o nezdimizdeki ana kitapta çok yüce ve hikmetlidir. (43.Zuhruf: 1-4) âyetlerini okudum.

Ata sordu:

– Ümmül Kitap, (kitabın anası) nedir, bilir misin?

– Allâh ve Rasûlü daha iyi bilir dedim. Ata da:

– (Ümmül Kitap) O bir kitaptır ki **Allâh** gökleri ve yeri yaratmadan önce onu yazmıştır... Orada, Firavun'un cehennemlik olduğu vardır... Orada, **"Tebbet yeda ebu leheb"** (Ebu leheb'in iki eli kurusun) âyeti vardır, dedi.

Ata demiştir ki!..

Rasûlullâh'ın arkadaşı Ubade bin Samid'in oğlu Velid'i bulmuştur. Babanın ölümü anında babanın vasiyeti nedir, diye sordum. Şöyle dedi;

Babam çağırdı ve bana;

– Ey oğulcağazım, Allâh'tan kork. Bil ki; Allâh'a, kadere, hayr ile şerrin hepsine iman etmedikçe, Allâh'tan sakınmış olmazsın. Bundan başka bir inanç üzere ölürsen, cehenneme girersin! Muhakkak ki ben Rasûlullâh'tan işittim ki:

"Allâh önce kalemi yarattı. Yaz dedi. Kalem neyi yazayım diye sordu. Allâh; Kaderi, olanı ve ebediyete kadar olacak olanı yaz buyurdu." (Tırmızî ve Ebu Davud)

Şimdi gene **Ebu Davud**'tan okuyoruz. Abdullah Bin Fevr şöyle demiştir:

Ubeydullah Bin Kaab (r.a.)'ın yanına geldim. Ve kendisine;

– Zihnimi **kader** ile ilgili bazı şeyler karıştırdı. Bana bu hususta bir şeyler anlat. Belki **Allâh** bu vesveseleri kalbimden giderir..?

Ubeydullah radıyallâhu anh buyurdu:

– Eğer Allâh göklerinde ve yerinde bulunanların hepsine azap verse idi, onlara Rahmeti, onların yaptığı işlerden daha hayırlı olurdu!..

Allâh yolunda Uhud dağı kadar altın harcasan, kadere iman etmedikçe, başına geleceğin şaşmayacağına, başına gelmeyenin de asla sana isâbet etmeyeceğine iman etmedikçe Allâh bu imanı senden kabul etmez!

Bundan başka bir inanç ile ölürsen cehenneme gidersin.

Abdullah Selemi der ki;

Sonra Abdullah Bin Mesud'a gittim; o da aynı şeyi söyledi. Huzeyfetul Yemaniye gittim, o da aynı şeyi söyledi...

Sonra Zeyd Bin Sabit'e gittim, o da aynı şeyi **Hz. Rasûlullâh** sallallâhu aleyhi vesellem'den nakletti. (Ebu Davud)

Bu da **Tırmızî**'den, **iman** bahsinden:

Abdullah Bin Amr şöyle demiştir;

Hz. Rasûlullâh (s.a.v)'ı işittim, şöyle diyordu:

"Muhakkak yüce Allâh yarattıklarını bir karanlık içinde yarattı. Sonra onlara nûrundan saçtı. Bu nûrdan nasibi olan kimse hidâyete erdi. O nûrdan nasibi olmayan kimse de dalâlete saptı. Ve bunun için Allâh'ın ilmine göre kalem kurudu."

Yani işlerin takdiri son bulmuş ve kalemin yazacağı bir şey kalmamıştır.

Ebu Hureyre şöyle demiştir:

Rasûlullâh bize geldi, biz de kader hakkında münakaşa ediyorduk... Buna o kadar kızdı ki yüzü kıpkırmızı oldu; sanki yanaklarına nar suyu sıkılmıştı...

"Bununla mı emrolundunuz? Ben bununla mı size gönderildim?.. Sizden önceki ümmetler, bu mesele hakkında münakaşa ettikleri vakit helâk oldular." (Tırmızî)

Bu hadis **kader** konusunda Hz. **Rasûlullâh**'ın söylediklerini aynen kabul etmeyi ve Hz. **Rasûlullâh**'ın söyledikleri hakkında değişik yorumlar çıkartarak **münakaşa etmeyi yasaklayan** bir hadistir.

Tırmızî ve **Beyhaki**'de mevcut olan bir hadis:

Aişe (r.a.)'dan; **Hz. Rasûlullâh** şöyle buyrmuştur:

“Lânet ettiğim altı kişi vardır ki, onlara Allâh ve gelmiş geçmiş bütün Nebi ve Rasûller lânet etmiştir... Bunlar:

1. Allâh’ın kitabına ilave yapan,

2. Kaderi tasdik etmeyen,

3. Allâh’ın zelil kıldığını yükseltmek, azîz kıldığı kullarını da alçaltmak için zorlamalarla insanların başına musallat olan,

4. Mekke’nin hareminde yasak olanı işleyen,

5. Benim ehl-i beytime; neslime zulmeden,

6. Benim sünnetimi terk eden; yani getirdiğimden yüz çevirenler!”

“Her topluluğun takdir edilmiş bir ömrü vardır... Onların ömrünün sonu geldiğinde, ne bir an ertelenebilir, ne de öne alabilirler.” (7.A’raf: 34)

“Eğer Allâh insanları zulümlerinden dolayı sorumlu tutup sonucunu hemen yaşatsaydı, (arz) **üzerinde hiçbir DABBE** (insan değil insan bedeni) **bırakmazdı! Fakat onları hükmedilmiş bir vakte tehir ediyor... Ecelleri geldiği vakit de ne bir saat geri kalırlar, ne de öne geçebilirler.”** (16.Nahl: 61)

Müslim isimli **Rasûlullâh** açıklamaları kitabında da eşi Ümmü Habibe’nin dua ederken **Rasûlullâh** tarafından şöyle uyarıldığı anlatılmakta:

– Ey Allâh’ım, uzun ömür vermek suretiyle, beni, zevcim Rasûlullâh’tan, babam Ebu Süfyan’dan ve kardeşim Muaviye’den faydalandır...

Rasûlullâh kendisine şöyle buyurdu:

“<u>Sen Allâh’tan kesinleşmiş eceller ve zaruri olan birtakım şeyler ve takdir edilmiş birtakım rızıklar hakkında talepte</u>

bulundun ki, Allâh onlardan hiçbirini ne vaktinden önceye alır, ne de sonraya bırakır.

Eğer Allâh'tan seni cehennemdeki azaptan, kabirdeki azaptan kurtarmasını isteseydin senin için daha hayırlı olurdu."

Ebu Davud'dan bir başka açıklama:

Hasan Basri'ye sordum: **"Anlat bana, Âdem** (a.s.) **gök için mi, yer için mi yaratıldı?"**

Hasan Basri: **"Yeryüzü için"** dedi. **"Peki ne dersin, korunup da malûm ağaçtan yemeseydi"** dedim... **"Ondan yemek zorunda idi"** dedi.

"Allâh Teâlâ'nın; "Siz onun aleyhinde fitneye sürükleyecek kudrette değilsiniz meğer ki o cehenneme girecek kimse olsun." (37.Sâffât: 162-163) hakkında bana malûmat ver", dedim. Hasan Basri:

– Şeytanlar onları dalâlete saptırmaya muvaffak olamazlar, ancak Allâh'ın cehennemlik olarak yarattıkları müstesna... buyurdu. (Ebu Davud)

Bu açıklamadan da anlaşılıyor ki bir kişi cehennemlik ise, ancak o takdirde cinler onu saptırıp yanlış yollara sürükleyebilirler!

Fakat **Allâh** cehennemlik değil de, cennetlik diye takdir etmişse o kişiyi, **uzaylılar veya cinler** saptırıcı bilgilerle yönlendiremezler... Onlar, er geç gerçek ilme ulaşırlar ve **uzaylıların** yani **cinlerin**, şerrlerinden ve saptırıcı bilgilerinden kendilerini korurlar.

Enes (r.a.) şöyle demiştir:

Rasûlullâh sık sık:

"Yâ mukallibel kulub; sebbit kalbi âlâ dinike" diye dua ederdi.

"Ey kalpleri çeviren Allâh, kalbimi dinin üzere sâbit kıl."

Biz de kendisine;

“Yâ Rasûlullâh sana ve getirdiklerine iman ettik. Bizim için korkuyor musun?” dedik.

“Evet, çünkü kalpler Allâh’ın iki parmağı arasındadır; dilediği gibi onları çevirir” buyurdu.

Ebu Hureyre’den:

Buhari, Müslim, Ebu Davud, Tırmızî’deki bir hadis:

“Her doğan ancak İslâm fıtratı üzere doğar. Sonra ana ve babası onu Yahudi, Hristiyan veya Mecusi yapar. Tıpkı bütün uzuvları tam olarak hayvan yavrusunu dünyaya getirdiği gibi. Siz o yavru da bir eksiklik görebilir misiniz?”

Sonra Ebu Hureyre;

“İsterseniz; ‘Yüzünü Allâh’ın o Fıtratı’na çevir ki, insanları o fıtrat üzerine yaratmıştır...’ (30.Rûm: 30) âyetini okuyun**”** dedi.

“Cennetteki en uzun boylu adam İbrahim’dir, etrafındaki çocuklara gelince onlar fıtrat üzere ölen her çocuktur.”

Müslümanlardan biri;

– Yâ **Rasûlullâh**, müşriklerden birinin çocukları da buna dâhil mi? diye sordu.

Allâh Rasûlü:

– Evet müşriklerin çocukları da, diye cevap verdi.

Ebu Hureyre’den, **Allâh Rasûlü**’ne:

– Müşriklerin küçük çocukları hakkında durum nedir? diye soruldu. **Allâh Rasûlü:**

– Onların ne amel işleyeceklerini Allâh en iyi bilir, buyurdu.

Hz. Aişe şöyle dedi:

– Bir küçük çocuk öldü, ben de; ne mutlu ona, cennet serçelerinden bir serçe, dedim.

Rasûlullâh buyurdu ki:

– Bilmiyor musun ki Allâh cennet ve cehennemi yarattı. Birincisi için birtakım insanlar yaratttığı gibi, ötekisi için de birtakım insanlar yarattı.

Allâh, cennet için birtakım insanlar yarattı, bunlar babalarının omurga kemiğinde iken daha cennetlik oldu... Cehennem için de birtakım insanlar yarattı ki bunlar, babalarının omurga kemiğinde, iliğindeyken cehennemlik oldu. (Müslim ve Ebu Davud)

Yine Ebu Davud'da sahih hadis;

Aişe (r.a.) şöyle demiştir:

– Yâ **Rasûlullâh** müminlerin küçük yaşta ölmüş çocuklarının durumları nedir?

– Onlar babalarındandır, buyurdu.

– Peki hiçbir amel yapmadan nasıl olur, dedim.

– Onların ne amel işleyeceklerini Allâh en iyi bilir, dedi.

– Yâ **Rasûlullâh** müşriklerin küçük çocuklarının hâlleri ne olacak? diye sordum.

– Onlar da babalarına bağlıdır, buyurdu.

– Hiçbir amel işlemeden mi? dedim.

– Onlar yaşasaydı ne amel işleyecekti, Allâh en iyi bilir, buyurdu.

Ebu Davud'dan;

Adamın biri geldi; (Enes r.a.'dan)

"Yâ Rasûlullâh babam nerededir?" diye sordu.

Hz. Rasûlullâh da:

"Baban cehennemdedir" dedi.

Soruyu soran adam gidince, **Hz. Rasûlullâh** (aleyhisselâm);

"Benim babam da senin baban da cehennemdedir, ateştedir!" buyurdu.

Zeyd bin Sabit şöyle buyurmuştur:

Allâh Rasûlü, Neccar oğullarına ait bir bahçede devesi üzerindeyken biz de yanında bulunuyorduk. Deve birden bire ürküp kaçtı. Nerede ise **Allâh Rasûlü**'nü üstünden atacaktı. Orada 5, 6 kabir olduğu anlaşıldı.

"Bu kabir sahiplerini bilen var mı?" diye sordu **Rasûlullâh...**

Bir adam:

"Ben bilirim" dedi.

Allâh Rasûlü;

"Ne zaman öldüler?" dedi.

Adam;

"Şirk hâlindeyken öldüler!.." dedi.

Allâh Rasûlü;

"Bu Muhammed ümmeti, kabirlerinde sorguya tâbi tutulur! Ölülerinizi gömmekten çekineceğinizinden korkmasam, şu kabirlerden işittiğim azap seslerini Allâh'ın size de işittirmesi için dua ederdim" buyurdu.

Müslim'deki bu uyarıda şu anlatılmak istenmektedir:

Kabirde kişi diri diri mevcuttur, kişi diri diri kabre konulur, bu kişi kabirde azap çeker. Bunun çektiği azaptan dolayı çıkardığı sesler eğer dışarıdan duyulsa insanlar bir daha ölü dediği o kişileri mezara gömmezler.

Abdullah bin amr şöyle buyurdu:

Rasûlullâh (aleyhisselâm) elinde sanki iki kitap olduğu hâlde çıkıp geldi...

“Bu iki elimdeki iki kitap nedir, bilir misiniz?”diye sordu.

Biz de;

“Bilmiyoruz yâ Rasûlullâh! Anlatırsan öğreniriz...” diye cevap verdik.

Rasûlullâh sağ elindeki kitap için:

“Bu âlemlerin Rabbi tarafından yazılmış bir kitaptır. Burada cennetlik olanların isimleri ile, babalarının ve kabilelerinin isimleri vardır” dedi ve sonuncusuna kadar bunların vasıflarını anlattı.

“Bundan sonra artık bunların arasına ne bir ilave yapılır; ne de hariç bırakılır” buyurdu.

Bunun üzerine orada bulunan sahabiler;

“Eğer bu olmuş bitmiş bir mesele ise, amelin ne önemi var?” dediler.

Rasûlullâh (aleyhisselâm):

“Cennet ehli fiillerinin sonunu, cennet ehlinin işlediklerini işleyerek tamamlar! Cehennemlik olan da sonunu, cehennemliklerin amelini işleyerek tamamlar” dedi.

Sonra ellerini bir şeyler atar gibi yaptı...

“Allâh kullarının işlerini karara bağlamıştır. Bir kısmı cennette, bir kısmı da cehennemdedir” buyurdu.

Bakın, burada önemli olan bir husus var.

Bahsettiğim açıklama **Tırmızî**'den alınma. Şu ilâveyi de burada hemen belirtelim.

Enes (r.a.)'dan rivayet olunarak bu açıklamanın devamında buyuruluyor ki:

"Allâh bir kula hayır murat ettiği vakit onu çalıştırır."

"Nasıl çalıştırılır?**"** diye sordular.

Hz. Rasûlullâh:

"Ölümünden önce onu sâlih amel işlemeye muvaffak kılar."

"Ölüm öncesindeki son fiil" meselesi, bir ölçüde intihar olaylarına da ışık tutuyor...

Bilinçli olarak intihar edenin ebedî cehennemlik olduğu, ebedî cehennemde kalacağı bu hadiste mevcut.

Cennetlik olan, cennetlik bir fiil işleyerek hayatına son verir!

Eğer kişi ebedî cehennemlik ise, şakî ise o zaman cehennemlik olanın amelini işleyerek ölür.

Bilinçli olarak intihar eden kişi, kendisinin cehennemlik olduğunu, bu fiili ile ifade etmiş olur... Bu yüzden bilinçli olarak kasdı mahsusa ile intihar etmiş kişinin cenaze namazı kılınmaz! Çünkü o namaz ona bir fayda sağlamaz; çünkü şakîdir ve son ameli ile, yani intiharı ile bunu kendisi ifade etmiştir!

İntihar etmemiş kişinin saîd mi yoksa şakî mi olduğunu, son amelini bilemediğimiz veya göremediğimiz için yorumlayamayız!.. Ama aklı başında intihar eden kişinin o son davranışı gözüküyor, biliniyor! Dolayısıyla, şakî olduğunu kendisi ifade etmiş oluyor ve de cenaze namazı kılınmıyor! Esasen bu kişileri yargılayacak bir makâmda da değiliz!

İntihar eden kişiyi Hazreti **Rasûlullâh'a** getirmişler ve cenaze namazını kılmasını istemişler... **"Nasıl öldü?"** demiş. **"İntihar ederek"** demişler... Onun üzerine cenaze namazını kılmamıştır.

Tırmızî'deki bir açıklamasında da şöyle diyor **Hz. Rasûlullâh:**

"Ölen bir kişi yoktur ki, pişman olmasın!.. Eğer iyi işler yapmışsa, daha fazla yapamadığına pişman olacak. Günahkâr ise tövbe etmediğine pişman olacak."

Tırmızî'den, **Hz. Rasûlullâh** şöyle buyuruyor:

"Ben sizin görmediğinizi görüyor, işitmediğinizi işitiyorum. Gök gıcırdadı ve gıcırdamasında haklı. Çünkü dört parmaklık bir boş yer yoktur ki, orada alnı ile Allâh'a karşı secdeye kapanmış bir melek bulunmasın."

"Vallâhi benim bildiğimi bilseniz az güler ve çok ağlardınız! Kadınlarınızla yataklarınızda zevklenmeyi bırakıp Allâh'tan imdat dilenmek üzere sokaklara fırlardınız! Kesilip yok olmak üzere olan bir ağaç olmak isterdiniz!"

İşin içyüzüne vâkıf olan **Rasûlullâh** (aleyhiselâm)'ın bu uyarısını çok çok iyi anlamak zorundayız!..

Acaba neye işaret etmek istiyor?.. Ne anlatmak istiyor bize..?

Hz. Rasûlullâh (aleyhisselâm) zamanında iki kardeş vardı.

Bunlardan biri zamanını kazanç için uğraşarak çalışırdı, diğeri de kazanç için uğraşmaz devamlı **Allâh Rasûlü**'nün meclisine devam ederdi.

Bu kazançla uğraşan kişi, kardeşini **Allâh Rasûlü**'ne şikâyet etti. Bunun üzerine **Hz. Rasûlullâh** (s.a.v.) dedi ki:

"Belki de sen onun yüzü suyu hürmetine kazanıyorsun" dedi. (Tırmızî)

Hz. Rasûlullâh'ın bir duası yine sahih hadis kitaplarında mevcut;

"Allâhümme la mânia lima ateyte, vela muti lima manate, vela radde lima kadayte."

"Allâh'ım mâni yoktur senin verdiğine, senin vermediğini de verecek olan ikinci bir varlık yoktur, senin takdirini de, kazanı da asla kimse geri çeviremez."

Evet dostum, eğer buraya kadar naklettiğim verileri çok iyi kavrayabildiysen;

"Allâh beni hangi amaçla yaratmış ve programlamışsa, o amaca dönük olarak tüm yaşamım boyunca O'na kulluğumu yerine getireceğim... Ve her birim için de bu böyledir!.." anlamında olarak **"ve Bilkaderi"** diyorsun **"Âmentü"**de.

Yani **"Âmentü"**yü okuyup da **"ve Bilkaderi"** deyip de, yani **"kaderime iman ettim"** dediğin zaman; bütün bunların **"takdir edilmiş-olup bitmiş"** olduğuna **iman** ettim, kabul ettim demek durumundasın.

Bu konu daha detaylı olarak **"İNSAN VE SIRLARI"** isimli kitabımızın **"Kader"** bölümünde çeşitli sorulara verilen cevaplarla birlikte tetkik edilebilir.

Şimdi geldik **"HAYIR ve ŞERRİN ALLÂH'TAN OLMASI"**nın anlamına...

19

"HAYRİHİ ve ŞERRİHİ MİN ALLÂHİ", HAYIR ve ŞERR, ALLÂH'TANDIR…

Ne diyoruz?..

"Hayrın ve şerrin Allâh'tan olduğuna iman ediyorum."

Bunu hepimiz diyoruz!

"Âmentü"yü okurken, **"Hayrın ve şerrin Allâh'tan olduğuna iman ediyorum"** diyorsunuz....

Peki gerçekten, yürekten inanıyor musunuz böyle olduğuna..?

Oysa, başınıza bir iş geliyor; **"*Falanca böyle yaptı da onun için*"** diyorsunuz!..

Öbür yandan da, **"Gerek hayır ve gerek şerr olsun ikisinin de Allâh tarafından geldiğine iman ediyorum"** diyorsunuz ya **"Âmentü"**de...

Bak dostum, tekrar et...

"Âmentü Billâhi... hayrıhi ve şerrihi min Allâhû Teâlâ"

"Hayrın ve şerrin Allâh'tan geldiğine, iman ediyorum" diyorsun!

Peki bu dediğin gibi mi yaşıyorsun?..

Her olay içinde ve yaşamının her anında böyle mi düşünüp; olanları böyle mi değerlendiriyorsun?

Eğer dediğin gibi yaşayamıyorsan, **"Âmentü"**nün bu şartına iman etmiyorsun demektir.

Teybe **"Âmentü"**yü defalarca tekrar eder ezberletirsin, papağan da defalarca tekrar eder!..

Senden de bu kelimeler tekrar tekrar çıkabilir... O takdirde, sana da mümin, yani bunlara iman etmiş, derler; ağzından çıkanlara bakarak...

Ancak, her an, karşılaştığın her fiilde;

"Hayır ve şerr" hepsi de Allâh tarafından bana geldi, "O"nun takdiri üzere bu olay benim için oluştu!.. diyemiyorsan; sen, **henüz "Âmentü"deki bu hükmü kabul etmiş değilsin!**

Bak şu âyetin anlamını iyi kavra... Sonra da ister "İMAN ET", istersen de reddet!.. Keyfin bilir...

"...EĞER ONLARA BİR İYİLİK İSÂBET EDERSE "BU ALLÂH İNDÎNDENDİR" DERLER. EĞER BİR KÖTÜLÜK İSÂBET EDERSE "BU SENİN İNDÎNDENDİR" DERLER. DE Kİ: "<u>HEPSİ DE ALLÂH İNDÎNDENDİR!</u>.." (4.Nisâ': 78)

Kur'ân-ı Kerîm'in bu hükmünü kabul ve tasdik ediyor musun, etmiyor musun?

Mümin; **"Âmentü"**ye iman eden, bu esaslara **"iman"** eden demektir!.. Sen şimdi mümin misin, değil misin?

"Hayrıhi ve şerrihi min ALLÂH" ifadesinin idrakında mısın ve bu prensibi kabul ediyor musun?..

Bu gerçeği kavradıysan mesele yok!

Bu gerçeği fark etmiş ve idrak etmiş değilsen; benim yönümden yine mesele yok!.. Beni ilgilendiren bir konu değil!..

Bak dostum, olay senin sorunun! Sen tek başına **Âhiret** denen **ölüm ötesi yaşama** geçeceksin, diri diri mezara gireceksin ve o mezarda milyarlarla sene, Dünya'da elde ettiklerinin sonuçlarını yaşayacaksın; hoş veya nahoş!

İster **Kur'ân hükmüne dayanan "Âmentü"**deki bu prensibi kabul eder ve ona göre yaşamına yön verirsin; istersen de iman etmez, kabul etmez, dilediğin gibi yaşar, sonuçlarına katlanırsın!

Şimdi burada önemli olan bir sual var...

Niçin **"Hayrıhi ve şerrihi min ALLÂH"** deniyor da **"min Rabbihi"** denmiyor?..

Yani, **"hayır ve şerrin", "Rab"**binden olduğu değil de **"Allâh"**tan olduğu ifade ediliyor.

"Hayır ve şerr Allâh"tandır, **"Rab"**binden değil!.. Çünkü senin nefsinden zuhur eden şeyler senin **"Rab"**bindendir.

Karşındakinin **nefs**inden zuhur eden şeyler de onun **"Rab"**bindendir.

Buna karşın tümüyle her varlıktan denince, **bütün varlıkların Rabbi, "Rabb-ül Âlemîn"** olan **ALLÂH**'tır!..

Allâh kendindeki hangi mânâyı ortaya çıkarıp seyretmeyi dilemişse, o isimler bileşimini ortaya koymuş; ve o terkibin mânâsı, o fiilin **"Rab"**bi olmuştur!..

Bu yüzdendir ki, bütün fiiller, o fiilin yaratıcısı olan **Rabb-ül âlemînden** yani **Allâh** tarafındandır! Onun için denmektedir ki **"Hayrıhi ve şerrihi min Allâhû Teâlâ"**... **"Min Rabbihi"** değil...

"HAYR" ya da "ŞERR" diye nitelendirdiğin olaylar, Allâh'ın türlü isimlerinin mânâsı olarak senin karşına gelmektedir!

Yani, senin karşılaştığın **"hayır ve şerr"** diye tanımladığın bütün olaylar, **Allâh isimleri** ile işaret edilen mânâların, fiiller âleminde, efâl âleminde ortaya çıkmasıdır.

İşte bu sebepledir ki, **"karşılaştığın olayı kişiden veya hayvandan veya cinden bilme; Allâh'tan bil"**dir **"Âmentü"**nün bu prensibinin mânâsı.

Sen ne zaman ki **Allâh**'tan bilmez de, birimden; yani belli bir isimden, falanca ya da filancadan bilirsen; o fiili meydana getiren gerçek fâil olarak **Allâh**'ı bilmezsen **Allâh**'tan gâfil oldun demektir!

Veya bir diğer ifade ile, **Allâh**'ın senin yetişmen amacıyla o fiili, o olayı meydana getirdiğini ve senin karşına çıkardığını fark etmezsen **Allâh**'tan perdelenmiş olursun.

Oysa **amaç**, her şeyin sahibi olan ve her an her şeyde murat ettiğini yapan **"<u>Allâh'a iman</u>"** ile bu dünyadan geçip gitmek en azından...

Yani, **Allâh**'ı müşahede etmek! Yani, **Allâh'a şehâdet etmek!.. "Eşhedü..."** diyebilmek!

Öyleyse başına gelen **hayrı ve şerri** birimden değil, -"*birim*" tâbirini en geniş anlamı ile kullanıyorum ve bu yüzden bir isim kullanmıyorum- **Allâh'tan bilmek** zorundasın.

Bu nedenledir ki, eğer **mümin** olarak bu dünyadan geçip gitmek istiyorsan...

"Hayrıhi ve şerrihi min Allâh" cümlesini her an hafızanda tutup; bütün olaylara ve birimlere **"MİN ALLÂHÛ TEÂLÂ"** yani **"ALLÂH'TAN"** anlayışı ile bakmak mecburiyetindesin!..

Bunun aksine bir düşünüş, seni farkında olmadan **"Âmentü" prensiplerine iman** çizgisinden çıkartıverir!

20

"VEL BÂ'SU BA'DEL MEVT" ÖLÜM AKABİNDE YENİ BİR BEDENLE YAŞAMA DEVAM...

"Vel bâ'su ba'del mevt"; "mevt"in yani "ölüm" anının hemen sonrasında, "<u>bâ's</u>" olacağıma inanıyorum, demektir.

Melekler bahsinde **Azrâil**'i anlatırken de üzerinde durduğum gibi **mevt** yani **ölüm, <u>tadılan</u> bir şeydir!..**

Bir başka tanımlama ile **"MEVT"; "kontrolündeki yapıyı kullanamaz hâle gelmek"** demektir!.. Özellikle, insanın bedeninin **"kullanım dışı kalmasını"** tarif sadedinde bu kelime söylenir...

Bu yüzdendir ki, **ÖLÜM TADILIR!..**

Tadan da **<u>İNSANIN</u>** bizâtihi kendisi olan **<u>şuuru-bilinci</u>**dir!..

"Küllü nefsin zâikatül mevt" (29.Ankebût: 57)

"HER NEFS ÖLÜMÜ TADACAKTIR!"

Âyetinde olduğu gibi; her bilinç, -burada hususi mânâsıyla insan, genel anlamıyla evrende var olan tüm bilinçler kastediliyor- **her bir nefs sahibi, şuur sahibi, ölümü tadacaktır**, denmektedir!..

"NEFS"in anlamı "bilinç sahibi birim"dir...

Yani, içinde bulunduğu hâlden sonra, o güne kadar kullandığı bedeni ve ortamını kaybedecek; yeni ortamın gerektirdiği beden ile yaşamına devam edecektir... Her bilinç için bu böyle!

İnsan yönünden ele alırsak... Her **nefs** yani **bilinç**, bir süre sonra herhangi bir sebeple, bu yaşadığı bedeni kullanamaz hâle gelecek; bu beden kullanım dışı kalacak; bu bedenin kullanılamaz hâle gelmesinin hemen akabinde de, oluşmuş bulunan yeni bir bedenle yaşamına devam edecek!

Böylece, içinde yaşadığı bedenden ve o beden dolayısıyla bağlı olduğu **her şeyden** ayrılarak ölümü tatmış olacak!

Holografik yapılı dalga (wave) bedeniyle -ki biz ona din terminolojisinde **RUH** diyoruz-, o ruhla yaşamına devam edecek.

İşte bu **"Her bilinç ölümü tadacaktır"**ın neticesinde **"Vel Bâ'su Ba'del mevt"** inancını getiriyor.

Burada dikkatimizi çekmesi gereken bir önemli husus daha var:

"Vel Bâ'su ba'del Kıyamet" denmemesi!

Eğer **"vel bâ'su ba'del kıyamet"** dense, o takdirde biz şunu düşüneceğiz:

"*Mâdemki şimdi öleceğiz ve kıyametten sonra dirileceğiz, öyle ise ne kabirde sorgu sual var ve ne de herhangi bir kabir azabı söz konusu... Kabir âlemi diye bir yaşantı da yok!.. Kabirde iken ne cenneti ne de cehennemi göreceğiz! Şimdi uyuyup, kıyametten sonra uyanacağız!..*"

Ama **"BÂ'S"** olayının **"mevt"** yani, biyolojik mevcut bedenimizin kullanılmaz hâle gelmesinin hemen sonrasına alınması, olayın tüm şeklini değiştirmektedir...

İnsan, **ölüm** denen olayla, beş duyuyla algıladığımız madde boyutundan, **cinlerin** ve geçmişte yaşamış olan insanların hâli hazır yaşamlarının sürdüğü, **"berzah"** denen dalga (wave) boyuta geçmektedir...

"ÖLÜM"le insanın 50-70 yıllık dünya yaşamı dönemi kapanıp; belki de milyarlarla sene sürecek olan **"BERZAH"** yaşamı dönemi açılmaktadır!

"BERZAH" yaşamı ise, ön **"dünya-kabir geçiş yaşamı"**ndan sonra, ya **"KABİR ÂLEMİ"** ya da **"BERZAH YAŞAMI"** şeklinde **"KIYAMETE KADAR"** süregider!

"Ön geçiş" evresinde, kişi bedeni kullanılmaz hâle gelmesine rağmen, sağmışcasına dış dünyayı algılar, her şeyi görüp, işitir... Bu arada cinleri de açık seçik görmeye başlar!..

Burada çok önemli bir hususa daha işaret etmeden geçmeyelim...

Normal ölümde, kişide **"ölüm"** gerçekleşmeden önce, yani bedenle ilişkisi kesilmeden önce, eskilerin tâbiriyle **"şeytan imanını almaya gelir"!..**

Nedir bu olayın içyüzü..?

"Sekerat hâli" denen, kişinin, **"ölüm"** öncesinde Dünya ile bağlarının zayıflayıp, berzah âlemi daha net bir biçimde algılamaya başlamasının akabinde **cinleri de net bir biçimde görmeye başlar!..**

İşte bu sırada ölecek olan kişi **"İMAN"**lı ise, **şeytanî cinleri** acayip bir telaş sarar!.. Ne yapıp edip bu son fırsatı en iyi şekilde değerlendirmeli ve bu kişinin **"İMAN"**ını elinden almalıdır!!!

Bu anda **beyin**, henüz normal faaliyettedir, düşünce ve idrak yerindedir... Dolayısıyla kişinin tüm algılayışları, normal olarak beyinden ruha yani dalga bedene yüklenmektedir...

"ÖLÜM"le ise kayıtlar son bulacak; artık ruh yani dalga (wave) beden, beyinden yeni bir kayıt alamayacak; kendisine son yüklenen bilgilerle, idrakıyla sonsuza dek yaşayacaktır!..

İşte bu hâldeyken kişi, büyük bir ihtimal ile o an'a dek hiç görmediği **cinleri** bir anda **karşısında bulur!..**

Geçmiş aile büyükleri ya da inandığı kişiler sûretine bürünerek karşısına gelen CİNLER;

"O güne kadarki imanının boş olduğunu; tanrının var olmadığını; Hazreti Muhammed'in Allâh Rasûlü olmayıp, insanları iyiliğe sevketmek için gelmiş akıllı bir insan olduğunu telkin ederek; artık bu boş inançları bırakıp kendisini bekleyen yeni âlemin yeni değerlerine hazırlanmasını" isterler!

Eğer ölüme hazırlanan kişi bu konuda sağlam bir bilgiye veya "İMAN"a sahip değilse, rahatlıkla CİNLERİN bu yalanlarına kapılır. Ve dünya yaşamındaki bu inancın boş olduğunu kabullenip, ölür!.. İşte "İMANSIZ" ölen bir kişi daha!

Çünkü beyinden ruha yüklenen bu son kayıt, artık onun sonsuza dek bakış açısını oluşturacaktır!..

Ya da o anda kişi ızdırap çekmektedir, içinde bulunduğu hastalık dolayısıyla... **Cinler** onun imanını terk etmesi hâlinde ızdırabına son vereceklerini; zaten imanın da geçeceği âlemde gereksiz bir şey olduğunu söylerler!.. Tıpkı, bugün **"biz uzaylıyız, İslâm Dini artık hükmünü yitirmiştir"** deyip, birtakım insanları kandırdıkları gibi!

İşte anlattığımız örneklerin daha binbir türlüsünü oluşturarak, son anda kişiyi **"İMAN"**ından etmeye çalışırlar...

Bu hususta tek çare, yaşam boyunca bu konularda bilinçli olabilmektir!

Evet, **"sekerat"** hâlinden sonra **"ölüm"** kesinleştiğinde, bu defa hem cinler hem de Dünya'da yaşayanlar seyredilmeye başlanır...

Kabire gelinceye kadar olup biten her şey, ölümü tadan tarafından seyredilir!..

İnsan, hayatının en büyük paniğini, mezara bırakılacağı anda yaşar!

Şuurlu bir varlık olarak yaşarken kabre konulacağını fark etmek; üstüne toprak atılınca orada kapalı kalacağını hissetmek kişiyi son derece panikletir!

Ve çaresiz toprağa konulur; üstüne toprak atılıp, kapak kapatılarak Dünya ile ilişkisine son verilir!

Bu arada **"MÜNKER ve NEKİR"** adlı iki melek gelerek ona şu üç soruyu sorar:

"RABBİN KİM?

NEBİN KİM?

KİTABIN NE?"

Dikkat ediniz!..

Kişiye kabirde ne mezhebi sorulur, ne de mezheb imamı!

Kişiye kabirde ne tarikatı sorulur, ne de tarikat şeyhi!

Kişiye kabirde ne hangi ülkede yaşadığı sorulur; ne de o ülkenin rejimi, nasıl veya kimler tarafından yönetildiği!

Melekler bu sorgulamada aldıkları cevaba göre, kişinin, yeni dünyasını algılama kapılarını açarlar...

Tıpkı, "OKUMA" olayının gerçekleşebilmesi için meleğin "SIKMASI" olayında olduğu gibi...

Böylece o kişi kabir âleminde hem cenneti, hem de cehennemi görmeye ve geleceğinin hangisi olduğunu bilmeye başlar!

Eğer hak etmişse, kabir âleminden çıkıp, serbest olarak **"BERZAH-geçiş"** âleminde yaşamaya ve kendisinden önce o âleme geçmiş olan Şehîd, Velî ve Nebilerle görüşmeye başlar!

Bu konuda çok daha geniş bilgiyi **"HZ. MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH"** kitabının **"Ölümün İçyüzü"** bölümünde anlatmıştık... Konunun detaylarını arzu edenler oradan okuyabilirler...

Evet, böylece elimizden geldiği kadarıyla, **"ÂMENTÜ"** diye bilinen **"İMAN ESASLARI"**na dair bilgiyi naklettik... Noksanıyla kabul ola!

Şimdi geldik **"İSLÂM"** bahsine...

21

İSLÂM

"İslâm" nedir?

Neden **"İslâm"?**

"İslâm" kelimesi, kullanım alanı olarak iki mânâdan kaynaklanıyor;

1. Selâmete çıkma, selâmete erme anlamına…

2. Teslim olmak anlamına...

İslâm'ı anlamak için, öncelikle **"Hz. Muhammed Neyi OKUDU"** isimli kitabımızda anlattığımız bir biçimde **"İkra"-"Oku"** diye başlayan, ilk âyetlerin mânâsını anlamak gerek. Bundan sonradır ki, **İslâm**'ın ne olduğunu anlamak daha kolay olur.

Niçin **İslâm?**

"İslâm"; selâmet bulma, selâmete erme, **"Selâm"** isminin mânâsının sizde açığa çıkması anlamında!

Allâh'ın **"Selâm"** isminin mânâsı ortaya çıktığı zaman kişi, bir kısım ilâhî isimlerin mânâsıyla tahakkuk etmek suretiyle, "cennet yaşamı" dediğimiz yaşama geçer.

“KESİNLİKLE ALLÂH İNDÎNDE DİN İSLÂM’DIR.” (3.Âl-u İmran: 19)

Diyor **Kur’ân!..**

Din, “ALLÂH HÜKÜMLERİ bütünü”dür; **“ALLÂH DÜZENİ”**dir; **"ALLÂH SİSTEMİ”**dir!

Buradaki “ilâhî sistem” ve “ilâhî düzen” kavramlarını yanlış anlamayalım!.. Beşerî düzenlerle, sosyal-siyasî düzenlerle, siyasî rejimlerle buradaki düzen kelimesini karıştırmayalım.

“ALLÂH SİSTEMİ” dediğimiz zaman, olayı kelime şekliyle, şeriat yönüyle de ele almayalım!

Bu öyle bir düzendir ki, Kur’ân bize bu sistemin HER AN, her zerrede yürürlükte olduğunu birçok yerinde vurguluyor.

“VE LEN TECİDE Lİ SÜNNETİLLÂHİ TEBDİYLA”

“SÜNNETULLÂH’TA (Allâh’ın yaratış sisteminde) **ASLA DEĞİŞME BULAMAZSIN!”** (48.Feth: 23)

Âyeti, bu **genel düzeni ve sistemi** anlatıyor.

Yani ister nebat, ister hayvan, ister insan, ister melek, ister cin olsun, **tüm varlıklar bu genel sistem içinde kendi varoluş gayelerine uygun olarak görevlerini meydana getirmektedirler!**

“KESİNLİKLE ALLÂH İNDÎNDE DİN İSLÂM’DIR!”

Âyetinde de işaret edilen mânâ, tüm varlıkların bu **“doğal ve zorunlu teslimiyeti”**dir...

Yani bir diğer ifadesiyle;

Evren tüm içindekileriyle ALLÂH’a teslim hâldedir!..

KESİNLİKLE TÜM VARLIKLAR ALLÂH’A TESLİMDİR; Kİ BU, GERÇEK DİNDİR!

Var olan hiçbir varlık, hakikati itibarıyla, esası itibarıyla **Allâh**'a isyan edemez, âsi olamaz.

İblis'in **Allâh**'a isyanı dahi, ezelî görevi ve varoluş programının sonucudur!.. Çünkü varoluş mertebelerinde, birçok varlıkların, kendi görevlerini yapmaları veya imtihana tâbi tutulmaları, **cinler** aracılığıyla olacaktır.

Eğer **İblis**'in o isyan dediğimiz hâli olmasa, ne Âdem cennet yaşamından ayrı düşer; ne insanlar madde bedenin getirdiği sıkıntı ve zorluklara düşer; ne de insanların geçmişteki cennet hâlinden çok daha ileri boyutlarda olan özlerindeki ilâhî gücü ortaya çıkarma çalışmaları var olurdu!..

Çünkü, zaten **Âdem**, cennet yaşamı içinde iken bugün hedeflediğimiz, istediğimiz şeylerin bir kısmına sahipti... Yani, o bir kısım ilâhî güçlerle tahakkuk ediyordu!

Cennette herkesin her istediği olacaktır!

Âdem'in de cennette hemen her istediği oluyordu!

Ancak şu farkla ki...

Âdem (aleyhisselâm) yeryüzünde yaratılmıştı!..

"Rabbin meleklere: 'Ben arzda (bedende) **bir halife (**Esmâ mertebesinin farkındalığıyla yaşayan şuur sahibi) **meydana getireceğim' dedi…"** (2.Bakara: 30) âyeti de, Onun yeryüzünde varoluşunun apaçık ispatıdır!

Bizler gibi bir madde bedeni mevcuttu!.. Bu sebeple de bulunduğu yere **"yeryüzü cenneti"** denmekteydi!

Ancak yeryüzünde yaşamasına rağmen, bizim bugün elde edemediğimiz ilâhî kuvvelerle, pek çok isteklerini gerçekleştirebiliyordu...

Çünkü kendisindeki ilâhî güçlerin açığa çıkmasını engelleyen **"VEHİM"** duygusu oluşmamıştı!

VEHİM duygusu insanda mevcut bulunan en büyük şerr güçtür!

Var olmayan ya da var olması mümkün olmayan şeyleri imkân dâhilinde göstererek **bilinci âdeta esir eder!** Tüm korkuların, endişelerin, sıkıntıların kökeninde **vehim** yatar!

"Negatif varsayım" diye günümüz diline çevirebileceğimiz bu deyimin insan yaşamındaki yeri, hiç kimsenin tahmin edemeyeceği kadar büyüktür!

Eğer kişi **VEHİM** duygusunu kontrol altına alabilirse, yaşamı âdeta cennet yaşamına döner... Buna karşılık insan, **vehminin** esiri olursa, yaşamı artık bir cehennemdir!

Var olmayanı varsandıran; var olanı da görmezlikten getiren kuvvettir "VEHİM"!

İnsan, VEHİM hükmü altına girmemiş bir akılla herhangi bir şey düşünüp, o şeyi yapmaya karar verirse; ve bu hususta da azîmli olursa, normal şartlara göre imkânsız olan o şeyi mümkün hâle getirebilir!

Ve sanki bir madde bedeni yokmuşcasına özgür bir yaşam sürebilir... Sanki cennetteymişcesine!..

İşte **yeryüzünde yaratılmış olan Âdem** (aleyhisselâm) da, **VEHİM** duygusunu tatmadan yaşadığı için, bulunduğu ortam **"yeryüzü cenneti"** olarak tanımlanıyordu...

Şu gördüğümüz, içinde yaşadığımız nizam, gerçeği itibarıyla, ilâhî hükmün aşikâre çıktığı bir nizam ve düzendir.

Kâinatın ve evren içindeki her birim...

Dikkat edin, burada **"birim"** kelimesi özellikle üzerinde durulması gereken bir kelimedir; zira insan, melek, cin, hayvan, nebat hep "birim" kelimesinin içine girer...

Evet, **her birim, gerçek mânâsıyla Allâh'a kulluk hâlindedir.** İnsanlar ve cinler için zaten bu, **Kurân**'da çok açık ve seçik vurgulanmıştır.

"<u>BEN CİNİ VE İNSİ YALNIZCA</u> (Esmâ özelliklerimi açığa çıkarmak suretiyle) **<u>KULLUK ETMELERİ İÇİN YARATTIM!</u>"** (51.Zâriyat: 56)

Allâh'ın bir gaye için yarattığının, o gayeye hizmet vermemesi mümkün değildir!.. Muhaldir!

Dikkat ediniz, buradaki âyette hiçbir sınırlama yoktur!..

"Müminleri kulluk etsinler diye yarattım" demiyor!.. **"Sadece insanları..."** da demiyor!..

"Cinleri..." diyor.

"Cinleri..." dediği zaman, **"şeytan ve İblis"** tavsifleriyle anlatılan **tüm cinler** dahi bunun içine giriyor!

Melekler, zaten **mutlak kulluk hâlinde!..** Bütün **melekler** doğal olarak **Allâh** hükümlerinin gereğini uyguluyor, yerine getiriyor... Onlar için zaten tartışma yok.

"İnsanlar ve cinler" için, acaba kulluğu yerine getiriyor mu getirmiyor mu tartışması var! Hâlbuki bu tartışma da abes!

Âyet var **Kur'ân-ı Kerîm**'de!

Âyete göre **"İNS" ve "CİN" türleri istisnasız ve sınırlamasız hepsi de ALLÂH'a kulluk etmeleri için yaratılmıştır.**

Allâh bir nesneyi, bir birimi ne iş için yaratmışsa, o birim yaratılış gayesinin gereğini mutlaka, olduğu gibi yerine getirecektir! Bunda hiçbir tereddüt yoktur!

İşte bu yüzdendir ki, **Allâh muradına** uygun olarak yaratılmış olan bütün varlıklar, **Allâh**'ın dileğine uygun olarak, gereken fiilleri ortaya koymaktadırlar.

Bu **"Din"**dir ve **"İslâm"**dır.

Onun içindir ki âyette: **"Kesinlikle Allâh indînde din <u>İslâm</u>'dır"** denmiştir.

Ve ayrıca vurgulanmıştır ki:

"KİM İSLÂM'DAN (teslim olunmuşluğun idrakından) **BAŞKA BİR DİN** (sistem ve düzen) **ARAYIŞINDAYSA, BU GEÇERSİZDİR!.."** (3.Âl-u İmran: 85)

"ALLÂH KİMİN DERÛNUNU İSLÂM'I KAVRAYACAK ŞEKİLDE GENİŞLETTİ İSE, O RABBİNDEN BİR NÛR ÜZERE DEĞİL MİDİR?.." (39.Zümer: 22)

Evet, **"İslâm"**ı gerçek anlamıyla kavrayabilmek son derece büyük ve önemli bir iştir; ki Rabbinden kendisinde açığa çıkan bu **"NÛR"** yani gerçeği fark etme-kavrama gücü, kişiyi evrensel sistemi tanıma noktasına ulaştırır!

Şimdi biz âyetleri anlamak için incelerken, öncelikle şunun üzerinde çok duracağız... Âyetin başında ve sonunda herhangi bir sınırlama, bir istisna var mı, yok mu?.. Önce buna bakacağız!

Mesela:

"'HÛ' Kİ SİZİ ARZDA HALİFELER OLARAK MEYDANA GETİREN…" (35.Fâtır: 39)

Derken **insanın halifeliğini "arz-yeryüzü"** ile sınırlıyor! **Yeryüzünde halife!** Burada bir sınırlama var!

Fakat, **"Kesinlikle Allâh indînde Din İslâm"**dır derken, orada bir sınırlama bir kayıt yok... Yani, Dünya'da veya falanca galakside demiyor!

Nerede?..

Dünya'da da! Dünya'nın içinde bulunduğu Güneş sisteminde de! Diğer galaksilerde de!

Kâinatın tamamında yani **bütün bu evrenin tüm yapısında, her zerrede, her noktada bütün varlıklar Allâh'a teslimdirler!** Burada kesin olarak işte bunu vurguluyor!

Yalnız burada gözden kaçırmamamız gereken nokta şudur:

“Bütün varlıklar Allâh’a teslim olmuş vaziyettedirler” derken, birimler kendi özgür iradeleriyle **“Allâh”**a teslim olmuş, değil!

Birim, “FITRATIYLA” yani varoluş şekli ve programıyla Allâh’a teslim olarak yaratılmıştır zaten!..

Birim, **Allâh**’ın indînde, dilemesine uygun olarak meydana getirilmiştir **Allâh** tarafından...

“FITRATIYLA” meydana getirildiği için de, teslim olmuş durumdadır! Yani, birimin teslimiyeti dediğimiz, **“Allâh’a teslim olma hâli”** dediğimiz, içinde bulunduğu hâl, varoluşundan yani **“fıtrat”**ından meydana geliyor otomatikman!..

Yapısından, nüvesinden, özünden meydana geliyor!

İşte bunu izah içindir ki Hz. **Rasûlullâh:**

“Her doğan çocuk <u>İslâm fıtratı</u> üzere doğar” demiştir[2].

Olaya yüzeysel bakanlar diyor ki; “Müslümanlığı kabule istidatlı olarak doğar her doğan çocuk”!

Hayır! Olayı yalnızca **“müslümanlık”**la kısıtlayarak **dar anlamda** almayalım!

Her doğan çocuk; ki bunu bebek diye de; veya geniş kapsamlı olarak kâinatta var olan her varlık diye de anlamak mümkündür... **İslâm fıtratı** üzere doğar, yani **İslâm** kelimesinin açıkladığı mânâda, programlanmış olarak meydana gelir.

Nitekim başka bir âyet:

---

2 “FITRAT” konusunun içyüzü geniş bir şekilde **“Hz. MUHAMMED NEYİ OKUDU?”** isimli kitabımızda açıklanmıştır. Arzu edenler bu konuyu detaylarıyla oradan inceleyebilirler.

“DE Kİ: ‘HERKES YARATILIŞ PROGRAMI (fıtratı - şâkılesi) **DOĞRULTUSUNDA FİİLLER ORTAYA KOYAR!’”** (17.İsra’: 84)

Âyette geçen **“ŞÂKILE”**, daha önce izah ettiğimiz, **“FITRAT’ın oluşturduğu programın doğrultusu”**, anlamındadır...

İşte bu husus, **“İslâm”**ı açıklar.

Yani, var olan bütün birimler; **“KESİNLİKLE ALLÂH İNDÎNDE DİN İSLÂM’DIR!”** hükmünce meydana gelmiştir.

Bu yüzdendir ki “İslâm”, Dünya’da sadece belli bir kavmin veya insan topluluğunun dini değil; kâinatta geçerli olan nizam, ilâhî düzendir!

Şayet bunu anlayabildiysek, artık **“İslâm”**ı dar mânâda sadece belli ölçülerle, şekillerle kayıt altına almayalım!

“<u>İslâm</u>”; Allâh’ın, dilediği mânâları ortaya koymak üzere, kâinatta mevcut tüm birimleri kendi ilmiyle, ilminden, dilediği yapı ve özelliklerle; dolayısıyla da kendine “TESLİM” bir hâlde halketmesi; ve birimlerin de bu gayeye yönelik davranışları doğal olarak ortaya koymalarıdır.

Bu durumda bir kişinin **“İslâm”**ı fark ve kabul etmesinin doğal sonucu olarak ne yapması gerekir?

22

İSLÂM'DA ZORLAMA YOKTUR

Burada şu gerçeğe işaret edelim…

İslâm inancına göre, kişinin muhatabı Allâh'tır; Rasûlullâh'tır! Bunların dışında inancını kimseye ispatlama mecburiyeti yoktur!..

Kişi inanır veya inanmaz, bunun sonuçlarını da ölüm ötesi yaşamda görür!.. Çünkü bu dünya zorlama değil, "TEKLİF" dünyasıdır!

Kimsenin başkalarını herhangi bir konuda inanmaya zorlama hakkı yoktur!..

Nitekim aşağıdaki âyette bu konuya açıklık getirilmiştir:

"'DİN'de (Allâh yaratısı sistem ve düzeni {Sünnetullâh} kabul konusunda) **zorlama yoktur!.."** (2.Bakara: 256)

Ne var ki **Kur'ân-ı Kerîm**'in bu açık hükmünü ifade eden âyet, birçok müslüman olduğunu ifade eden kişi tarafından benimsenmemekte; çeşitli mantık oyunlarıyla insanlara zorla-baskıyla **İslâm** önerileri uygulattırılmak istenmektedir...

Yani, insanlar, inanmadıkları şeyi yapmaya zorlanarak, **"münafık-ikiyüzlü"** hâle getirilmektedirler!

Oysa, yaşadığımız dünya **"TEKLİF-ÖNERİ"** dünyasıdır; **"İMAN EDEN"** imanının gereğini **"iman"**ı kadarıyla yapar; **"iman"**ı olmayan da dilediği gibi yaşar ve ölüm ötesinde de bunun sonuçlarına katlanır!

"CEZA" yani yapılan veya yapılmayanın karşılığı, ölüm ötesinde ALLÂH sistemi içinde alınacaktır!

Burada bir nebze değinmek istediğim bir husus da şu…

İnsanların önemli bir kısmında **"NEFS"**inden ileri gelen bir biçimde, çevresindekilere hükmetme; önde olma; baş olma; insanları gütme duyguları vardır!.. Oysa bu kişilerin çoğu, yaptıkları çalışmalarla kendilerini çevrelerine kabul ettirebilecekleri bir mevkîye gelememişlerdir!

İşte bu durumda, kendi yetersizliklerini kapatmak için, **dini kullanıp; "Allâh adına", "Peygamber adına", "Kur'ân adına"** diyerek; bir kisveye, etikete bürünüp, insanlara zorla yön vermeye çalışırlar!

Eğer, bu kişiler psikoanalitik incelemeye tâbi tutulursa; görülecektir ki, çoğunlukla bu kavramları, kendi psikosomatik hâllerini tatmin için ortaya koymakta; böylece de kendilerindeki küçüklük, geri kalmışlık duygusunu tatmin etmektedirler!

Ortaçağın engizisyonlarını kuranlar; ve o engizisyonları günümüze taşımaya çalışanlar, herkesi cehenneme postalayanlar hep bu tür kişilikler ile onlara körü körüne, düşünmeden tâbi olanlardır!

Oysa, **KUR'ÂN** hükmüne göre; **"Lâ ikrahe fid Diyni"-"DİN İÇİNDE İKRAH YOKTUR!"**

"İKRAH"ın anlamı **"ZORLAMA"**dır!

İkrah yani zorlamanın dinde olmayışını; insanları bu konuda zorlamanın tamamıyla din dışı bir davranış olduğunu bakın değerli müfessir **Elmalılı Hamdi Yazır** ünlü tefsirinde nasıl açıklıyor:

"***Dinin mevzu efâli ıztırariye (****zorlama****) değil; efâli ihtiyâriyedir (****kişinin kendi dileğiyle****)… Bunun için efâli ihtiyâriden birisi olan ikrah, dinde menhidir.***

Belki âlemde ikrah bulunabilir amma dinde, dinin hükmünde, dinin dairesinde olmaz veya olmamalıdır. Dinin şanı ikrah etmek değil, belki ikrahtan korumaktır.

Binâenaleyh dinî İslâm'ın bihakkın hâkim olduğu yerde ikrah (*zorlama****) bulunmaz ve bulunmamalıdır... Şu hâlde Din, ikrah ediniz demez, ikrah meşru ve muteber olmaz.***

İkrah ile vâki olan amelde dinin vadettiği sevap bulunmaz; rıza ve hüsnü niyet bulunmayınca hiçbir amel ibadet olmaz!

Ameller niyete göre değerlenir!.. Metalibi diniyyenin hepsi ikrahsız, hüsnü niyet ve rıza ile yapılmalıdır...

İkrah (*zorlama****) ile itikat mümkün değil; ikrah ile kılınan namaz, namaz değil; oruç keza; hac keza ilâh...***

Bundan başka, bir kimsenin diğerine tecavüz edip de herhangi bir işi ikrah ile yaptırması da câiz değildir; hâsılı, hükmî İslâm altında herkes vazifesini bilihtiyâr yapmalı, İKRAHSIZ YAŞAMALIDIR!" (Hak Dini Kur'ân Dili, Cilt:1; Sayfa:860-861)

Esasen bu konu başlı başına bir kitapta ele alınabilecek bir değerlendirme olduğu için, daha fazla bu özellik üzerine gitmeyip, kaldığımız yerden devam edelim...

23

KELİME-İ ŞEHÂDET

Evet, kendisine Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm)'ın önerilerinin sunulduğu kişi, **"İslâm"**ı tasdik etmesi için, şu anlattığımız sistemi kavradıktan sonra, diyebilmesi gerekir ki;

"Yeryüzünde veya gökyüzünde tanrılar yoktur, sadece ALLÂH vardır. Kâinatı vareden ve o yoktan varettiği kâinatta her bir birimi dilediği biçimde sûretlendiren; istediği özelliklerle bezeyen; ve her biriyle dilediği mânâları ortaya koyan sadece ALLÂH vardır."

İşte bu anlamı izah etme sadedinde sıra, **"İslâm"**ı kabul ve tasdikin ilk şartı olan **"Kelime-i şehâdet"**e gelir...

Dersin ki:

"Eşhedü en lâ ilâhe illâllâh"

"Eşhedü" yani, **"Şehâdet ederim"...**

Nasıl **"şehâdet"** edersin?..

Gözle değil; basîretimle, idrakımla, anlayış, kavrayışımla, **"şehâdet ederim"** ki; ve...

Görmekteyim, müşahede ve tespit etmekteyim, idrak etmekteyim, tasdik etmekteyim ki...

Varlığın her zerresinde mutlak olarak hükmünü icra eden ve kendisinden başkasının varlığı asla söz konusu olmayan tek mevcut sadece **"Allâh"**tır! Ki gayrı asla mevcut değildir!

"Ve eşhedü enne Muhammed'en abduHÛ ve rasûluHÛ"

Ve gene bu müşahedemin neticesinde şehâdet ederim ki Hz. **Muhammed "O"nun kulu ve Rasûlü'dür.**

"Kulu"dur, **Allâh**'ın kendisinde izhar etmek istediği mânâları, ortaya koymak suretiyle **"kulluğunu"** ifa etmekte...

Burada ayrıca Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın;

"FAKR'ımla iftihar ederim"!..

Diyerek işaret ettiği **ALLÂH** varlığı yanında **"hiç"**liğine işaret de mevcuttur!..

Bahsi geçen **"FAKR"**, yanlış olarak bildiğimiz **fakirlik** diye anlaşılmıştır; ki hiç ilgisi yoktur bu anlayışın, işaret edilen husus ile!

Mutlak **bilinçli kulluk** ancak **"FAKR"**[3] ile tamam olur!

Ve **"Rasûlü"**dür; **"ALLÂH HÜKÜMLERİ"**ni, **SİSTEMİ**'ni; **ALLÂH**'ın dilediği mânâları, bilmemiz için bize ulaştıran, bize tebliğ edendir! İşte buna da şehâdet ederim!

"İslâm"ın ilk ana şartı budur.

"İslâm"ın ilk şartı **"kelime-i şehâdettir"** de, diğer **dört** şartı nedir?

İşte çok önemli bir husus daha!

Farkında olamadığımız ve yanlışa şartlandığımız bir husus daha;

---

[3] Bu konuda detaylı bilgiyi **"GAVSİYE AÇIKLAMASI"** isimli kitabımızda bulabilirsiniz…

<u>İSLÂM'IN ŞARTI 5 DEĞİLDİR!..</u> İSLÂM'IN, KELİME-İ ŞEHÂDETTEN SONRA <u>54</u> FARZI VARDIR...

KUR'ÂN-I KERÎM, "İSLÂM'IN ŞARTININ BEŞ OLDUĞUNU" SÖYLEMEZ!

Kur'ân-ı Kerîm, insanların üzerine farz kılınan; yani onların uymak zorunda oldukları; uymamaları hâlinde büyük zarar görecekleri **54 çok önemli kuraldan** söz eder ki, bunların ilk dördü; **namaz, oruç, hac ve zekât**tır!..

Bunların ötesinde gıybet etmemek, dedikodu yapmamak, içki içmemek, kumar oynamamak, zina yapmamak, hırsızlık yapmamak, yetim hakkı yememek ve bu gibi birçok uygulamakla zorunlu olduğumuz öneriler mevcuttur... Toplam 54 olan bu önerilerin tümü de İslâm'ın şartları arasındadır...

Bunu böylece bildikten sonra, şimdi diğer kurallara geçelim.

24

ARAÇ-AMAÇ

Kelime-i şehâdet'ten sonra, "İslâm"ın ikinci şartı Mirâc'dır!

Kelime-i şehâdet ile, **"Allâh"**ın varlığına, **Tekliğine, Ahadiyetine**, O'nun dışında başka bir varlık olmadığına şehâdet ettin, tasdik ettin ya; işte bu tasdikin neticesi olarak da **"Mi'râc" yapıp Allâh'a ermek durumundasın!..**

Onun için de **İslâm**'ın ikinci şartı **"Mi'râc"**tır.

Burada şunu diyebilirsiniz; "Biz İslâm'ın ikinci şartı olarak namazı biliriz... Nereden çıktı mi'râc?.."

Doğru bilirsiniz! Ama, o **namaz**da **"mi'râc"** olmalıdır; ve dahi **namaz, "mi'râc"**dır!

Çünkü Hz. **Rasûlullâh** buyuruyor ki:

"Namaz, müminin mi'râcıdır."

Böyle olduğuna göre, demek ki **gaye, hedef; şuurda mi'râc, bedensel namaz ise araç!**

Öyleyse ikinci şartı neymiş **"İslâm"**ın?

Mi'râc!..

İsterseniz burada bir tespit yapıp; **İslâm**’ın şartlarının **araçlarına** göre sıralamasından söz edelim;

1. Kelime-i şehâdet,

2. Namaz,

3. Oruç,

4. Hac,

5. Zekât.

Şimdi de bu **beş zâhirî aracın** gayesi olarak hedeflenen **beş bâtınî amacı** sıralayalım:

1. “Kelime-i şehâdet”in getirisi: **ALLÂH'ı bilmek,**

2. “Namaz”ın getirisi: **“Mi’râc”... ALLÂH'a ermek,**

3. “Oruç”un getirisi: **ALLÂH'da “yok”luğunu fark ederek yaşamak (fenâfillâh),**

4. “Hac”cın getirisi: **Maarifi Billâh edinmek (BakâBillâh),**

5. “Zekât”ın getirisi: **Hakk’tan eline geleni insanlarla paylaşmak.**

Evet, genellikle gözden kaçan çok önemli bir hususa da böylece dikkatinizi çekmek istiyorum...

Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)’ın açıkladığı **“Din”**de, sistem ve düzen gereği olarak bize **teklif edilen** ve **“ibadet”** adı altında toplanan birtakım çalışmalar söz konusudur...

Ancak biliriz ki, her yapılan çalışmanın bir amacı, bir hedefi vardır!.. “Niçin bunu yapıyoruz?” sorusu, amacın ne olduğunu sorgular...

Her amacın da bir aracı vardır!

Araç, amaç içindir!

İslâm Dini gereği olarak bize teklif edilen çalışmalar, -kesinlikle farkında olmak zorundayız ki- **araçlardır!**

İslâm'ın şartları olarak bildirilen araçlar; "İman esasları" olarak bildirilen hedefleri kavrama ve gereğini yaşayarak ölüm ötesi yaşama hazırlanma amaçları içindir!

Ancak ne var ki, toplumlar, hedef saptırılması yüzünden, **araçları amaç edinmişler; amaçları gözden kaybetmişler; araçlarla** beyinlerini ve kavrayışlarını bloke edip ötesine geçememişlerdir!

Hemen burada aklımıza **Yunus Emre**'nin dizeleri geldi:

"Hakikat bir denizdir, şeriat onda gemi;

Çokları gemiden denize dalmadılar!.."

Yani, **araçta takılıp kaldılar, amaca ulaşmadılar!**

Oysa; önemi nedeniyle tekrar ediyorum :

Her araç, bir amaç içindir!

İslâm'ın şartları kapsamında yapılması teklif edilmiş olan fiiller, çalışmalar; insanı belli amaçlara ulaştırmak için getirilmiş araçlardır!

İşte bu yüzdendir ki, düşünebilen varlıklar olarak bizlerin, araçlara başvururken, diğer yandan da amaçları çok iyi kavramamız zorunludur!

Şimdi denebilir ki, **"Biz bunları Allâh'ın emrine uymak için yapıyoruz; amaç budur! Gerisine gerek yoktur!"**

Eğer olay bu kadar basit olsaydı, **Kur'ân** beş-on buyruk âyetinden ibaret olur; insanların akıl ve mantığına, kavrayışına hitap etmez;

"Hâlâ tefekkür etmeyecek misiniz?"...

"Hâlâ aklınızı kullanmayacak mısınız?"...

"Hâlâ basîretle bakmayacak mısınız?"... gibisinden uyarılara gerek duymaz; 6300 küsur âyete de gerek kalmazdı!

Bu sebepledir ki, biz bir yandan **araç** olan **"ibadet"** şekillerini hakkıyla değerlendirerek yol alacağız; öte yandan da hedefi iyi kavrayarak, elimizdeki **araçla, amaca ulaşacağız!**

İşte bir **araç** olan, biçimsel **"namaz"**ı da bu anlamda, amacına uygun olarak değerlendirmek zorundayız!

25

DİNİN DİREĞİ “NAMAZ”

Hz. **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) Efendimiz bir açıklamasında:

“NAMAZ, DİNİN DİREĞİDİR!” buyuruyor.

Dinin direği ne demektir?..

O zamanlarda, insanların çok az bir kısmı kerpiçten yapılan evde yaşarken, büyük bir kısmı çadırda yaşıyordu... Çadırın meşhur orta direği vardır. O çadırı ayakta tutan ana direk gibi; **dinin direği de namazdır!**

Kişi, **“mi’râc olan namaz”** gerçekleşmediği sürece, bir önceki basamakta yapmış olduğu **“Kelime-i Tevhid”**i tasdikinin gereğini hissedip, yaşayamaz... Bilgide kalır!

İlm-el yakîn, “Kelime-i Şehâdet”in sırrının kavranmasıdır!

Bunun Ayn-el yakîni; “namaz”ın mi’râc oluşudur!

Hakk-el yakîni; “oruç”tur.

Buraya kadarı Fenâfillâh’tır…

BakâBillâh ise “zekât”tır!

Bunlar bugüne kadar pek bahsedilmemiş şeyler olduğundan, belki de nasıl oluyor diyerek yadırgayacaksınız, şaşıracaksınız; hatta belki de reddedeceksiniz…

Ama sakın ola ki **bu açıkladıklarımı inkâr ederek nefsinize zulmetmeyin!**

"İlm-el yakîn"de; kişi ilmî idrak ile **"Allâh"**ın tekliğini, Hz. **Muhammed** (aleyhisselâm)'ın **Allâh Rasûlü** ve **Allâh kulu** oluşunu idrak ederek şehâdet eder.

Bu şehâdetin neticesinde, aldığı **ilme** göre **namazı ikame ederse** (namaz kılarsa değil), o **namazı ikame edişi ile kendisinde mi'râc başlar…**

O yaptığı **"urûc"** ile oluşan **"mi'râc"** sonucunda da **"Allâh"**a vâsıl olur!..

Bunun da neticesinde kendi varlığı ortadan kalkar; varlığında **TEK** mevcut olan **Hakk**'tan gayrı olmaz!

Bu hâlde varlığının **Hakk**'ın varlığı olduğunu kavrayınca; Kendisi varlığındaki ilâhî vasıflarla tahakkuk eder.

Ettiği zaman, **"oruç"**lu olup, zâhir olduğu kapasite çapında aç kalır, susuz kalır; açlığa ve susuzluğa tahammül gösterir; **"Samediyet tecellisi olur"** böylece de **"Hakk-el yakîn"** hâli kendisinde zuhur eder.

Evet, önce **"NAMAZ"** üzerinde duralım…

"Kulun Allâh'a en yakîn olduğu hâl ve zaman secde hâlidir" buyurulur...

Bir de namazın **"ikame"** edilmesinden söz edilir.

Namaz **"kılan"**lar vardır... Namazı **"ikame"** edenler vardır.

Namazın **"kılınması"** ayrıdır, namazın **"ikame"** edilmesi ayrıdır, **"daimî namazda"** olanlar ayrıdır.

"Zâhir ehli" yani olayın tefekkürüne girmeyenler topluluğu diye bahsedilen **"avam"** için, **"namaz kılınır".**

Namaz kılınması önerilerek, belli hareketler arasında, belli zikirlerin yapılmasıyla, bu zikirlerden ve dualardan hâsıl olan enerjinin beyin tarafından ruha yüklenmesi hedeflenmiştir...

Bu çalışmadan amaç, ruhun pozitif enerjisinin kuvvetlenerek, kişinin kendisini ölüm ötesi yaşamda güçlü bir hâle getirmesidir.

"Namaz"dan söz ederken önce şu tespiti yapalım...

Kur'ân-ı Kerîm'de **"<u>beş vakit namaz</u>"** kesinlikle mevcuttur; ve Hz. **<u>Rasûlullâh</u>** (aleyhisselâm) **da bu konu kendisine açıldıktan sonra, dünyası değişene kadar bu ibadete, <u>günde beş defa olarak</u> devam etmiştir!** Âyet:

"'Salât'lara (namaz - Allâh'a yöneliş)**, özellikle orta 'salât'a** (ikindi - şuurda her an bunu yaşamaya) **dikkat edin."** (2.Bakara: 238)

Namazı beş vaktin altına düşürmeye kalkmak; ya da beş vakit namazı inkâr etmek, tek kelime ile **"<u>ahmaklık</u>"**tır!

Ancak, vaktinde kılamadığınız bir namazı daha sonraki namazın öncesinde edâ etmek de imkân dışı olmamalıdır!

Müslümanların kılmak zorunda oldukları **beş vakit namazın** vakitleri ve rekâtları şöyledir:

Sabah namazı **2 rekât,**

Öğle namazı **4 rekât,**

İkindi namazı **4 rekât,**

Akşam namazı **3 rekât,**

Yatsı namazı **4 rekât.**

Bunlar **"farz"** namazlardır... En azıyla, bu kadarı zorunludur...

Esasen **namazlar, bütün diğer "ibadet" türleri gibi** ikiye ayrılır;

1. “Farz” namazlar

2. “Nâfile” namazlar

“NÂFİLE”, yani Türkçe mânâsıyla **“YARARLI”** namazları araştırmacılar kendi aralarında çeşitli şekillerde değerlendirmeye tâbi tutmuşlardır... **“Vâcip, sünnet, müstehap, mendup”** vs. gibi tâbirlerle...

İsteyenler, bu **“farz”** namazların öncesinde ya da sonrasında, vaktin elvermesine ve içinde bulundukları hâle göre, diledikleri kadar bu namazlardan kılabilirler!.. Ancak bunlar **“farz”** değildir!

Bugün camilerimizde kılınan namazların Rasûlullâh (aleyhisselâm) devrinde kılınan namazlarla tek benzerliği, farzların imamla kılınmasıdır!

Şayet bir kişi, öğle vakti dört-beş dakikasını ayırıp, bulunduğu yerde, veya camide imama uyarak **dört rekâtlık öğle namazını** kılıyorsa, bu kişi, üzerine **“farz”** olanı yerine getirmiştir!

“Farz” namaz önce ve sonrasındaki **“nâfile”** namazların, **“sünnet”** adı altında **âdeta “farzlaştırılarak”; müezzin yönetiminde tespihler ve dualarla birlikte** dinsel bir tören havasına sokulması tamamıyla sonradan oluşturulan bir düzenlemedir!

Rasûlullâh (aleyhisselâm) zamanında kılınan **“terâvih”** namazı yalnızca **“sekiz”** rekât idi!..

Hele hele, **para karşılığı okunan, “mevlid”** adı verilen törenler tamamıyla sonradan icat olup, **ibadet**le hiç ilgisi yoktur!..

İslâm Dini’nde “mevlid” diye bir ibadet mevcut değildir!

“Mevlid”, Hz. Rasûlullâh Efendimiz (aleyhisselâm)’ın **âhirete intikâlinden yüzlerce yıl sonra, O**’nu övme amacıyla yazılmış bir şiir olup; bu şiirin gazel havasında okunmasının da ibadet olması, elbette kesinlikle söz konusu değildir!

Hz. Rasûlullâh, ancak “Âlemlerin Rabbi olan ALLÂH” tarafından övülebilirdi ki; bu da **Kur’ân-ı Kerîm**’de gerçekleşmiştir:

"SENİ ÂLEMLER (insanlar) **İÇİN SADECE RAHMET OLARAK İRSÂL ETTİK!"** (21.Enbiyâ': 107)

Hükmü, **O**'nun yüce şanını gösterir!

Bizim gibi sınırlı anlayışlı insanların, O yüce Zâtı övmeye kalkışı ise, O'nun yüce şanına ancak kısıtlama getirir!

Ayrıca **Rasûlullâh** bizden, kendisini övmemizi değil; **getirdiklerini anlayarak çevremize olabildiğince verici olmamızı istiyor** ve bekliyor!.. **O**'nun ulvî şahsiyetini, kendimize geçim kaynağı yapmamızı değil!

Ayrıca kesinlikle bilelim ki, <u>para karşılığı yapılan hiçbir çalışmanın "İslâm Dini"nde yeri yoktur!</u>

Parayla, ne **"Kur'ân"** okutturabilirsiniz; ne **"hatim"** indirtebilirsiniz; ne de ölmüş kişilerin **"namaz"** veya **"oruç"** borçlarını ödetebilirsiniz!

Kesinlikle bilelim ki;

Kur'ân ve Rasûlullâh açıklamaları kökenli "İslâm Dini"nde belirtilen ibadetler arasında, ne "<u>mevlid</u>"; ne de ölünün namaz-oruç borçlarını kapatmak için yapılan "*<u>ıskat ve devir</u>*" törenlerine yer vardır!

Bunları yapıyorsanız, kesinlikle biliniz ki, sadece kendinizi tatmin ediyor; bu arada bazı kişilerin de bu bahaneyle geçimine yardım ediyorsunuz!

<u>PARA ÖDENDİĞİ İÇİN YAPILAN; PARA ALINMADIĞI TAKDİRDE DE YAPILMAYACAK OLAN HİÇBİR FİİLİN İSLÂM DİNİ'NDE KESİNLİKLE YERİ YOKTUR!</u>

Eğer, bu yanlışı yapıyor ve bilgisizliğimizin karşılığını biraz pahalı ödüyorsak; suçu karşımızdakinde değil, kendimizde arayalım; işin gerçeğini araştırmayıp, körü körüne, bilinçsizce etrafa uyduğumuz için!

Bu arada yanlış anlaşılmasın! Biz, **“farz”**lar öncesinde ya da sonrasında **“nâfile”** namaz kılınmasına karşı değiliz!

Dileyen dilediği kadar **“nâfile” namaz** kılar; ve bunun karşılığında da büyük ecir ve sevap alır! Ancak, bu **“nâfile”** namazların, bugünkü uygulamalarla, zorunluymuşcasına, **“farz”**mışcasına takdiminin yanlış olduğunu vurguluyoruz!

“Nâfile”nin bir türü olan “sünnet” namazını, **“farz”** namazmış gibi göstermek, bu zannı vermek büyük hata ve gaflettir! Belki iyi niyetledir; ama kesinle bilgisizlik ve düşüncesizliktir!

“KOLAYLAŞTIRIN, ZORLAŞTIRMAYIN; MÜJDELEYİN, NEFRET ETTİRMEYİN”…

Buyuran **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) Efendimize düşüncesizce karşı çıkmaktır!

“DÖRT” ya da “ÜÇ” veya “İKİ” rekât için birkaç dakikayı ayıramayan insanın pek mazeret gösterme şansı yoktur!

Ancak, günümüz telaşesi içindeki insana, içine beş-on dakikalık **“farz”**ın da katıldığı yarım saat hatta kırk beş dakikalık, **şişirilmiş ibadetler bütününü, “farz”** diye göstermek ve kabul ettirmek oldukça güçtür!

Ve bu, dini zorlaştırarak, insanları zorla **İslâm Dini**’nden uzaklaştırmaktır!

Hele, **Cuma namazları!..**

CUMA namazları, günümüzde, tam bir camiden insan kaçırma uygulamasıdır!

Rasûlullâh devrinde, bizâtihi **Rasûlullâh** (aleyhisselâm) tarafından **“İKİ” rekât olarak kılınan CUMA namazları, “hakikat”** şuuru olmayanlar tarafından **“YİRMİ” rekâta yükseltilmiştir!** Hele buna bir de upuzun **“buldum kaçırmayayım”** zihniyetiyle düzenlenen ve **“Din”**in amacına hizmet vermeyen

hutbeleri eklerseniz; insanları **"CUMA"** namazından kaçırtmak için daha güzel bir yol bulamazsınız!

Rasûlullâh zamanında ezan okunduktan sonra kâmet getirilir ve bu kâmet sonrasında hutbeye çıkılarak müslümanlara yeni gelen vahiyler duyurulur; ya da onlara çeşitli vahiylerle ilgili açıklamalar yapılır; sonra da **iki rekât Cuma namazı kılınır** ve dağılınırdı!

Bu **"iki rekâtlık CUMA namazı"** sonrasındaki bugünkü **"zuhru âhir"** dedikleri namazlar tamamıyla uydurma olup; **Kur'ân ve Rasûlullâh kaynaklı Din'de yeri yoktur!**

"CUMA GÜNÜ HUTBEYİ KISA, NAMAZI UZUN TUTUN."

Şeklindeki **Rasûlullâh** buyruğu günümüzde tam tersine döndürülmüştür...

Hutbeler, **"Din"**le alâkası olmayan konularda, upuzun kendini tatmin konuşmalarına dönüştürülmüş; namaz da iki-üç âyetle geçiştirilmeye başlanmıştır!.. Oysa gerçekte hutbenin, elden geldiğince kısa tutulması, namazın da olabildiğince uzatılması; okunan âyetlerin de dikkatli seçilmesi gerekmektedir!

Ayrıca, namaz sırasında **el bağlama şekillerinin** ya da **otururken ayağını altına almanın veya yana çıkarmanın**; zorunlu örtünme miktarı dışındaki **kıyafet tarzlarının, namazın "KABUL OLMASIYLA"** da hiçbir alâkası yoktur!.. Bu konuda getirilen tüm şartlar uydurmadır; sonradan kişilerin kendi dar anlayışlarına göre konulan yakıştırma kurallardır!

"Benim sünnetimden yüz çeviren..."

Uyarısının işaret ettiği mânânın, o devrin örf ve âdetleriyle ilgili olan giyim-kuşam ya da oturup-kalkma usulleri ile hiçbir ilgisi olmayıp; tamamıyla **RASÛLULLÂH** (aleyhisselâm)**'ın bize öğrettiği "İNANÇ ESASLARI"** ile alâkalıdır!

“SÜNNET” kelimesinden muradın ne olduğunun detaylı açıklaması **“Hz. MUHAMMED NEYİ OKUDU?”** kitabımızda mevcuttur.

Din ve dinsel değerler, “SÜNNET” denilen ALLÂH indîndeki zamanüstü gerçeklerle bağlantılı olup; insanlara “Din”deki zamanüstü gerçeklerin kavratılması ve yaşamlarını bu izafî-göresel olmayan gerçekler doğrultusunda düzenlemeleri için gelmiştir!

Yine bu konuda söylenen, **“Namazda aklına başka şeyler geliyorsa namazın kabul olmaz”** fikri de kesinlikle uydurmadır! Elbette o sırada aklına başka şeyler gelebilir; ve buna rağmen de namazın geçerlidir!

Namazı **“kılan”** bir kişi velev ki, o âyetleri okurken veya tespih ederken aklı başka yerde olsa bile, bu okuduklarından meydana gelen **veriler ve enerji** beyin tarafından ruha yüklenir! O anda başka şeyler düşünse de!

Çünkü beyinde aynı anda pek çok devre çalışır. Her biri kendi devresinde, kendi varoluş gayesine ve sistemine göre görevini ifa eder.

Biz, beynimizin faaliyetlerinin pek çoğundan bîhaberiz!

Ancak, haberdar olmamamız, bir şeyi değiştirmez ve biz, beynimizin yaptığı sayısız işlevden habersiz olsak da, beyin bu görevlerini yapar...

“VAY HÂLİNE O (âdet diye) **NAMAZ KILANLARA Kİ; ONLAR,** (iman edenin mi’râcı olan) **SALÂTLARINDAN** (okunanların mânâsını yaşamaktan) **KOZALIDIRLAR** (gâfildirler)**!”** (107.Mâûn: 4-5)

“ONLAR (iman edenler) **SALÂTLARINDA HAKKIYLA ALLÂH’I MÜŞAHEDE ETMENİN YAŞANTISI** (huşû) **İÇİNDEDİRLER.”** (23.Mu’minûn: 2)

"ALLÂH" azametini fark eden insanın, bu sonsuz yücelik yanında kendi **"hiç"**liğini fark etmesi; ve bunun sonucunda da hissettikleridir **"HUŞÛ"!**

Bu âyetlerin anlamlarını yeterince anlayamayanlar, **"sen namazda dünyadan yeteri kadar arınamıyorsun, Allâh'a yönelmiyorsun, dolayısıyla namazın kabul değildir"** gibi hükümler verirler...

Oysa bu yorum, bu anlayış tamamen yanlıştır! Çünkü **namaz**, birinci derecesinde söylediğim gibi, kılınma şekliyle, senin ölüm ötesi azaptan, cehennemden korunman için gerekli olan enerjiyi sağlayacaktır.

Burada **"huşû olmazsa, olmaz"** denmesi, **"Mi'râc olmaz"** anlamınadır! **"Allâh'a vusûl olmaz"** anlamınadır!

Kişiye **Din'de** önerilen çalışmaların iki amacı vardır:

1. Ölüm ötesi yaşamda çeşitli ortamların azabından korunması.

2. "ALLÂH"a dünyada yaşarken ermek!

Bu ikisini birbirine karıştırmamak gerekir.

İçinde **huşû** olmayan namaz, **"Mi'râc"** olmaz, ama **huşû olmayan namaz kılınır** ve **kılınan namaz kişiyi çeşitli azaplardan korur.**

İşin içyüzünü bilmeyenlerin sözlerine kapılıp; "***Mâdemki namazı tam hakkıyla kılamıyorum o hâlde hiç kılmayayım***" demek büyük gaflettir! Bilmeyenlerin sözlerine kapılıp, işin gerçeğinin kapsadığı büyük sırdan mahrum kalmaktır... Papaza kızıp **"oruç"** bozmaktır!

Baklava-börek yiyemiyorum o hâlde aç kalayım; diyerek önüne gelen kuru fasulyeyi geri çevirmeye benzer!

"Namazı kıl", ayrıca da **"namazı ikame"** nasıl olur diye de araştırmanı yap!

Evet, gelelim **namazın "ikame"**sine:

Namaza dururken **"ALLÂHU EKBER"** deriz.

Başlangıç **"tekbir"**iyle birlikte, eller avuç ayaları karşıya bakar şekilde yukarı kalkar; ama kolunu kaldırma işini başına veya omuzuna kadar kaldırmışsın, veya ellerini kulağına değdirmişsin bu önemli değil!

Mühim olan, vücuda paralel bir biçimde ve avuç ayaları karşıya bakar bir şekilde ellerini başa doğru kaldırmandır... Bunun mânâsı **"Allâh ile aramdaki tüm perdeleri kaldırdım arkama attım"**, demektir.

"Tekbir" yani **"Allâhu Ekber"** sözünden murat;

"O" öylesine sınırsız, sonsuz ilim ve güç kuvvet sahibidir ki, "O"nun dışında bir varlık yoktur; demektir.

Şimdi bunu düşünerek namaza girdiğimizi düşünelim... **"Allâh"**ın Tekliğini, yüceliğini; her varlıkta her zerrede var olanın **"O"** olduğunu müşahede ederek namaza durduk.

İşte **"namazın ikamesi"** başladı...

"İnniy veccehtü vechiye lilleziy fetaresSemâvati vel Arda Haniyfen ve ma ene minel müşrikiyn" (6.En'am: 79)

"Muhakkak ki ben vechimi (bilincimi) **hanîf** (tanrı objesiz) **olarak, semâlar ve arzın Fâtır'ına** (her şeyi yaratış amacına göre programlayarak Yaratan'a) **yönelttim... Ben müşriklerden değilim!"**

"İnne Salatiy ve Nüsükiy ve mahyaye ve mematiy Lillâhi Rabbil alemiyn; ve Lâ şeriyke leHU ve Bi zâlike ümirtü ve ene evvelül müslimiyn" (6.En'am: 162-163)

"Muhakkak ki salâtım (yönelişim - namazım)**, nüsukum** (Allâh'a yaklaştırıcı işlevi olan çalışmalarım)**, hayatım ve ölümümle yaşayacaklarım; Rabb-ül âlemîn olan Allâh içindir** (Allâh Esmâ'sına ait özelliklerin açığa çıkması içindir)**. 'HÛ' için ortak kavramı düşünülemez! İşte bununla hükmolundum; ben teslim olmuşluğunu yaşayanlardanım."**

Ondan sonra **"Subhaneke ve bihamdike"**yi okudun; her zerrenin **"O"**nu tespih ettiğini, **"O"**nun bütün eksik kavramlardan münezzeh olduğunu; her bir yaptığının mükemmellik olduğunu; her bir var ettiğinin ayrı bir mükemmeliyeti sergileme amacına dönük olduğunu idrak etmiş olarak dile getirdin.

"O"nun **"hamd"**ı ile **"hamd"** ederim, dedin... Yani, sadece **"ALLÂH"** kendi kendini idrak edip, değerlendirebilir, dedin...

Zira, **ALLÂH**'ı **ALLÂH**'ın dışında bir varlığın idrak etmesi mümkün değildir!

Övüp, yüceltmek ancak idrak etmekle mümkündür! Bizim **"Allâh"**ı değerlendirip, övmemiz, yüceltmemiz mümkün değildir…

…Ve hatta böyle bir şeye kalkışmamız "O"na bir nâkısiyet atfetmektir!

Gerçeğiyle, ancak ve sadece, **ALLÂH** kendi kendini anlayıp, bilir ve değerlendirir, demektir **"Hamd"**ın mânâsı!

Ondan sonra, **EÛZÜ BESMELE'Yİ** okuyup yani seni tanrına tapınmaya yönelten ve de varsayımdan oluşan düşüncelere saptırıcı olan **"CİN KÖKENLİ"** ilham ve vesveselerden, **"ALLÂH"**a sığındın...

"B"ismillâh'ir Rahmân'ir Rahıym...

"Varlığımı da oluşturup ismi "ALLÂH" olan Rahmân'dır Rahıym'dir… Ki O'nun namınadır eylemim!"

Dedin... Ve…

Bu arada **ALLÂH**, dilinde okudu!

Kendi kuvvet, kudret ve ilmiyle var olan âlemlerin Rabbi olan **"Allâh"**ın, özelliklerinin eseri olan âlemlerini seyr hâlinde olduğunu; ve o âlemlerin terbiye edici, yönlendirici, var edicisinin de **"Allâh"** olduğunu açıkladı... Daha doğrusu bunun böyle olduğunu sende dile getiren **Allâh** oldu!

Sen, **"yok"**luğunu fark ettin, böylece çıktın aradan, ortada kaldı sadece Yaradan; ve **Allâh** sende bu mânâyı ifade etmeye başladı.

"FÂTİHA"nın açıklamasını **"HZ. MUHAMMED NEYİ OKUDU?"** isimli kitabımızda elimizden geldiğince yaptık... Arzu edenler oradan okuyabilirler... Ondan sonra rükûya giderken de, **"Allâhu Ekber"** diyorsun.

Belden yukarısı yere paralel, bele kadar dik bir biçimde...

Deminki âyetleri okurken, kıyam hâlinde ayakta dik duruyordun... Varlıkta hükmünü icra eden **"HAYY"** ve **"KAYYUM"** Hakk'ın kelâmı senden **"kıyam"**da açığa çıkıyordu!.. Varlıkta dimdik duran, her an geçerli sistem ve düzen olan **"Allâh"** hükmü senden açığa çıkıyordu... Bunun için dimdik ayakta idin...

Ondan sonra Esmâ özelliklerine dayanan bileşik yapın nedeniyle; terkipsel yapıların Rabb-ül âlemîn önünde boynu eğik olması sebebiyle; bu varlıkta ilâhî hükümlerin gereğinin senden çıkmasına işaret eden bir biçimde **rükû**ya eğildin...

Belden aşağın dik, belden yukarın yere paralel; varlığının bir kısmı ile kulluğunu yerine getirmedesin, varlığının belden yukarısı yani, idrak yanıyla, şuur yanıyla bu evreni vareden mutlak varlık önünde eğilme durumundasın. O'nun varlığını, tekliğini tasdik etme durumundasın...

Ayrıca...

Belden yukarısının eğik, yere paralel durması, **"fıtrî kulluğu"** ifade ediyor! Belden yukarının yere paralel olması, senin, varlıkta **Hakiym** olan mutlak varlığı idrak etmek suretiyle; **"O"**nun ilmi, kuvvet ve kudreti önünde eğik, teslim olmuş bir durumda olduğunu ifade ediyor... Bu idrakın sende var olduğunu gösteriyor.

Buna karşın yere dik bele kadar olan bölümünle de mutlak vücudun varlığıyla, varlığının idâmesine işaret etmektesin!

Esmâ terkibi sonucu var olan vücudun varlığını oluşturan **"Hakkaniyet"** yönünden bele kadar dik; Esmâ özelliklerinden

meydana gelmesi sebebiyle de Rabb-ül âlemîn'e tâbi olması yönünden **"O"**nun önünde belden yukarısı bükülü!

"RÜKÛ"; Ulûhiyet önünde, Rubûbiyet hükümleriyle var olan varlığın sembolizesidir!

Bu durumda tespih yapıyorsun.

"Subhane Rabbiyel aziym"

"Aziym olan, azamet sahibi olan Rabbim Subhandır."

Her bir zerrede **"O"**nun hükmü yerine gelmektedir. Her bir zerre **"O"**nun varediş gayesine uygun davranışlar ortaya koymak suretiyle; kulluğunu ifa edip **fıtrî tespihini** yapmaktadır!

Ondan sonra:

"Semi Allâhu limen hamideh"...

"Semi Allâhu": "Allâh algılamadadır"...

"Limen hamideh": "Hamd edenin hamdı, Allâh'ındır!"

Yani, benim yaptığım her hareket, ilâhî kudretin tasarrufu neticesinde meydana çıkmaktadır ki, **Allâh fiilimin gerçek fâili olarak ne yaptığımı bilmektedir**; çünkü ilminde takdir eden **"O"**dur; anlamı var orada...

Doğrulduktan sonra tam dik vaziyete geliyorsun! Tam doğrulmadan, dik vaziyette bir lâhza durmadan secdeye gitmiyor, dimdik duruyorsun!

Dik dururken, **"Rabbena lekel hamd"** diyorsun veya daha uzun şekli ile;

"Rabbena lekel hamdu kemâ yenbagıy licelâli vechike ve liaziymi sultanik" diyorsun...

Ki **Allâh Rasûlü çoklukla** böyle söylerdi.

Daha tam anlamıyla dik durmadan, secdeye gitmek yok!

Bu tespih de tam dik dururken söyleniyor! Hemen rükûdan kalkarken ve dik hâlde iken... Anlamı ise yaklaşık şöyle:

"Kendi kemâlini, azametini, hikmetini, idrak, değerlendirebilme Rabbime mahsustur; ki O'nun kadrini ve kıymetini, sonsuzluğunu ve sınırsızlığını idrak etmek, ihâta etmek mümkün değildir"!

Ondan sonra **"Allâhuekber"** deyip **"secde"**ye gidiyorsun...

"Secde hâli, kulun Allâh'a en yakın olduğu hâldir" buyuruluyor...

"Secde" nedir ki **Allâh**'a en yakın hâl oluyor?

"Secdede kul ile Allâh arasında perde yoktur!" deniyor…

Nerede deniyor?

"Secde"de!

Kimde? **Secde** edende!

Kıyamet günü, mahşer yerinde **"Allâh'a secde edin"** denecek...

Bir kısmı secde edecek, birçokları da secde etmek isteyecek fakat başaramayıp tahta gibi öne, ya da yana devrilecek! Beli dümdüz olup âdeta betonlaşacak! Bir türlü secdeye gidemeyecek!

Dünya'da, istemedikleri için **secde** etmeyenler var...

Secde etmek istedikleri hâlde, **secde** edemeyenler var!

Bir de şu anda **namaz kılan**, ama **secde etmeyenler**(!) var!

"Secde" etmek ne demektir?

Allâh'a secde etmek, O mutlak varlık yanı sıra, ne senin ne de bir başka varlığın vücudunun, **"var"** olmadığını idrak etmek, müşahede etmektir!

"Ben yokum, sadece ALLÂH var!" demektir.

Veya bir diğer anlamıyla, **"Var olan yegâne varlık Vâhid-ül Ahad olan Allâh"**, demektir, **"secde"**nin mânâsı...

"Sadece bedenimle değil, şuurum, ruhum ve varlığımla sana secde ediyorum" demek için **secde**ye erdiğin anda, **secde** hâlindeyken, **"**Var olan yegâne varlık, **Vâhid-ül Ahad olan Allâh**'tır! **"O"**nun dışında **"biz"** yokuz"... diye düşünebilmek lazım.

"Biz" derken burada neye atıf yaptık?

"İyyake na'budu"ya!..

Bu **"secde"**yi yapabildiysen, ondan sonra kalkar oturursun, oturduğun zaman Hz. **Rasûlullâh** gibi:

"Va'fuanna, vağfirlena, verhamna" dersin; ve ayrıca istersen **"vehdina"**yı da ilave edersin... Secdeden kalkıp oturduğun zaman!

Bunu söyledikten sonra, bu **"secde"**den hâsıl olan mânâyı fark etmeyi takdir ettiği için, şükür olarak ikinci defa secdeye gider; üç defa daha **"Subhane Rabbiyel âlâ"** veya **"SubhanAllâhi ve Bihamdihi"** dersin.

Böylece namazın o rekâtı, bu **şükür secdesi** ile tamamlanmış olur!

Birinci **"secde", yokluk**; ikinci **"secde"**, yokluğun müşahedesini ihsan eden **"Allâh"**a **şükür secdesi**dir.

Kıyamın, yani ayakta **Kur'ân** okuma sürecinin; ve rükûnun sonrasında **"secde"**nin iki olmasının sebebi, birinci secde ile rekâtı tamamladıktan sonra, bunu tamamlamayı ihsan eden **Allâh**'a şükürdür.

Anlayabileceğimiz kadarıyla işte bu **"havâss"**ın namazıdır.

Bu **havâss**'ın **"ikame"** ettiği namazın ötesinde, bir de **"hassül havâss", "mukarreb"** denen, **Allâh'a kurbiyet** kazanmış, **evliyanın** ileri derecelilerinde yaşanan **"daimî namaz"** hâli söz konusudur.

1- "Kılınan" namaz...

2- "İkame" olunan namaz...

3- "Daimî" namaz...

"Daimî" namaz nedir?

Namaz, ana yapısı itibarıyla, **"ikame"** olunan namazdır dedik.

"İkame" namaz sonucunda **"secde"** ile namazın kemâline ulaşırsan; bu **"ikame"** olunan namaz kişiye **"urûc"** sağlar ve **"mi'râc"** hâsıl olur!

"Mi'râc"; kişinin **"Kab-ı kavseyn"** veya **"ev ednâ"** makâmında, **"ALLÂH"**ı müşahede etmesi!

Ya da, daha açık ifadesiyle, kendi varsayım benliğinin, hiç varsayılmamışcasına ortadan kalkıp, **"BÂKÎ ALLÂH"**tır hükmünce bütün Esmâ ve sıfatlarıyla **BÂKÎ** olması hâlidir.

"Urûc"un neticesinde hâsıl olan **"Mi'râc"** ile o kişi, **İlâhî bakâ** ile **"BÂKÎ"** olur!.. Sen, Onu kendin gibi sanırsın; ama O, **"Allâh'la Bâkî"** durumdadır! Ve bu hâl ile hayatını sürdürür.

Hz. **Rasûlullâh**'a baktıkları zaman; **O** da bizim gibi yiyip içiyor, aramızda dolaşıyor, çarşı pazar geziyor, ne ayrıcalığı var dediler... Ama **O**, ilâhî hakikati hissedip yaşayan, **"Mi'râc"** sahibi olan; ve bunu bize bildiren **"Allâh Rasûlü"** idi!

Dışarıdan bakanlar, O **"daimî namaz" ehlini** kendileri gibi görürler; ama bilmezler ki **O**, varlıkta **"Bâkî olan Allâh"**ın yalnızca bir Esmâ zuhurudur!

İşte bu hâl, **"ölmeden evvel ölerek", şuur boyutunda** kişisel kıyametin kopup; **"Sümme ileyna turceûn", "ve dahi bize döneceksiniz"** âyetinin mânâsı ortaya çıkıp; basit tâbiriyle **"kişinin Allâh'a rücu etmesi"**dir.

Allâh'tan gelenin **Allâh**'a rücu etmesidir!..

İşte bu da **"mukarreb"**lerin **"daimî namazı"!**

Bunu başka nasıl anlatmak lazım bilemiyorum! Ancak yaşayan bilir! Daha fazlasıyla anlatılması bizce mümkün değil!

İşte, **İslâm**'ın ikinci şartı olan namaz!

26

ALLÂH'A YAKÎN VESİLESİ... "ORUÇ"

"Ramazan" ayı diye bildiğimiz ayda **"oruç"**lu olmak, sağlığı yerinde olan her müslümana; yani **"İslâm"**ı fark etmiş, idrak etmiş, kabul etmiş her kişiye zorunlu! İdrak etmemiş, anlamamış, kabul etmemiş kişiye zorunlu değil!

Ermeni, Yahudi, Hristiyana **"oruç"** zorunlu değil... Onlar **"oruç"**lu olmayabilir!.. Çünkü **"**<u>**Allâh"**ı anlayıp, **İslâm**'ı anlayıp, gereğini idrak edene zorunlu</u> hâle geliyor **"oruç"!**

Peki **"oruç"** nedir?

Kaç türlü **"oruç"** vardır?

Orucun da **"avam"**a dönük yönü var…

"Havâss"a dönük yönü var...

"Mukarreb"lere yani **"hassül havâss"**a dönük yönü var!

"Avam"a dönük olan yanını **"İNSAN ve SIRLARI"** isimli kitabımızın ilgili bölümünde açıkladığımız üzere, **"oruç"**lu olunan sürede, beyin, dışarıdan alınan hammaddenin tüketilmesi, sindirilmesi ve çeşitli organlarda değerlendirilmesi yönünde enerji harcamasını çok alt düzeye indiriyor.

Daha evvel de söylediğimiz gibi insan bedenine iki tür enerji giriyor…

Birinci tür; yeyip içtiklerimiz. Dünya'nın ağırlıklı elektrik potansiyeli negatiftir. Gıdalarla vücuda giren, yenilen ve içilen nesnelerde de çoğunlukla hâkim olan enerji yükü negatiftir! Buna karşılık solunum yoluyla aldığımız havadaki oksijen vasıtasıyla vücuda giren enerji yükü de pozitiftir.

Bu pozitif ve negatif enerji yükleri beyinde değerlendirilerek eskilerin ruh adını verdikleri dalga (wave) bedene yüklenir. Böylece ölüm ötesi bedenimiz, şekillenir ve güçlenir!

Bizim tespitlerimize göre...

Beynin ruha yüklediği pozitif ağırlıklı enerjiyi mümkün olabildiğince arttırabilmek; ruhtaki negatif yüklü Dünya'nın yapısı türünden olan enerjiyi de asgariye indirmek amacıyla, asgari sınır, limit olan, senede bir aylık **"oruç"** zorunlu kılınmıştır!

Orucun başlama saati, gecenin alaca aydınlığa dönüşü vaktidir! Bu saate kadar, sahur denilen **"oruç"** öncesi yemeği yenebilir!

İftar vakti ise, Güneş'in gözden kaybolması ve kızıl ışığının görülmez olmasıdır!

Rasûlullâh döneminde saat olmadığı gibi; daha sonra da uzunca bir müddet saat bulunmamıştır! Şu saat şu dakikada sahur kesilecek; şu saat şu dakikada iftar açılacak tarzındaki **dakik komutlar** tamamıyla **uydurmadır!**

Keza namazlar için dahi bu böyledir!

Diyelim ki öğle namazı... Bakarsınız, Güneş'in bulunduğunuz yere en dik hâle gelmesine, sonra da namaza durursunuz! Ya da akşam namazı; bakarsınız Güneş gözden kaybolmuştur, namaza durursunuz; veya orucunuzu açarsınız!

Akşam namazı ya da iftar saati "18:32"dir gibi bir tanımlama tamamıyla şekilcilik ve uydurmadır! Burada iki-üç ya da beş dakikanın evvel ya da sonra olmasının hiçbir önemi yoktur!

Bu, dini tamamıyla şekilcilik ve maddecilik noktasına sürükleyen ve bâtınî değerlere yönelmeyi kesen derinliksiz bir uygulamadır!

Evet, şimdi gelelim orucun hikmetlerinden bazılarına... Şimdiye kadar üzerinde pek durulmamış yanlarına...

"Oruç" niçin Güneş batımından, ertesi gün Güneş doğumuna kadar olan bir süre içinde konmamış? Sen, günde üç öğün yiyorsun ve beynin bunları değerlendirmeye dönük enerji tüketiyor.

Beynin, bu yoldan enerji tüketimine, sindirimine az enerji harcayarak; enerjisini kendisinde muhafaza etmesi ve bunu olduğu gibi ruhuna yükleyebilmesi gerekmektedir. Ruhun, gelecekte, Güneş'in parazit yayınından daha az zarar görecek bir biçimde daha kuvvetli olmasını temin etmek gayesine matuf...

"Oruç"ta üzerinde öncelikle durulan kısıtlamalar, yeme-içme, sekstir!

Yeme içmede vücuda giren hammadde söz konusu!.. Sekste ise bünyenin elektrik boşalımı söz konusu..! Yani, her iki hâlde de bedenin ve beynin enerji yitirimi söz konusu!

İşte birinci gaye, bunu olabildiğince önlemek! Bunu önleyebildiğimiz zaman, beyinde mevcut olan güçlü potansiyeli, bu **"oruç"**luluk denen zaman içinde daha da güçlendirerek ruha yüklemek mümkün olacaktır.

"Oruç"lu birinin yaptığı zikir ve çalışmalarla, yani beyin çalışmalarıyla; "oruç"suz birinin yaptığı çalışma arasında muazzam fark vardır! Biri yüzde elli kapasite ile yükleme yaparken, öteki yüzde yüz kapasite ile yükleme yapıyor.

"Oruç"la ilgili bir Kudsî hadiste şöyle buyuruluyor:

“Orucun ecrini ve sevabını vermek bana düşer”!

Kişinin yaptığı bütün hayırlı amellerin karşılığı bire ondur!

Ama hadîs-î kudsîye göre, **orucun ecri ve sevabı belli bir miktar değildir...** Yani, herhangi bir kıyasa girmeyecek şekilde orucun insanlara kazandırdıkları var.

Orucun en zor süresi ilk iki gündür... Bünye düzenli sürelerle belirli gıdaları almaya programlandığı için, özellikle şeker düşmesi sonucunda, birinci gün genellikle baş ağrısı olur... Migreni olanlarda, migren tutar; migreni olmayanlarda akşam saatlerinde, baş ağrısı tutar. Fakat, en fazla iki gün sonra, bünye adapte olur ve baş ağrıları geçer; ve orucunu gayet istikrarlı bir biçimde devam ettirebilir kişi! Orucun zâhirdeki faydası bu!

“Oruç”, Hz. **Muhammed Mustafa** (aleyhisselâm)’dan önce gelmiş olan Nebilerin zamanlarında da değişik şartlarla vardı.

“Oruç” esası itibarıyla, sadece yemek-içmek ve seksten kesilmek değildir! **“Oruç”**lu iken özellikle dikkat edilecek bir husus var…

Bunun en başında **Allâh için “oruç”** tutmayı idrak ederek, gıybeti, dedikoduyu, insanları kandırmayı, insanları kandırarak menfaat temin etmeyi kesmek! Orucun bedensel yanının ötesinde, düşünsel yanındaki en önemli unsurlar bunlar!

Gıybet eden bir kimseye:

“Oruçlusun, et yiyorsun! Bu nasıl iştir?” denmiştir...

Çünkü **Kurân**’da **“gıybet etmek”; “ölmüş kardeşinin çiğ etini yemek”** diye tarif edilmiştir... Bu yüzdendir ki **“oruç”lu** bir insan, falanca şöyle yaptı, filanca şöyle yaptı dediği zaman; bu ister arkadaşın olsun, ister politikacı olsun, kim olursa olsun; yanında olmayan, arkasından konuştuğun kişi hakkındaki o davranışın, **senin “oruç”lu iken, ölmüş kardeşinin çiğ etini yemendir!**

Hakkında konuştuğun kişi, duyduğu zaman, senin söylediğinden memnun kalmayacaksa; sen o sözlerinle onun çiğ

etini yiyorsun! İstediğin kadar, ben "oruç"luyum, de!.. Hem de, pirzola değil, çiğ ölü eti yiyorsun! Orucun ne hâle geldi bir düşün!

Bu orucun **"avam"**a hitap eden yönü...

Bunun ötesinde bir de **"havâss"**ın orucu var.

"Havâss"ın orucu ise, varlıkta mutlak tasarruf sahibi olan Hakk'ı fark etmek ve kavramak suretiyle; **Allâh** dışında bir varlık, **Allâh'ın tasarrufu dışında tasarruf görmekten "imsak"**tır.

"Oruç"lu kişi, senden bir fiil gördüğünde bu fiili senden bilirse, onun orucu bozulmuştur! Ama bu havâss için geçerli, bizim için değil. Bizimle alâkası yok bu olayın...

Ebrâr denilen ve Havâss durumunda olan; **Allâh**'a ermeyi dileyen, **nefsi Mülhime, nefsi Mutmainne** durumunda olanlarla ilgili bir olay... Ne zaman ki sen herhangi bir fiilden, herhangi bir davranıştan dolayı o fiili meydana getiren o varlığı hor görürsen; eksik, kusurlu, hatalı görürsen, ona hor gözle bakarsan; sen eğer **havâss** isen işte o anda senin orucun sakatlanmıştır! Veya düşünceye, fikre göre orucun bozulmuştur... Kazası gerekir!

Saydıklarımıza ilaveten, **"havâss"** durumunda olan kişinin orucunda, kimden ne fiil görürse görsün, **"Bu fiilin fâili Hakk'tır! Hakk'ın her fiili yerli yerindedir. Bir hikmete dayalı olarak meydana gelmektedir"** görüşü sürecek; kızmayı, üzülmeyi ve sinirlenmeyi yaşamayacaktır!

Kızıp üzülüyorsa, sinirleniyorsa, birtakım oluşları yersiz görüyorsa o kişi orucunu kaza etmek zorundadır! Elbette bizler için söylemiyorum bunu, **havâss** düzeyindekiler için söylüyorum. Havâssın orucunda bu böyledir. Falanca, filanca böyle yaptı demek yok! Her an müşahede hâlinde değilsen **ebrâr** sınıfından olarak, bu böyle!

"Fâili hakiki Allâh'tır. Allâh dilediğini yapandır. Yaptığından sual olmaz!" müşahedesi "havâss"ın orucunda esastır!

Bu müşahedeyi kaybettiği anda **bulunduğu mertebenin orucunu** bozmuş olur!

“Hassül havâss” orucuna gelince...

Beşerî değerlendirmelerden **“oruç”**tur!

Mahlûku görmeden **“oruç”**tur!

“Samediyet” sıfatının **“oruç”**luda açığa çıkışıdır!

Bunu ancak yaşayan bilir!

Açıklanması, kavrayamayacaklar arasında sorun oluşturur...

27

"HAC"CA GELİNCE...

"Hac"cın iki hedefi vardır ki, bunlardan birisine ulaşmak zorunludur;

1. Yaşamının **"Arafat"**ta bulunduğun o anına kadar, ruhuna yüklenmiş tüm günahlarından arınarak, **"sıfırlanmak"!..**

2. "Maarifi Billâh" ile hâllenmek suretiyle, **ALLÂH** İsmiyle İşaret Edilenin ilmiyle âlemlerini ve düzenini seyretmek...

HAC konusunda öncelikle şunu belirtelim:

Hac günü belirli bir süre Arafat'ta bulunup geçmiş günahlarına tövbe eden kişi, kul hakkı da dâhil olmak üzere o an'a kadarki bütün günahlarından kurtulur!

HAC, İslâm Dini şartları arasında herkese son derece yararlı olan bir çalışmadır! Zira...

Yaşamı boyunca kişinin bilerek veya bilmeyerek yaptığı yanlışlardan dolayı beyninde oluşan ve **"günah"** adı verilen tüm negatif yük, eksiksiz olarak onun dalga (wave) bedenine yani ruhuna yüklenmiştir!

Ruhundaki bu negatif yükün getirdiği ağırlık yüzünden de cehennem denilen ortamda battıkça batacaktır!

İşte başına gelecek olan bu felaketten kişinin kendini tümüyle kurtarabilmesi; ruhuna yüklenen negatif yükün tamamıyla **"sıfırlanması-silinmesi" HAC**da mümkün olur!..

O an'a kadar ruhuna yüklenmiş olan tüm **günah** adı verilen negatif yükleri silinir ve **"anasından doğduğu günkü kadar günahsız olarak"** geri döner!

Ve gene **Rasûlullâh** (aleyhisselâm)'ın açıklamasına göre;

"Acaba benim günahlarım affoldu mu; diye şüpheye düşerse, yeryüzündeki en büyük günahkâr olur."

Kâbe niçin Mekke'dedir?.. Arafat'ta ne sır vardır ki orada toplanılmaktadır?

Ve bunun benzeri daha nice sualin cevabını tafsilâtlı bir şekilde **"İNSAN ve SIRLARI"** isimli kitabımızda elden geldiğince açıkladığım için burada tekrar aynı konuya girmiyorum. Arzu edenler orada ilgili bölümde bulabilirler...

Ancak kesin olarak şunu vurgulayayım ki…

Hiçbir hayır ve ibadet, haccın insana getirisini kazandıramaz! Kim aksini söylüyorsa, o henüz haccın ne olduğunu, değerini idrak etmemiş, hatta fark etmemiştir...

"HACCA gidecek kadar imkânı olan, buna rağmen gitmez de o sene içinde ölürse, ister Yahudi olarak ölsün ister Hristiyan!" anlamındaki **Rasûlullâh** uyarısı, konunun bütün önemini vurgulamaktadır!

"Hacca gidip de elin Arab'ına para mı kazandıracağım; onun yerine burada bir hayır yaparım" **tarzından yaklaşımlar; son derece düşüncesiz ve bilgisiz yaklaşımlardır... Çünkü bu kişilerin haccın ne olduğu hakkında hiçbir bilgisi yoktur!**

“**Kızımı evereyim; torunumu sünnet ettireyim; yaşlanıp ticaretten el-etek çekeyim**” tarzındaki yaklaşımlar kadar saçması olamaz!

HAC esasen ilk fırsatta ve olabildiğince gençken yapılmasında fayda ve hatta zaruret olan bir çalışmadır... Nasibinde varsa oradan aldıkların bir ömür boyu sana fayda sağlar!

Gidenlerin görmüş olduğu gibi, Dünya’nın her yerinden gidenler yarı yarıya **gençler**ken; sadece Türkiye’den gidenler, neredeyse ayağını zor sürüyenlerdir... Endonezya’dan gelenler arasında evlenmeden önce eş olarak **hac** vazifesini ifa etmek için gelenlerin haddi hesabı yoktur!

Bir de **hanımların şu çok önemli problemi** vardır **Hac konusunda:**

“Hacca gidip geldikten sonra başımı örtmem, tam tesettüre girmem gerek; oysa ben bunu yapamam! Bu yüzden hacca gidemem!”

ÇOK BÜYÜK BİR YANLIŞ!

Şu anda başınızı örtüp, bir veya birkaç vakit **namaz** kılıp, sonra da günlük normal kıyafetle dolaşıyor musunuz?.. Evet! **Namazda, ibadet sırasında başınızı örtüp**, daha sonra da açıyor musunuz?.. Evet!

Öyle ise, **hacca da gider, örtünür; farzınızı yerine getirir**; döndükten sonra da elinizden ne kadarı geliyorsa, o kadarını yaparsınız!

İslâm Dini’nin en büyük düşmanları, Din’den görünüp, Dinî teklifleri zorlaştıran; insanları Din’den, Allâh ve Rasûlullâh emirlerinden uzaklaştıran; dinden soğutup, nefret ettirenlerdir!

Biliniz ki...

Hac da en az namaz kadar zorunlu ve yararlı bir çalışmadır! Böylesine önemli bir olaydan **“*gelince başımı örtemem*”** gerekçesiyle geri kalmak, aklın alamayacağı kadar **büyük bir yanılgı ve kayıptır!**

Baş örtmek Kurân'da belirtilen farzlardan biridir! Bunu yapmayan; **Allâh**'ın bu konudaki teklifine uymamaktadır! **Kur'ân** bu konuda bir ceza bildirmemiştir!

Başını örten, elbette ki **Allâh**'ın bu teklifine uymasının karşılığını fazlasıyla alacaktır… Başını örtmeyen ise, **Allâh**'a karşı sorumlu olur! **Allâh**, bu davranışının karşılığını dilediği gibi verir!

Ancak, **Kurân'da, *"Hacca giden her hanım dönüşte başını örtecektir; örtmeyenin haccı kabul değildir"*** gibisinden bir hüküm **kesinlikle mevcut değildir!**

GIYBET etmemek de kesin, hem de çok ağır hükümlerden biridir! **"Ölü kardeşininin çiğ etini yemektir gıybet"** diye tanımlanmıştır **Kurân'da!** "*Ben bu suçu işlemekten kendimi alamıyorum; öyle ise örtülü başımı açayım"*, diyor musunuz?..

Elbette hayır!

Bir emri yerine getirememek, nasıl bir başka yerine getirebildiğin emirden de vazgeçmeyi getirmezse; **hacca gitme imkânın olduğu hâlde, baş örtememek yüzünden hacca gitmemek de o derece büyük yanlıştır!**

Bu vesileyle şunu bir kere daha vurgulayayım;

"İslâm Dini"ndeki teklifler "PAKET PROGRAM" DEĞİLDİR! Yani, "*ya hepsini tam olarak yaparsın, ya da hiçbirini yapma*" türünden, değildir!

Senden, istenilenler bellidir!.. Yani yapman ve yapmaman gerekenler...

Sen bunlardan elinden geldiği kadarını yaparsın; yapamadıkların da eksiğindir... Hüküm Allâh'a aittir!

"*Ben bunlardan falanca ve filanca emirleri yerine getiremiyorum; öyle ise hiçbirini yapmayayım*" **düşüncesi kesinlikle yanlış ve düşüncesizce kabuldür!**

Yap da, ne kadarı elinden geliyorsa, o kadarını yap!

Hacca gitme imkânına sahipsen, elinden geliyorsa, hemen git!.. Geldiğinde başını örtemeyeceksen; o da eksiğin kalsın!.. İnşallâh o da nasip olur!

Özetle diyeyim ki...

Tek başınıza, canlı ve bilinçli bir hâlde ölüm ötesine yapacağınız sonsuz yolculuğu idrak ediyorsanız, imkânlarınız içinde elinize geçen ilk fırsatta **hacca** gidiniz! Aksi hâlde bu konuda öylesine pişmanlık duyacaksınız ki; bunun haddi hesabı yoktur!

Devrinin **"İnsân-ı Kâmil"**i **Abdülkerîm el Ciylî**'nin **haccın bâtın mânâlarıyla** ilgili bazı değerlendirmelerini size nakletmek istiyorum... Kendisinden büyük feyz aldığım bu son derece değerli **Zât**'ı böylece saygıyla anıyorum...

"*Hac niyeti: Allâh* *talebi yolunda devamdır…*

İhram: *Yaratılmışları görmeyi terktir!*

Başı traş: *Beşer içinde önder olma düşüncesinden arınmaktır!*

Tırnak kesmeyi terk: *Kendinden oluşan fiillerin hakiki fâilinin* ***ALLÂH*** *olduğunu fark etmektir!*

Güzel koku sürmeyi terk: ZÂT *hakikatini hissedince, Esmâ özellikleriyle kayıtlanmaktan kurtulmaktır!*

Cinsî münasebeti terk: *Bedende tasarrufu bırakmaktır.*

Sürme çekmeyi terk: KEŞF arzusundan *kurtularak* ***ZÂT*** *hüviyetinde yok olmaktır!*

Mîkat: *Kalp'ten ibarettir…*

Kâbe: ZÂT*'tan ibarettir!*

Hacerül esved: *İnsanî lâtifeden ibarettir.*

Hacerül esved'in siyah oluşu: *Tabiat özelliğinin kalbi renklendirmesi...*

Tavaf: Allâh*’a yakışır şekilde, insanın hüviyeti, aslı, menşei, müşahede yerinin idrak olunmasıdır.*

Tavafın 7 olması: ALLÂH*’ın yedi sıfatından ibarettir... Onlar;* ***Hayat, İlim, İrade, Kudret, Semi’, Basar, Kelâm...***

Tavaftan sonra mutlak namaz: *Anlatılan vazifeleri yapan için* ***Ahadiyet****’in zuhuru ile, ona ait hükmün yaşamıdır.*

Bu namazın İbrahim makâmında kılınması: Hullet *makâmına işarettir.*

Zemzem: *Hakikat ilimlerine işaret eder...*

Zemzemi içmek: *Hakikat ilimlerinde dallanmaktır.*

Safa: *Halka nispet edilen sıfatlardan soyunmaktır.*

Merve: *İlâhî isim ve sıfat kadehlerinden doya doya içmektir.*

Traş: *İlâhî riyasetle tahakkuka işarettir.*

Bıyıkları kısaltmak: Kurbet *ehlinin makâmı olan tahakkuk derecesinden inmektir.*

İhramdan çıkış: *Halka açılmak; sıddîk derecesinde halk arasına inmektir.*

Arafat: Maarifi Billâh *makâmıdır.*

Arafat’ta iki bayrak dikilmesi: Celâl *ve* ***Cemâl*** *sıfatlarına işarettir; ki Allâh’a marifet yolu onlara göredir.*

Müzdelife: *Makâmın şuyuu ve yükselmesinden ibarettir.*

Meş’ari haram: *Şerr’i emirlerde durup,* ***Allâh****’ın haramlarına saygıdan ibarettir.*

Mina: Kurbet *makâmı ehli zevât için, murada nail olmaktır.*

Üç şeytanı taşlamak: *Benlik, tabiat ve âdettir.*

Yedi taş atmak: *Yedi ilâhî sıfatla bunu başarmaktır.*

İfaza tavafı: Allâh *feyzinin devamında sürekli terakki etmektir.*

***Veda tavafı: Allâh** sırrını hak edene emanettir.*"

Bâtın yani iç, sır mânâsından biraz daha söz etmek gerekirse **haccın**, şunları da söyleyebiliriz;

Bâtın **haccın niyeti, Allâh**'a ulaşmaktır!

İhram giymek, Allâh'a ulaşmak üzere tümüyle dünyadan arınmak için sanki ölen biriymişçesine kefen giymektir!

Hac öncesindeki yedi tavaf, yedi nefs mertebesinde **urûc** yaparak **Allâh Zât**'ının zuhur mahalli olan **Kâbe**'nin hakikatiyle özdeşleşmeye gayrettir!..

Arafat, mukaddes vadi'dir...

Arafat'ta tüm beşerî kavramlardan arınılır!

Bu arınış sonrasında üç şeytan olan **benlik, tabiat ve âdetler taşlanarak** bunlara geri dönmemek üzere uzaklaşılır!

Buradan **Kâbe**'ye gelip yapılan **tavaf ve namaz, yedi sıfatta yapılacak seyr** ile **Zât**'a ulaşmaktır...

Tavaftan sonra kılınan namaz, bunu nasip edenin huzurunda **beşeriyetinin hiçliğini itiraf ve şükürdür…**

Veda tavafıyla birlikte geldiğin yere dönmek, "Bakâ Billâh" içinde **"seyri anillâh"**tır! **Hizmet için halkın arasına geri dönmektir!**

Biz, **hacda Kâbe'nin kişiliği, ruhaniyetiyle görüşenleri, sohbet edenleri** biliriz!

Hacda daha öylesine sırlar vardır ki, bunları yazmak şimdilik mümkün değildir!

Şu kadarını iyi bilelim ki, **HAC** aklınızın alamayacağı kadar muazzam ve çok yönlü bir çalışmadır...

Bundan, yanlış şartlanmalar yüzünden geri kalmak, bir kişi için hayatının en büyük kayıplarının arasında olacaktır!

28

VE "ZEKÂT"...

Malının kırkta birini üzerinden bir yıl geçtikten sonra ihtiyaç duyanlara dağıtmak; işin zâhir yönüdür... Ki bu yönüyle ilgili bilgiler ilmihâl kitaplarında ve konuyla ilgili bütün eserlerde mevcuttur... Bu sebepledir ki işin bu cephesi üzerinde fazla durmayacağım...

Allâh bağışı olan varlığının en azıyla kırkta birini, ihtiyaç duyanlarla paylaşmak; işin bâtın yönüdür...

Zekât...

Hak için halktan, mülkten geçmektir!

Allâh'tan geleni halkla **Hak** için paylaşmaktır!

Varlıksızlıkta daim olmak için, varlığından geçmektir!

ALLÂH âlemlerden Ğaniyy'dir; esası üzere **"Gınâ"**dan hisse almaktır!

HALK'ta "HAKK"ı görüp, ondan esirgememektir!

Şeytan vasıflı cinin, Âdem'de Hakk'ı göremeyip; secde etmemesi ve bu yüzden lânetlenmesi benzeri olarak...

Zekât ve sadakadan kaçanlar, "İnsan"da "Hakk"ın varlığını göremeyip, onunla varlığını paylaşamayanlardır... Ki, gelecekleri ne olur, neye benzer bunu kavrayışınıza bırakırım!..

Evet, Allâh takdir ettiği kadarıyla, bu kitapta da sizlerle bir şeyler paylaşmaya çalıştım...

İsâbetli bulduklarınızdan yararlanmaya ve yaşamınıza ona göre yön vermeye gayret ediniz...

Kusurlarımızı görürseniz, bunların da düzelmesi için bize dua ediniz!

ALLÂH MUÎNİMİZ OLSUN.

AHMED HULÛSİ
27.9.1993
ANTALYA

AHMED HULÛSİ KİMDİR? AMACI NEDİR?

Değerli okurum;

Ahmed Hulûsi kimdir, amacı nedir diye çok merak ediliyor...

Çok özetle anlatalım...

21 Ocak 1945 tarihinde İstanbul, Cerrahpaşa'da dünyaya gelmiş bulunan çocuğa annesi **Ahmed**, babası da **Hulûsi** adlarını koymuşlar.

18 yaşına kadar Hz. **Muhammed**'i dahi tanımayan bir zihniyetle yalnızca bir yaratıcıya inanmış ve **Din** konusundaki her sorusuna karşılık olarak **"sen bunları sorma, sadece denileni yap"** cevabını aldığı için de, hep din dışı yaşamıştır çevresindekilere göre!

Babasının vefatından üç gün sonra 10 Eylül 1963 günü annesinin ısrarıyla gittiği Cuma namazında, içine gelen bir ilhamla Din konusunu tüm derinlikleriyle araştırma kararı almış, o günden sonra beş vakit namaza başlamış ve abdestsiz dolaşmamaya karar vermiştir.

Din konusuna önce Diyanet'in yayınladığı on bir ciltlik **Sahihi Buhari** tercümesini, sonra tüm **Kütübi Sitte**'yi ve Rahmetli Elmalılı'nın **"Hak Dini"** isimli tefsirini okuyarak girmiştir. İki yıla yakın bir süre zâhir ilimleri itibarıyla olabildiğince geniş kaynakları incelemiş, yoğun riyâzatlar ve çalışmalarla kendini tasavvufa vermiş; ilk kitaplarını 1965 yılında yazdıktan sonra **kendindeki açılım ve hissedişleri** 1966 yılında yazdığı **TECELLİYÂT** isimli kitabında yayınlamıştır. Bu kitap onun 21 yaşındaki bakış açısını ve değerlendirmelerini ihtiva etmesi itibarıyla geçmiş yaşamı hakkında önemli bir değerlendirme kaynağıdır. 1965 yılında tek başına hacca gitmiş ve hayatı boyunca kendi yolunda hep tek başına yürümüştür!

Prensibi, **"Kimseye tâbi olmayın, kendi yolunuzu kendiniz çizin, Rasûlullâh öğretisi ışığıyla"** olmuştur.

1970 yılında AKŞAM Gazetesi'nde çalışırken RUH ve ruh çağırmalar konusunu incelemeye almış ve bu konuda Türkiye'de konusunda ilk ve tek kitap olan **"RUH İNSAN CİN"**i yayınlamıştır.

Kurân'daki **"dumansız ateş"** ve **"gözeneklere nüfuz eden ateş"** uyarılarının **"ışınsal enerjiye"** işaret ettiğini keşfetmesinden sonra, **Kurân**'ın işaret yollu açıklamalarını değerlendiren, bundan sonra dinsel anlatımdaki işaretlerin bilimsel karşılıklarını deşifre etmeye çalışan **Ahmed Hulûsi**, bu alanda ilk çalışmasını 1985 yılında **"İNSAN ve SIRLARI"** isimli kitabında açıklamıştır.

Daha sonraki süreçte **Kurân**'da kelimeler bazında yaptığı çalışmalarla keşfettiği gerçekleri hep çağdaş bilgilerle bütünleştirmiş; kendisini, **"DİN"** olayını, **ALLÂH** adıyla işaret edilenin tamamen entegre bir Sistem ve Düzen'i temeline oturtarak, Hz. Muhammed (AleyhisSelâm)'ın neyi anlatmak istediğini **"OKU"**maya vermiştir. Bu yolda edindiği bilgilerin bir kısmını kitapları ve internet aracılığıyla da toplumla paylaşmıştır.

İslâm Dini'ni, Kur'ân-ı Kerîm, Kütübi Sitte (altı önde gelen kitap) **hadisleri temelinde** kabul ederek inceleyen, geçmişteki ünlü tasavvuf sîmalarının çalışmalarını değerlendirerek **gereklerini yaşadıktan sonra**, bunları **günümüz ilmiyle de birleştirerek değerlendiren ve mantıksal bütünlük içinde BİR SİSTEM olarak açıklayan** **Ahmed Hulûsi**, insanların, kişiliğiyle değil, düşünceleriyle ilgilenmesini istemektedir.

Çünkü, bu alanda tek örnek Hz. Muhammed'dir!

Basit beyinler yaşamlarını, kişiliklerle ve doğal sonucu olarak dedikodu ve gıybetle tüketirlerken; gelişmiş beyinler, fikirlerle ve düşünce dünyasının verileriyle ömürlerini değerlendirirler!

Bu nedenledir ki, **Ahmed Hulûsi** kendisini ön plana çıkartmamakta, kitaplarına 40 yıla yakın zamandır **"soyadını"** koymamaktadır; insanların şu veya bu şekilde çevresinde bir halka oluşturmaması için... Bugün dahi, görüştüğü çok az sayıda insan

vardır. Bu yüzden aşırı boyutlarda tepki almasına rağmen bu konudaki tutumunu ısrarla sürdürmektedir.

Anadolu'nun beş-altı yerinde bazı kişilerin kendilerini "Ahmed Hulûsi benim" şeklinde tanıtıp, çevrelerine insanlar toplayıp, onlardan maddi menfaat toplama girişimlerini duyunca da, kitaplarına resim koymak zorunda kalmış, bu suretle söz konusu sahtekârlığı önlemiştir.

Sürekli Sarı Basın Kartı sahibi gazeteci **Ahmed Hulûsi**, bu alan dışında profesyonel olarak hiçbir işle uğraşmamış, **hiçbir teşkilat, dernek, parti, cemaat üyesi olmamıştır.** Bütün yaşamı, **çağdaş bilimler-İslâm-Tasavvuf** araştırmalarıyla devam etmiş, **kitap ve yazılarıyla, sesli ve görüntülü sohbetlerinin tamamını internet üzerinden okuyucularına ücretsiz ve tam metin olarak indirilebilir şekilde yayınlamış İLK yazardır.** Tüm düşünce ve bakış açılarıyla beklentisiz olarak apaçık ortadadır!

28 Şubat öncesi şartlar dolayısıyla, eşi **Cemile** ile önce Londra'da bir yıl yaşayan **Ahmed Hulûsi**, 1997 yılında Amerika'ya yerleşmiş ve hâlen orada yaşamını sürdürmektedir.

Mevcut bilgileri ışığında, tamamen insanlardan uzak kendi **"köy"**ünde yaşamayı tercih edip, herkese, orijinal kaynaklara göre **Rasûlullâh'ı ve Kurân'ı aracısız olarak yeniden değerlendirmeyi** tavsiye etmektedir!

Zira, Hz. **Muhammed**'in açıkladığı **SİSTEM**'e göre, **"DİN ADAMI"** diye bir sınıf asla söz konusu değildir! Her fert direkt olarak **Allâh Rasûlü**'nü muhatap alıp **O**'na göre yaşamına yön vermek zorundadır! Tâbi olunması zorunlu tek kişi, **ALLÂH Rasûlü MUHAMMED MUSTAFA** AleyhisSelâm'dır. O'nun dışındaki tüm kişiler istişari mahiyetteki kişilerdir ve yorumları kimseyi bağlamaz!

Herkes yalnızca **Allâh Rasûlü** ve **KUR'ÂN** bildirilerinden mesûldür! Bunun dışında kalan tüm veriler kişilerin göresel yorumlarıdır ve kimseyi **BAĞLAMAZ!**

İşte bu bakışı dolayısıyla da **Ahmed Hulûsi** insanların kendi çevresinde toplanmasını veya kendisine tâbi olmasını kesinlikle istememektedir. Anlattıklarının sorgulanmasını, araştırılmasını tavsiye etmektedir. Bana inanmayın, yazdıklarımın doğruluğunu araştırın, demektedir!.. Bu yüzden de insanlardan uzak yaşamayı tercih etmektedir.

Bu bakışı dolayısıyladır ki, Ahmed Hulûsi'nin ne bir tarikatı vardır, ne bir cemiyeti ve ne de herhangi bir isimle anılan topluluğu!

Ahmed Hulûsi, çeşitli çevrelerce **kendisine yakıştırılan her türlü pâye, ünvan ve etiketlerden berîdir! O, sadece Allâh kuludur!**

Kimseden **maddi veya siyasî, ya da manevî** bir beklentisi olmayıp, yalnızca **kulluk ve bir insanlık borcu** olarak **bilgilerinin bir kısmını okuyucularıyla paylaşmaktadır.**

Ahmed Hulûsi, yalnızca...

Düşünebilen beyinlerle düşüncelerini paylaşmaya çalışan bir düşünürdür!

Hepsi, bundan ibaret!

Hiçbir yazılı, sesli veya görüntülü eserinin TELİF HAKKI OLMAYAN yazarın eserleri, pek çok değerlendiren tarafından orijinaline uygun olarak bastırılıp, karşılıksız olarak çevrelerine dağıtılmaktadır... Bugün milyonlarca ailenin evinde **Ahmed Hulûsi** imzalı eserlerin var olması, onun için yeterli şereftir.

Bu konulardaki detaylı çalışmaları aşağıdaki bazı internet sitelerinden inceleyebilir, dilediklerinizi tümüyle kendi bilgisayarınıza indirebilirsiniz.

www.ahmedhulusi.org

www.okyanusum.com

www.allahvesistemi.org

Sonuç olarak şunu vurgulayayım...

Herkesin görüşü kendi bilgi tabanının sonucu kadardır! **Bu eserleri kendiniz değerlendirmeye çalışın! Yazarla değil, yazılanla ilgilenin.** Sizlere karşılıksız olarak verilen bu **Allâh hibesi ilmi** hakkıyla inceleyin.

Ebedî yaşamınıza yön verebilecek düzeyde Allâh ve Sistemi'ni (Sünnetullâh'ı) **anlatan** bu eserler umarım sizlere yeni ufuklar açar.

Saygılarımla,

AHMED HULÛSİ

AHMED HULÛSİ'NİN <u>ÜCRETSİZ</u> OLARAK HEDİYE EDİLEN ESERLERİ

1. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ, 2009 (Semih Sergen'in sesinden "KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ" CD'si ile birlikte)
2. DUA VE ZİKİR, 1991
3. YAŞAMIN GERÇEĞİ, 2000
4. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI, 1997
5. HZ. MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH, 1989
6. YENİLEN, 2005

Hayırseverler tarafından basılan bu eserlerden, http://www.ahmedhulusi.org/kuran_talep.php linkindeki formu dolduran kişilere, yalnızca nakliye ücreti karşılığında ve her adrese birer tane olmak üzere yollanacaktır.

Bu eserlerin temin edilebileceği adres aşağıdaki gibidir:

<u>DAĞITIM MERKEZİ:</u> Kuyumcukent Yan Hizmetler Binası 1.Kat 1.Yol No: 5 Yenibosna/İSTANBUL

Tel: 0212 603 19 20
www.kuraniste.org

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

AHMED HULÛSİ'NİN DİĞER KİTAPLARI

1. MANEVÎ İBADETLER REHBERİ, 1965
2. EBU BEKİR ES SIDDÎK, 1965
3. TECELLİYÂT, 1967
4. RUH İNSAN CİN, 1972
5. İNSAN VE SIRLARI (1-2), 1986
6. DOST'TAN DOSTA, 1987
7. HAZRETİ MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH, 1989
8. EVRENSEL SIRLAR, 1990
9. Gavs-ı Â'zâm ABDULKÂDİR GEYLÂNÎ "GAVSİYE" AÇIKLAMASI, 1991
10. DUA VE ZİKİR, 1991
11. HAZRETİ MUHAMMED NEYİ "OKU"DU?, 1992
12. AKIL VE İMAN, 1993
13. MUHAMMED MUSTAFA (a.s.) (1-2), 1994
14. KENDİNİ TANI, 1994
15. TEK'İN SEYRİ, 1995
16. İSLÂM, 1996
17. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI, 1997
18. OKYANUS ÖTESİNDEN (1-2-3), 1998
19. SİSTEMİN SESLENİŞİ (1-2), 1999
20. "DİN"İN TEMEL GERÇEKLERİ, 1999
21. CUMA SOHBETLERİ, 2000
22. MESAJLAR, 2000
23. YAŞAMIN GERÇEĞİ, 2000
24. BİLİNCİN ARINIŞI, 2005
25. "B" SIRRIYLA İNSAN VE DİN, 2005
26. YENİLEN, 2007
27. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ, 2009
(*Semih Sergen'in sesinden "KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ" CD'si ile birlikte*)

AHMED HULÛSİ'NİN VİDEO SOHBETLERİ

A. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ

1. Kurân'ı Anlamak İçin Ön Bilgi
2. Semih Sergen'in Sesinden Türkçe "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü" Okunuşu
3. Abdulbasît Abdussamed'in Sesinden Arapça Orijinal Okunuşu ile Birlikte "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü"

B. SON SOHBETLER

1. Hologram Dünyan
2. Beyin Sırları
3. Beyin – Dua Mekanizması
4. Ehl-i Beyt'te Namaz

C. İNSAN VE DİN SOHBETLERİ

1. Ben "Muhammedî"yim
2. Kaynaktan Yarına
3. Kurân'ın Ruhu
4. Salât (Namaz) Ne İçin?
5. Hz. Muhammed'e İman
6. Tanrı(!)nın Ayak Sesleri
7. Hazineyi Okumak
8. Sünnet Ne Değildir?
9. Püf Noktası
10. Hz. Muhammed Farkı
11. Eski ve Yeni
12. Sünnetullâh
13. Sünnet-i Rasûlullâh
14. Bi-izni-hi
15. Enfüste ve Âfakta
16. "Tanrı Merkezli Din"mi?
17. İlim - İrade - Kudret

D. YENİLEN SOHBETLERİ

1. Tanrı Ulu mudur?
2. Anladığım İslâm

E. İSLÂM VE BİLİM (1990-1997)

1. Dostça Bir Söyleşi
2. "Tanrı" mı "Allâh" mı?

3. Allâh'ı Tanıyalım - 1
4. Allâh'ı Tanıyalım - 2
5. Sohbet
6. Hakikat
7. Uyanış
8. Üst Madde
9. Dost'tan Dosta
10. Ruh Cin Melek
11. Sorular ve Cevaplar
12. Kaza ve Kader
13. Kader ve Astroloji

F. KONFERANSLAR

1. Hamburg Konferansı
2. Gelsenkirchen Konferansı
3. Berlin Konferansı
4. Londra Konferansı
5. İzmir Konferansı
6. Antalya Konferansı
7. Antalya Falez Sohbeti
8. Bebek Sohbeti

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

* Ahmed Hulûsi'nin yabancı dillere çevrilmiş tüm eserlerine www.ahmedhulusi.org adresinden ulaşabilirsiniz.

AHMED HULÛSİ'NİN SESLİ SOHBETLERİ

A. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ

1. Kurân'ı Anlamak İçin Ön Bilgi
2. Kur'ân-ı Kerîm Çözümü ile İlgili Önemli Açıklama
3. Kur'ân-ı Kerîm'in Çözümü
4. Zorunlu Bir Uyarı
5. Allâh Esmâ'sındaki Muazzam, Muhteşem ve Mükemmel Özellikler (Esmâ ül Hüsnâ)
6. Semih Sergen'in Sesinden Türkçe "Kur'ân-ı Kerîm Çözümü" Okunuşu

B. YENİLEN SOHBETLERİ

1. Anladığım İslâm
2. Şeriat Devleti
3. Açık Konuşalım
4. Tanrı Ulu mudur?
5. Yanmamak için
6. Taoizm-Budizm-Totemizm-İslâm
7. Salâvat ve Ayna Nöronlar
8. Kurân'ı Neden Anlamıyoruz?
9. Kur'ân ve Yeni Çağ
10. Kur'ân Mucizesi "Ekber"iyet
11. Kur'ân Sırlarının Derinliğine
12. Muhteşem Kaynak
13. Örtülen Gerçekler
14. Allâh Rasûlü'ne Gerçekten İman Ediyor muyuz?
15. "İman" Neye?
16. Muhteşem İrsâl
17. "İlmî Sûret" ve Hologram
18. Niçin "Data"?
19. "Nokta"ndaki Kudret
20. Yenilenin Artık

C. SESLİ KİTAPLAR

1. Hz. Muhammed'in Açıkladığı Allâh
2. İslâm
3. İslâm'ın Temel Esasları
4. Hz. Muhammed Neyi Okudu?
5. Akıl ve İman
6. Tecelliyât

D. SİSTEM SOHBETLERİ

1. İnsanın Gerçeği
2. İnsan ve Ölüm Ötesi-1
3. İnsan ve Ölüm Ötesi-2
4. Okumak
5. Korunmak İçin
6. Âmentü-1
7. Âmentü-2
8. İslâm
9. Gerçekçi Düşünce
10. Akıl ve İman
11. Tekliğe Giriş
12. Tekliğin Esasları
13. Mi'râc
14. Ruh İnsan Cin Melek
15. Kadir Gecesi
16. Halifetullâh
17. Nefs Nedir?
18. Bilincin Arınışı
19. Öz'ün Seyri
20. Tek'in Takdiri
21. Üst Madde
22. Kaza ve Kader-1
23. Kaza ve Kader-2
24. Kader ve Astroloji

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserleri **KİTSAN**'dan temin edilebilir.

AHMED HULÛSİ'NİN TV SOHBETLERİ

A. ASTROLOJİ SOHBETLERİ (15 Bölüm) – TRT2 (1992)

B. EVRENSEL GERÇEKLER (36 Bölüm) – FLASH TV (1993)

C. KIRMIZI KOLTUK SÖYLEŞİ – STAR TV (2003)

D. EXPO TV (2005)

1. Selâm
2. Sünnet
3. Kurân'ın Ruhu
4. "B" Sırrı
5. Bismillâh
6. Allâh'a İman
7. Kilitlenmişlik
8. İsimler
9. Neyi "Oku"du
10. Sünnetullâh
11. Din Adına
12. Muhammed Farkı
13. Ölüm
14. İbadet
15. Namaz
16. İlim - İrade - Kudret
17. Tanrı Merkezli
18. Ruhlar
19. Reenkarnasyon
20. Sistem
21. Oruç ve Zekât
22. Beyin ve Dua
23. Hac
24. Kadir
25. Akıl - İman
26. Kanmayın
27. Faytoncu
28. Muhammedî
29. Hazine
30. Veda

* Ahmed Hulûsi'nin tüm eserlerini www.ahmedhulusi.org adresinden indirebilirsiniz.

AHMED HULÛSİ'NİN YABANCI DİLLERE ÇEVRİLMİŞ KİTAPLARI

1. ALLÂH İLMİNDEN YANSIMALARLA KUR'ÂN-I KERÎM ÇÖZÜMÜ
İngilizce (Yeni)

2. İNSAN VE DİN
İngilizce (Yeni)

3. TEK'İN SEYRİ
İngilizce (Yeni)

4. EVRENSEL SIRLAR
İngilizce (Yeni Çeviri), Fransızca

5. HAZRETİ MUHAMMED'İN AÇIKLADIĞI ALLÂH
İngilizce (Yeni Çeviri), Almanca (Yeni Çeviri), Fransızca, İspanyolca, Rusça, Azerice, Arnavutça

6. İSLÂM
Almanca, Fransızca, İspanyolca, Rusça, Arnavutça

7. SİSTEMİN SESLENİŞİ 1-2
Almanca, Fransızca

8. DİN'İN TEMEL GERÇEKLERİ
Almanca, Fransızca

9. YAŞAMIN GERÇEĞİ
İngilizce (Yeni Çeviri), Almanca, Fransızca, Flemenkçe, Boşnakça

10. DOST'TAN DOSTA
Fransızca

11. MESAJLAR
Fransızca

12. TECELLİYÂT
İngilizce (Yeni Çeviri)

13. RUH İNSAN CİN
İngilizce

14. DUA VE ZİKİR
İngilizce (Yeni), Almanca (Yeni Çeviri), Azerice

15. İSLÂM'IN TEMEL ESASLARI
Azerice

16. KENDİNİ TANI
İngilizce

* Ahmed Hulûsi'nin yabancı dillere çevrilmiş kitap ve videolarına www.ahmedhulusi.org adresinden ulaşabilirsiniz.

AHMED HULÛSİ'NİN ÜCRETSİZ IPHONE, IPAD VE PODCAST UYGULAMALARI

A. IPHONE UYGULAMALARI

1. Kur'ân Çözümü
2. Dua ve Zikir
3. Esmâ ül Hüsnâ
4. Dost'tan Dosta

B. IPAD UYGULAMALARI

1. Kur'ân Çözümü
2. Dua ve Zikir
3. Esmâ ül Hüsnâ

B. PODCAST UYGULAMALARI

1. Ahmed Hulusi – Kur'ân-ı Kerîm Çözümü – Türkçe
2. Ahmed Hulusi – Kur'ân-ı Kerîm Çözümü – Arapça
3. Ahmed Hulusi – Son Sohbetler
4. Ahmed Hulusi – İnsan ve Din Sohbetleri
5. Ahmed Hulusi – Yenilen Sohbetleri
6. Ahmed Hulusi – İslâm ve Bilim 1990-1997
7. Ahmed Hulusi – Evrensel Gerçekler – Flash TV 1993
8. Ahmed Hulusi – Astroloji Sohbetleri – TRT2 1992
9. Ahmed Hulusi – Konferanslar
10. Ahmed Hulusi – Expo TV Sohbetleri 2005
11. Ahmed Hulusi – Star TV Kırmızı Koltuk

* Ahmed Hulûsi'nin eserlerinin yeni uygulamaları ile ilgili duyuruları www.ahmedhulusi.org adresinden takip edebilirsiniz.

NOTLAR